

கடவுள் துணை.

முன்னுரை பாகம்

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சக்கூடத் ததிபர்களுக்கும், புஸ்தக வியாபாரிகளுக்கும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மகான்களுக்குந் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—

இந்த “யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு” என்னுமிப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்களின் முடிவிற்கு கண்டிருக்கிற ஒவ்வொரு மகாஸ்களிடத்திலும் ஒலை ஏட்டுப் பிரதிகளைச் சகலசுதந்தரத்துடன் பெற்று, என் முதாதைகள் கையாண்டு வந்த ஒலையேட்டுச் சாஸ்திரங்களை யுஞ் சேர்த்து, இந்நூலுக்குப் போதுமான திரவியத்தைச் செலவுசெய்து என்னால் (கெவர்ன்மென்ட் சட்டப்படி) ரிஜிஸ்தர் செய்திருப்பதால் இச்சாஸ்திரங்களைப் பிறர் எவ்விதத்திலும் அச்சிடக்கூடாதென்பதை இதன்மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

முதற்பாகம்

கடவுள் துணை.

மு க வு ரை.

உலகின்கண் சர்வேஸ்வரனால் உற்பத்தியாக்கப்பட்டபலவுயிர்
களிலும், சுவேதஜம்-அண்டஜம்-உற்பீசம்-சராயுஜமாகிய நால்வகை
யோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்துநான்கு லட்சம் லீவராசி
களிற் சிரேஷ்டமானது இம்மானிடப்பிறவியேயாம்; இதில்கொணிக்
கும்சிகுக்கள்-பாலர்-குமாரர்-எவ்வனர் விருத்தர்களாகிய ஆண்பெண்
னினைக்கருக்குரிய சகலசுகதுக்கங்களையும், தர்மார்த்த காமமோகூ
மர்மங்களையும், இகபர சாதனங்கட்குரிய இயல்பினையும், எண்ணி
லாப் பிறவித் துன்பங்களையும், இஷ்ட காமியார்த்த இன்பரசங்
களையும் எடுத்துக்கூறிய நூல்கள் பலவாயினும், அவற்றினை இனிது
விளங்கக் கூறுவன: அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவாயுள்ள
சின்மய சொரூப நிலையைப்பெற்ற தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய யோக ஞான சாஸ்திரங்களேயாம்.

இவ்வித சாஸ்திரங்களை வெளிவிடாது நமது முன்னோர்கள்
தொன்றுதொட்டு ஒலைஈடுகளிலெழுதி, வீடுகளில் காலைமாலை பூசை
யில் வைத்துப் பூசித்து வாசித்து வருவது யாவருக்குத் தெரிந்த
விஷயமே. அப்படிப்பட்ட அரிய சாஸ்திரங்கள் நமது நண்பர்
இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் முதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஒலை
ஈட்டுப்பிரதிகள் பலவாம். அவற்றுட்சிலவற்றையும், கனம் ந. ராம,
கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடத்திலும், என்னிடத்திலும் கைவசமா
யிருந்த ஒலைச்சுவடிகளையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்க்கையில், பதி
னெண் சித்தர்கள் பாடல்களிற் சில இருந்தும் சில இல்லாதிருந்
தவே அதையுஞ் சேர்த்து அச்சிடக்கருதி “சொல்லும் பொருளுஞ்
சுவையும் கனியும், எல்லும் ஒளியும் இருப்பது போல, என்பாற்
பிரியாதெழில் நட்பதனை, அன்பாற் கொண்ட அருமை நண்பர்”
இ. ராம. குருசாமிக்கோனாரிடம் வெளியிட, அவரு மதற்கிணங்கி
பல தேயங்களிற்சென்று சில ஏடுகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்
தனர். அச்சமாய் தெய்வகடாகூத்தால் திருப்பழனியின்கண்
வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாச பேரகமகாரிஜிஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதின
ஆச்சிரமம் மகா கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம் ஸ்ரீ கைலாச
தெண்டாயுதபாரணி ரிஜிஸ்வர சுவாமியவர்கள் தமது ஆச்சிரமத்

திற் கையாண்முவந்த பலசாஸ்திரங்களடங்கிய ஏட்டுச் சுவடிகளை வரப்பிரசாதத்துடன் கொடுத்து, அச்சிடும்படி உதவி புரிந்தனர்.

எல்லாச் சுவடிகளையும் கையிதத்தில் எடுத்தெழுதிப் பார்வையில் அதிற் சில சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வொரிடத்தில் ஒவ்வொரு செய்யுட்களில் இரண்டு வரியும் மூன்று வரியுமாக இருந்ததுடன், சிலபாக்களில் எதுகை மோனைகளே துயில்லா திருந்தன அவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி, இப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சாஸ்திரங்களின் முடிவிற்கு கண்டிருக்கிற நமது ஆதம் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒரு பிரதிக்கு நாலு ஒலையேட்டுப் பிரதிகளைப் பெற்று அவற்றுள் வரைந்துள்ள லீகிதப்பிரகாரம் ஆனேக மகான்களின் உதவியைக்கொண்டு என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவாறு சீர்திருத்தஞ் செய்ததுமன்றி, இதற்கு தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு” எனத் திருவாரஞ் சூட்டிப் பன்னிரண்டு பாகங்களாக அச்சிட்டிருக்கின்றன.

இச்சாஸ்திரங்களை பெல்லாந் திரட்டி ஒன்று சேர்த்து அச்சிடுவதற்காகப் பொருட்செலவும், தேகப்பிரயாசையும் எடுத்துக் கொண்டு சதா துணைக்கருவியாயிருந்த மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தக வியாபாரியும், பூரீராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸ் சொந்தக் காரருமாகிய நமது நேயர் இ. ராம. குருசாயிக் கோனூரவர்களது நன்றியும், தாலபத்திர சாஸ்திரச் சுவடிகளுதவிய ஏனைவ நண்பர்களது நன்றியும் யான் என்றும் மறக்கத்தக்கனவன்று.

இவ்விதம் பன்னிரண்டு பாகமாய் அச்சிட்டிருக்கிற இவ்வரிய பெரிய சாஸ்திரங்கள் ஒரு புஸ்தகத்திலிருப்பது மற்றொரு புஸ்தகத்திலில்லாதிருப்பதால், பன்னிரண்டு வாலியத்தையும் பார்ப்பதவசியம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கிக் கையாண்டு வருவீர்களேன நம்புகின்றன.

இங்ஙனம்,

த. குப்புசாயி நாயுடு,

மதுரை.

உ.
நண்பதிதுணை.

முன்னுரவது புஸ்தகம்.

—o—o—o—

தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
யோகஞான சாஸ்திரத் திரட்டின்
அட்டவணை.

பக்கம்	சாஸ்திரங்களின் பெயர்.	பக்கம்
1	கடைப்பிள்ளை ஞான லசதன்யம் 7	1
2	ஷெ ஞான சமாதி தீட்சை 17	4
3	ஷெ ஞானத் தண்டகம் 50	9
4	ஷெ ஞானக் கக்கிஷம் 80	23
5	ஷெ சிவயோக ஞானம் 100	44
6	ஷெ கலைக்கியானம் 120	70
7	ஷெ ஞான தீட்சாவிதி 16	101
8	ஜெபமுனிவர் திருமந்திர ஞானம் 37	106
9	கல்லுளிச்சித்தர் ஞானானந்த ஞான்திரம் 19	116
10	ஷெ பாடல் 16	121
11	கஞ்சமலைச்சித்தர் கலைக்கியானம் 23	124
12	ஷெ பாடல் 25	130
13	புலிப்பாணிமுனிவர் பூஜாவிதி 50	134
14	கௌசிகமுனிவர் ஞான ஞான்திரம் 30	143
15	மிருகண்டமகாரிஷி மெய்ஞ்ஞானம் 30	156
16	குருராஜர் ஞான ரத்தினபாணம் 50	164
17	ஷெ சிவயோக சந்தாமணி 50	177
18	இராமரிஷி சிவனோக ஞானம் 18	190
19	அத்திரிமகாரிஷி உண்மைஞானபோதகம் 30	195
20	புளண்டமகாரிஷி மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் 80	204
21	ஷெ ஞான காவியம் 33	225
22	ஷெ ஞானோபநிடதம் 32	234
23	ஷெ ஞான ஞான்திரம் 19	243
24	ஷெ ஞானக்குறள் 16	246
25	மௌனச்சித்தர் ஞானம் 8	248
26	ஷெ பாடல் 12	251
27	ஞானமகாமுனி ஞான ஞான்திரம் 14	253

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டின்

நான்காம் பாகத்தில் சொல்விருக்கிற

முகீய விஷயங்கள்.

ஐயா! இதற்கடுத்த நான்காம்பாகத்தில் மச்சமுனி, வேதமுனி, தூர்வாசமுனி, யுகமுனி, வசிட்டமாமுனி, பாம்பாட்டிச்சித்தர், ஞானச்சித்தர், சுகப்பிரமரிஷி, கூர்மானந்தர், சூரியானந்தர், கண்ணனந்தர், அசுவினிதேவர், பராசர், தேரையர் முதலிய மேலான தேவ ரிஷிகளாற் சொல்லப்பெற்ற அருமையான் இருபத்தைந்து சாஸ்திரங்கள் அடங்கியுள்ள விஷயங்களை இதனடியிற் காணலாம்.

அவையாவன:

முதலாவது மச்சமுனிவர் தூலஞானம் பத்தில், இடகலை பிங்கலை சுழிமுனைக்குரிய வாகியோகசாதன கேசரி மார்க்க முதலிய விபரங்களையும்,

2-வது மச்சமுனிவர் சூட்சுமஞானம் பத்தில், கற்பமுறையும்; சிவயோகி அனுஷ்டிக்க வேண்டிய குளிகைகளும், ஞானசோதி சித்தியும், சமாதி தசதீட்சை முதலிய விபரங்களையும்,

3-வது மச்சமுனிவர் காரணஞானம் பத்தில், நான்குவேத பிண்ணவமுடிவையும், ரவிமதி சுடர் கேசரி தெரிசனமும், அஷ்டாங்க யோகசித்தியின் விபரங்களையும்,

4-வது மச்சமுனிவர் தீட்சைஞானம் ஐம்பத்தைந்தில், பஞ்சபூததேவதையும், பானுபிறை அக்கினியென்ற நாடியும், பத்துவாயு வும் பகருதற்கரிய நந்திதேரிசன விபாங்களையும்,

5-வது மச்சமுனிவர் ஞானதண்டகம் தொண்ணூற்றேழில் அஷ்டமாசித்தி கருக்குரு கற்பம் வாதம் மை மெழுகு மூலிகை வேரு ரோசக பூக கும்பக மூலாட்சர யோக ஞான சாதன விபரங்களையும்,

6-வது மச்சமுனிவர் ஞானதிட்சாவிதி நூறில், கந்தி தெரிசன மூம், குண்டலிசத்தியும், ஆதிபந்தம் பூணசோதியும், அறுகோணத்தியல்பும், வாதமுறை கருமானம் வாசியின் தீட்சை விபரங்களையும்,

7-வது வேதமுனிவர் ஞானசுஸ்திரம் இருபத்திரான்கில், அடிநடுமுடி பாவெளி ரசகுளிகை ரூடாமணிமாத்திரை விபரங்களையும்,

8-வது தூர்வாசமகாரிஷி ஞானசுஸ்திரம் எழுபத்தேழில், வழலை குரு சவுக்காரம் மயிற்பாலம் நெருப்பாறு செயரீரும், சுண்ணமுடன் சிலவேதை விபரங்களையும்,

9-வது யூசமுனி தத்துவஞானம் நூற்றைந்தில், யோக ஞான சாதனங்களுக்குரிய மூலாட்சரங்களும், மூலாதாரத்தின் முடிவும், பஞ்ச பூதங்களுக்குரிய அஞ்ச தேவதைகளும், இடக்கலை பிங்கலை சுழிமுனை சோதிசொருபமும், ஜனங்க ஞற்பத்தியும், தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும், சரீர மர்ம முதலிய விபரங்களையும்,

10-வது வசிஷ்டர் ஞானோதயம் பதினாறில், அறுகோண சக்கர மூலாட்சரங்களையும், ஆதியாஞ் சோதி தெரிசன யோக சாதன முதலிய விபரங்களையும்,

11-வது வசிஷ்டர் வைத்திய சூஸ்திரம் இருநூற்றியாறில், செயரீர் சுண்ணம் செந்தூரம் மெழுகு தாம்பூர வங்கதங்க பற்பங்களையும், கிசாயம் லேகியம் ரூரணம் முதலிய அவிழ்தங்களைச் செய்பாகம் கைபாகமாய்ச் செய்து பலவித நோய்களைப் பறக்கச் செய்யும் பலவித விபரங்களையும்,

12-வது பாம்பாட்டிச் சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதினாறில், யோக சாதன மர்மங்களின் வல்லப விபரங்களையும்,

13-வது பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் முந்தூறில், பிரபஞ்சம் பொய்யென்றும், பிரம்மமொன்றே மெய்யென்றும் அப்பிரம்த்தைச் சாரும் விபரங்களையும்,

14-வது ஞானச்சித்தர் மெய்ஞ்ஞானம் பன்னிரண்டில், யோக ஞான சாதனங்களுக்குரிய விபரங்களையும்,

15-வது ஞானச்சித்தர் பாடல் மூப்பத்தைந்தில், சிவயோக ஞான பிரமநிலை விபரங்களையும்,

16-வது சுகப்பிரமரிஷி ஞான சூஸ்திரம் மூப்பத்திரண்டில், துருசு சுண்ணம் குரு குளிகை வேதை கற்பம் செய்முறை முதலிய விபரங்களையும், யோகசாதனத்துக்குரிய விபரங்களையும்,

17-வது கூர்மானந்தர் மவுனஞானம் ஐந்தில், மூன்றெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும், வாலை சித்தி முதலிய விபரங்களையும்,

18-வது கூர்மானந்தர் ஞானசூஸ்திரம் ஐம்பதில், வாதவைத்தியம், காய கற்ப முறைகளையும். யோக சாதன மூலமந்திர விபரங்களையும்,

19-வது சூரியானந்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதிமூன்றில், பூரீர் வழலைகுரு அண்டபிண்டம் உப்பு காயசித்தி மூலசத்தி மூலமந்திர முதலிய விபரங்களையும்,

20-வது சூரியானந்தர் கற்பஞானசூஸ்திரம் இருபத்தைந்தில், காயசித்தி யோகசாதனம் செவுனகுளிகைமுதலிய விபரங்களையும்,

21-வது கண்ணானந்தர் சிவராஜயோகம் பதினான்கில், யோக சாதனத்துக்குரிய மூலாட்சரங்களையும், ஞானசித்தி விபரங்களையும்

22-வது அசுவினி தேவர் சிவயோக கற்பம் பதினாறில், வாசினிலை யோக சாதனங்களுக்கு வேண்டிய விபரங்களையும்,

23-வது பராசரிஷி ஞானோபதேசம் இருபத்திரண்டில், பூரண வஸ்துவைக்காணும் ஞானசாதன விபரங்களையும்,

24-வது தேரையர் நவலோக பற்பம் பதினாறில், இரும்பு பித்தனை நயம் வெள்வங்கம் திராவுருக்குச் செம்புடன் நாகம் வெள்ளி முதலான வெண்கலம் தங்கம் முதலிய நவலோகங்களையும், நன்றாய்ச் சுத்திமுறையுடன் பற்பஞ்செய்யும் விபரங்களையும்,

25-வது தேரையர் சிவபூஜாவிதி எழுபத்தைந்தில், சிதம்பாசு சக்கரம், அஷ்டகர்மம், தேவிபூஜாவிதிக் கிரமங்களையும், சித்தியிற் சிறந்த யோகசித்தி காயசித்தி அஷ்டமாசித்தி முதலிய அநேக துட்ப விபரங்களையும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

முன்னர் சொன்ன மூன்று பாகங்களிலும் ஒழுங்காயுரைத்
துள்ளதை, நன்றாய்த் தெரியவேண்டுமானால் நான்காம் பாகத்தை
வாங்கி வாசிக்க நன்குவிளங்கும். தவசிரேஷ்டரின் சாதாரிய வாக்
கியத் தன்மையை இதனாலறியலாம். ஆகையால் யாவரும் நான்
காம் வரலிபத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

அன்னியில் இதனைச் சேர்ந்த யோசனா சாஸ்திரத்திரட்டு
பத்திராகம் வரை அச்சிட்டு புஸ்தகமாகத் தயாரிவிருக்கிறது.
வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கெழுதி வி. பி. மூல
மாகவும் நேரிலும் புத்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் ஒன்று வீதம்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு,

இ. நாம. குருசாயிக்கோன்,

புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

உ
சிவமயம்.

முதலாவது

தடைப்பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சைதன்யம் 7.

வெளிகடந்த வெளியொழியே சுழினைகாப்பு

வேதாந்த விபரத்தி னறிவேகாப்பு

தளிர் தனலுங் காலுமொன்றாய் மூன்றும்நலவில்

தம்பனத்தில் மோகனத்தாய் பதமேகாப்பு

அளிகருவி லெட்டாகி நாலுஞ்சேர்ந்த

அதிசயமே பூரணத்தி னறிவேகாப்பு

களிவுறுதி சைதன்ய ஞானங்கடறக்

கணபதியே முத்தியருள் காப்பதாமே.

தானென்ற உப்போடு ககரசாரம்

தனித்துநின்ற திரிப்பொடியாம் மண்டலமுமுன்றாய்

வானென்ற பூதமஞ்சாய் ஆதாமாராய்

மருவியது பஞ்சீத கிருதமாகி

வேனென்ற தத்துவமாய் மனசுநரலாய்

வேதாந்தஞ் சித்தார்த்தம் மனமுமாவிக்

கோனென்ற சூட்சுத்தில் நின்றதுதப்பா

கொள்கியதி லோர்ஞானங் கூறக்கேளே.

(1)

கூறுகிறோம் தத்துவத்தைக் கேட்டுத் தள்ளிக்

கொண்டுநின்ற ஆறுதலைக் குறியுந்தள்ளிக்

கூறுகிறோம் மாயையெல்லாம் குறியோடே தள்ளிக்

கூறுகின்ற வாசனையைக் குமட்டிநீக்கிக்

கூறுகிறோம் மனதோடே புருஷமையத்துநீ

கொடுமனசை அசையாமற் கெட்டிபண்ணிக்

கூறுகிறோம் அகாரமுத லுபாரந்தாக்கிக்

குறியித்துநின்ற மடினத்தை அறிவிற்றாக்கே.

(2)

யோச ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு

தாக்கையிலே புருவமையம் கனத்துவிம்மும்
 சாதகத்துக் கேறுவது தாக்குதாக்கு
 நோக்கையிலே பளிச்சென்று நாதங்காணும்
 ஞானையஞ்சேர் நாதம்போம் அறிவுஞ்சேரும்
 பார்க்கையிலே ஒன்றுமில்லை சடமுயில்லை
 பாரென்ற மவுனமில்லை அறிவுமில்லை
 காக்கையிலே அகண்டமுள்ளே கொல்லுங்கொல்லும்
 காராட்டா லொன்றுமில்லை காருபாரே. (

பாரிந்த அகண்டத்துக் காதிரந்தம்
 பரவியதிற் கூட்டுகிற துறையோகோடி
 நேரிந்தப் படியல்லோ நேர்ந்தார்நேரே
 நிமிஷத்தில் நெருவிக்குஞ் சூதமொன்றுபோதம்
 சாரிந்தச் சமனாக அருளோடுபொருளுஞ்
 சாதகமாய்ச் சொன்னதெல்லாம் பொய்யாம்பொய்யே
 கூறிந்தக் குருவருளாற் குகையிற்சென்று
 குவியாட்டாற் குருவகைக்குங் குளிகைசெய்யே.

செய்யப்பா குளிகைமுந்தித் துரியத்திற்சொங்கும்
 செகசால மட்டாங்கஞ் சேரஜும்
 வைப்பா மனசையந்த அகண்டத்துள்ளே
 மற்றொன்றில் வைபாதே மயக்கமாகும்
 மெய்யப்பா முக்காலஞ் சொன்னோம்பாரு
 வேறொன்று மெண்ணாதே மனமுரைக்கமுத்தி
 பொய்யாயெண் ணாதேவுப சரிக்கச்சித்தி
 புகழ்பெரி யோர்கள் போக்கிதாமே.

போக்கோடே தேசமெங்குந் தீரியும்காள்
 புகழாக விர்தூலைப் பாடம்பண்ணி
 வாக்கோடே நாதாக்கள் நாதங்கெட்டால்
 மயங்காதே யிம்முறையை வகையாய்ச்சொல்லு
 தாக்கோடே ஆறுமந்தத் துரியமீது
 தானவனுஞ் சச்சிதா னந்தகுருமூலம்
 தூக்கோடே பணிந்துமக்காள் வாயப்போற்றிச்
 சோந்தியமாய்ப் பிதாபெயரைச் சொல்வேன்பாரே.

சொல்லுகிறேன் மூலகுரு நாலம்போன்

சொற்றவறுச் சொங்கணற்குப் பிள்ளையானேன்

சொல்லுகிறேன் உணையழைத்து அணைத்துக் கொள்வார்

சூழலகி லறுபத்து நாலுபதியேரும்

சொல்லுகிறேன் எதிலறிந்த மட்டுஞ்சொன்னோம்

அடியான நாதங்கள் தூளும்பெற்றேன்

சொல்லுகிறேன் மூலகுரு போகர்பாதம்போற்றிச்

சுத்தசை தன்னியமென்றும் வேதாந்தமுற்றே,

(7)

கடைப்பிள்ளை ஞானசைதன்யம் 7

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர விபரவாரம்
ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டில்
பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவே துணை.

இரண்டாவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சமாதி தீட்சை 17

ஆதிசுவ முலகண பதியைப்போற்றி
 அருள்பெருகுஞ் சமாதியுட தீட்சைசொல்ல
 நீதியுள்ள நந்திசர் முலகையன்
 நிலையறிந்த காலாங்கி போகமூர்த்தி
 சோதியெனும் பூரணதே சிகராய்நின்ற
 துணையான கொஞ்சணவர் பாதங்காப்பு
 ஒதியதோர் மந்திரகலை சமாதிதீட்சைக்
 குணமையுள்ள கணபதிதாள் சரணந்தானே. (1)

தானான தீட்சையடா சமாதிதீட்சை
 தனையுறிந்து மந்திரமாம் முலபீடம்
 கோனான பீடமதை யார்தூண் காண்பர்
 குறித்தபடி சொல்லுகிறேன் குறியைக்கேளு
 தேனான முலமடா அக்கினியுமாச்சு
 திருவான முக்கோண மாலின்விடு
 வானான அண்டமடா புருவமத்தி
 வனமான மதியினுட மனந்தான்பாரே. (2)

பதரப்பா மூன்றினுட விபரஞ்சொன்னேன்
 பதிவாக அவர்களுட முலங்கேளு
 நேரப்பா ஆடிமுல மக்கினியின்பிசம்
 நிலையான பிசமடா ஒம்ஆம்உம்மென்றோது
 காலப்பா நடுவான கதிரினுடபிசம்
 கருணைவளர் ஐக்கிலியும் சவ்வென்றோது
 மேரப்பா முடிவான மதியின்பிசம்
 விளங்குகின்ற நமசிவய மென்றாகானே. (3)

கடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17

காணவே மண்டலங்கள் மூன்றில்நின்ற
 சுருணைவளர் தேவதைகள் பிசுஞ்சொவ்வேன்
 பூணவே மனங்குவிந்து செவிக்கமைந்தா
 புத்தியுடன் வகைவிபரம் புசலக்கேளு
 தோணவே உதயாதி தன்னில்நீயும்
 சுத்தமுள்ள மனக்கண்ணால் மூலம்பார்த்து
 ஊணவே ஒம்ஆம்உம் மென்றேதான்
 உத்தமனே தூத்தெட்டு உருவேசெய்யே. (4)

உருவறிந்து ஓதயிலே மூலத்திய்தான்
 ஒமெனவே தான்சொலித்து வேர்வைய்மீறும்
 கருவறிந்து தானெழுந்து நித்தியசர்மம்
 கட்டலையைத் தான்முடித்து தண்ணோக்கித்
 திருவிருந்த சத்தியடா முக்கோணத்திற்
 சென்றிருந்த மனக்கண்ணால் நன்றாய்ப்பார்த்துத்
 குருவிருந்த பதினோக்கித் தியானம்பண்ணிக்
 குணமாக அய்யுக்கிலியுஞ் சவ்வென்றோதே (5)

ஓதுவது தூத்தெட்டு உருவேசெய்தால்
 உத்தமனே பரிதிமதி பொன்றாய்க்கடி
 மாதுவளர் பூரணமாம் அண்டத்தேகி
 மகத்தான சுழினையிலே தியங்காணும்
 கோதுபழு தில்லாதத் திபக்கண்டாற்
 கூர்மையுள்ள கண்களரெண்டுஞ் சிவப்புமரகும்
 ஆதாவாய் அந்தநிலை பறிந்தேசொண்டு
 அப்பனே மதிவீட்டை ஆடுத்துக்காரே. (6)

ஆடுத்துமன துருதியினால் புருவத்தேகி
 அப்பனே யிருசுடரின் அந்தத்தாலே
 தொடுத்துமிகச் சிவபநம வென்றுதானுஞ்
 சுத்தமுடன் தூத்தெட்டு உருவேசெய்து
 மெத்தரமாய் நின்றநடு விண்ணோரோக்கி
 நாட்டமுடன் சந்திரனோ பிரகாசிக்கும்
 திடத்துடைய சந்திரனோ பிரகாசித்தாற்
 தேகமதிற் குளிர்ச்சியுமே செம்மையரமே. (7)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திட்டம்

ஆமல்பா கயிலிசு வர்க்கத்தோர்கள்

அப்பனே புருவமதின னருளோக்காண்பார்
தாமப்பா சொல்லுங்கோ மூலவர்க்கஞ்

சங்கையுடன் நடுவான தெனியைப்பார்பார்
ஓஹப் பா மிருகருக்கும் ஒன்றேருட்சம்

உருதியுள்ள சூட்சுமடா மூலமூலம்
காமப்பால் காண்ப்பால் கொண்டுநல்ல

கருவான மூலத்தைக் காருகாரே.

காரப்பா மூலமது கணபதியின் தியானம்

கருவான முக்கோணம் நந்தியுட தியானம்
ஓரப்பா புருவமது சதாசிவத் தின் தியானம்

உண்டையுடன் நித்தியமும் தியாஸித்தாக்கால்
தேரப்பா மனந்தேறும் வாசித்தேறும்

சிவகிர தெவுனசித்துத் தானேவுண்டாம்
நேரப்பா தினந்தோறும் தியானஞ்செய்ய

நிலைகில் நீயுமொரு சித்தன்காணே.

காணவே மூலத்தால் முத்திபெற்றார்

கருணையுள்ள நிஷிமுவர் சித்தரெல்லாங்
தோணவே மூலத்தால் சித்துமுண்டாம்

துலங்கிநின்ற அடிமூலம் ஆர்தான்காண்பார்
பூணவே அடிமூலம் தன்னொளிவாய்நிற்கும்

புருவரட்சு சுழினைபடா விண்ணொளிவாய்நிற்கும்
பேணவே விண்ணொளிவை விண்ணிற்சேர்த்து

பெருகநின்ற ததினிலே சமாதாம்பாரே.

பாரப்பா சமாதானுட பருவங்கேரு

பதிவான மூலமது தியுமாச்சு
நேரப்பா நடுமனைதான் வாய்வுமாச்சு

நேர்ந்துரெண்டும் வெண்ணொன்றாய்க் காயமாச்சு
சாரப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றுபண்ணித்

தானவனாய் நின்றதினில் சமாதியாச்சு
ஆரப்பா அறிவார்தான் சமாதிதிட்சை

ஆதியந்தம் நீபெனவே அறிவாய்க்காணே.

கடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17

ஞானவே சொல்லுகிறே மதிக்கும்மேலே
 கலந்துபார் அறிவுடனே திசநாதத்தைப்
 பூணவே யிருதயராய் நெஞ்சிற்றூனும்
 புகழான ரவியினுட பிரகாசத்தைத்
 தோணவே ஆதார மூலம்பாரு
 சுடர்க்கொடி போலவுமே தீபங்காணும்
 ஊணவே நல்மனதாய் மூன்றம்பார்த்து
 உத்தமனே உகந்தந்த யிடத்தைக்கேளே.

சேனூர் ஆதியடா மூலாதாரம்
 கிருபையுள்ள சுதாதாமாம் நிராதாரந்தான்
 வரமூர் பிர்மமது மைந்தாகேளு
 வலுமையுள்ள மவுனமடா தூரியாதீதம்
 வேமூர் மாஸினுட வீதோனும்
 விளங்கிநின்ற கருணையடா தூரியம்பாரு
 சூமூர் ருத்திரனார் மலையிற்றூனும்
 சுழியதுவும் நின்றதுதடா அறிந்துகொள்ளே.

அறிந்துகொள்ளு மயேஸ்பரத்தில் மைந்தாமைந்தா
 அப்பனே சொற்பனந்தா னடங்கிறிற்கும்
 விரிந்துநின்ற மணித்தாயின் வீட்டுக்குள்ளே
 வினைந்திடுமே சக்தரந்தான் மேன்மையாக
 வரிந்துநன்று யாதாரம் நன்றாப்ப்பார்க்குது
 வழி துறையும் வாசியுட நிலையுங்கண்டு
 திருத்தியதோர் தூரியாதீ தத்தில்நின்று
 சிவாயருந் தேசினார் பாதம்புத்தே.

பத்திமனம் பத்துவது மூலத்தியிற்
 பாங்கான சுழியதனு லச்சுழியிற்சென்று
 சுத்தமுள்ள சுதாசினனார் மணையிலேநான்
 சுடரொளியாந் ஞாண்டாத தீபமாகும்
 சித்தமுள்ள தீபமடா பிராணநாதம்
 சென்றெழுந்த யிடத்திலைது சேருங்கண்டாய்
 புத்தியுடன் அந்திடத்தில் மனதைவைத்துப்
 பூரணமாய்க் கேசரியைப் பூசைபண்ணே.

பூசையென்ன தேசமது கோயிலாச்சுப்
 புத்தியுடன் கோவிலுக்குட் செல்லும்போது
 நேசமுடன் மூலகண பதியைப்போற்றி
 கிலையான நந்தியடி பூசைபண்ணி
 வாசமுடன் சதாசிவனார் மனையிற்புகி
 மகத்தான பராபரனார் ஓவியைக்கண்டு
 பாசமுடன் நேசமதாய்த் தியானஞ்செய்யப்
 பதிமரண சமாதிமுத்தி தீட்சையாமே.

(16)

முத்தியுள்ள சமாதானுட தீட்சைதன்னை
 மூதண்ட யோககிவ ஞானிச்சிவாய்
 சித்தமுள்ள சிவயோக முத்தந்திய்வாய்
 சிவஞ்ஞான குருதேசி தனக்குமீய்வாய்
 சுத்தமுள்ள சமாதானுட தீட்சைமாரக்கம்
 சோகியமாய்ச் சொன்னதைநீ பதனம்பண்ணி
 சுத்தமது தான்பிறந்த யிடத்திலின்று
 சதாகாலம் பூரணத்திற் சார்வாய்முற்றே.

(17)

தடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர விபாபாரம்
 ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்
 பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

முருகன் துணை.

மூ ன் று வ து

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

ஞானத் தண்டகம் 50

அண்டமெனும் எமகூட மலையில்வாமும்

ஆ திரந்தி காலாங்கி மூலர்போசர்

விண்டபடி நடனமிடுஞ் சிலம்பைக்கண்ட

வேதாந்தக் கொங்கணவர் பாதம்போற்றி

கண்டதொழி லடக்கமதாற் றண்டக்கத்திற்

சுருவுருவாய்ப் பாடுதற்கு கமலங்காப்பு

மண்டலத்துக் காதார மானநந்தி

மகத்தான மூலகண பதிகாப்பாமே.

பதியான பதிய துவும் முக்கோணந்தான்

பார்மகனே உந்தியென்ற சுழினைமீதிற்

கெதியான மோட்சகெதி வீடென்றெண்ணிக்

சுருபையுள்ள ரவிமதியை ஒன்றாய்க்காட்டி

விதியான தெழுத்தெனவே மவுனமாக

வேதாந்த சாந்தொடுத்து விண்ணேசர்க்கித்

ததியான காலமென வருவேசெய்து

தாயான கொங்கணாக்கு மகன்தானென்னே.

(1)

மகனான கடைப்பிள்ளை யானசித்தா

யார்க்கமுடன் வாவெனவே அமிர்தப்பீய்ந்து

அகமாய்ந தேகமதிற் றூட்சங்காட்டி

அஞ்செழுத்துக் குயிரான ஆதிகாட்டி

சுகமாய்ந பதிகாட்டிச் சொருபங்காட்டிச்

கோதியென்ற கற்பூர நிலையுங்காட்டிச்

செகமாயை தன்னுடைய வழியுஞ்சொல்லிச்

செம்மைபுடன் சிவபோகந் திறஞ்சொன்னேனே.

(2)

சொன்னமொழி மெய்யெனவே தன்னைப்பார்த்துச்

சொருபரிலை தனையறிந்து விண்ணோநோக்கிக்

கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து தன்னைப்பார்த்துக்

காலறிந்து மேலான கமலவீட்டில்

உண்ணிவினோ பாடிமனக் கண்ணினாலே

உரிசையுடன் மதியுரைத் துண்மைபெற்றுத்

தண்ணருளே தானாகத் தன்னைப்போற்றித்

தவசெயன்ற கடைசெநடு விண்ணைப்பத்தே.

(3)

பத்தியுள்ள குருபரனைக் கண்டால்மெந்தா

பருகிமறி சுடாதென்பின் பதியைக்கேளு

முத்தியுள்ள ஆதார முடிவைக்கேளு

முர்க்கமுள்ள வாகியுட கருவைக்கேளு

சித்தியுள்ள சுற்பமதின் செயலைக்கேளு

சிவசிவா பஞ்சகண திசைக்கேளு

சுத்தமுடன் மனம்பிறுத்தச் சுருதிகேளு

சொருபரிலை மென்னவென்று தொழுதுகேளே.

(4)

கேளடா பிரமிஷ்டை தன்னைக்கேளு

கிருபையுடன் நிருவிதற்ப சமாதிகேளு

வாளடா சிவயோக வாழ்க்கைக்கேளு

மந்திரத்துக் குயிரான மணியைக்கேளு

காலடா ஓடிநின்ற யிடத்தைக்கேளு

கண்மூடி அறிவுநிந்த கதையைக்கேளு

மாளடா மாண்டவிடந் தன்னைக்கேளு

மதிகதிரும் நின்றகுறி மாரக்கங்கேளே.

(5)

மாரக்கமுடன் மூலமுத லாறுதாரம்

வகையுடனே அறிந்தந்தச் சுழியில்நின்றால்

ஏர்க்கையுடன் நினைத்தவண்ணம் முடிக்கலாகும்

எட்டாரணம் ஒன்றான இன்பத்தாலே

மாரக்கமனிக் கண்ணாலே ஈன்றாய்ப்பார்த்து

பத்திகொண்டு தேகமதைச் சித்தியிண்ணு

பத்திக்கையுள்ள தேகமடா தேவருபம்

தெய்வம் உருவென்றாய்த் தோற்றத்தே.

(6)

செத்தியுள்ள வகையேறு என்னுல்மைந்தா
 தீர்க்கமுடன் சொல்லுகிறேன் மார்க்கமாக
 முத்திகொண்ட அகாரமடா விந்நுயிற்ற
 முதலான விந்நுவடா தண்ணீரப்பா
 புத்திகொண்டு தண்ணீரை பென்றில்வாங்கிப்
 புகலாதே வாலியாகுப் பெருகலாதே துயிற்
 பத்தியுட னுதையாதி தண்ணிற்கொண்டாற்
 பாலானே தேகமது வாலையாமே.

(7)

ஐம்பா வாலைய தாகுந்தேவன
 ஆந்தரங்க மாந்தெரு அபித்தந்தனாஸ்
 தாமப்பா தன்நிலையை யறிந்துகொண்டு
 சதாசாலம் பூரணத்தில் மனத்தையாடி
 காமப்பால் காலப்பால் ரெண்டுமுகொண்டால்
 கயிலாச தேகமடா காலனேது
 ஐம்பா சத்தியமாய்ச் சொன்னவாந்ததை
 உறுதிவைத்துச் சத்திபமா யுற்றப்பாரே.

(8)

உத்தமொழி சத்தியமாய்ச் சொல்லக்கேளு
 உறுதியுடன் மனதுருதி யாகவின்று
 பத்தியுடன் ஓம்நம வசியபென்றே
 பார்மகனே உருவேற்றப் பலிக்குஞ்சித்தி
 சத்தமுடன் தேகம்வச்சு காலமாகும்
 சருதியனல் மூலமடா முக்கோபத்தில்
 புத்தியுடன் சதாசால முருவேசெய்தாற்
 பூரணத்தில் நின்றுகெதி காணலாமே.

(9)

காணவே வாமப்பால் தண்ணீராகும்
 கருணையுள்ள கனற்பாலே ராதம்நாதம்
 பெணவே ராதமென்றால் அறிவாநிலை
 பெண்குழந்தை அழியிடா குமரிகற்பம்
 தோணவே அந்தரீ ரொன்றில்வாங்கிச்
 சுகமாக வாலியாகு ஊறப்போட்டுப்
 பூணவே ஊறியபின் னெடுத்துக்கொண்டு
 புத்தியுடன் பின்னுமந்த ரீதிப்பாரே.

(10)

போடப்பர் பத்துமுறை நன்றாய்நீயும்
 புண்ணியனே தானெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
 நாடப்பா அதைப்பெடுத்துப் பதனம்பண்ணி
 நடுவான பூரணத்தைத் திபானஞ்செய்து
 வீடப்பா பெலப்பதற்கு மைந்தாரீயும்
 விபரமுட னந்திசந்தி யுச்சிமுன்றாய்த்
 தேடப்பா அய்யஞ்சாய்க் கொண்டிதேர்த்தால்
 தேகத்தில் நின்றதொரு நோய்கள்போமே. (11)

நோயான தின்னமொன்று அமிர்ததற்பம்
 துன்னமையுடன் சொல்லுகிறேன் மைந்தாசேனா
 தாயான ஆனந்த மூலிச்சாத்தில்
 தயவான சாதிக்காய் ஊறப்போட்டு
 வாயாழக் காயினிலே ரெட்டுப்பங்கு
 வரிசையுட னேகறுக்கித் தானும்வைத்த
 காயான சாதிக்கா யூசித்தாறம்
 கணக்கஞ்ச முறைசெய்து வலர்த்திக்கொள்ளே. (12)

கொல்லப்பா உதையாதி தன்னிலேதான்
 குணமாக வொருதுண்டு வாயிற்போட்டு
 மெல்லப்பா மென்றுசங்க கொண்டாயானால்
 நேதாந்த வாகியது சித்தியாகும்
 செல்லப்பா வாகியிற்சென் நேறியந்தத்
 திருவான நடுமனையாஞ் சிகாரவிட்டில்
 நிஸ்ஸப்பா நின்றநிலை கொண்டால்மைந்தா
 நிலமான மூலமது நிலைக்கும்பாரே. (13)

நிலையான சேவகனே வலுவாய்நிற்கும்
 விசயுசை விதிதிட்டைச் சித்தியாந்தன்னை
 சமையாத மனதாகப் பூசைசெய்தாற்
 சருவான தேகமது முத்தியாகும்
 சிலையான தேகமது முத்தியானாற்
 சிலசிலா சிவயோக மிதுதான்பாளு
 ஆலையாதே வெறும்விணர் பேச்சைநம்பி
 ஆசைகொண்டு திரியாதே அண்டத்தேதே. (14)

அண்டபடி ரண்டபெல்லாம் கொடி யிற்கத்த
 துவையடங்க மாகனொரு குளிகைசொல்லேவாம்
 மண்டபடி கொல்லுநிறை மைந்தாகேனா
 காயான சாதிக்காய் விராகண்டத்தா
 கொண்டபடி கிராமபதுவும் விராகனஞ்ச
 குணமான ஏலமது விராகனஞ்ச
 விண்டபடி மதாரமது முன்றுங்கட்டி
 விரைவாகக் கல்வத்திற் கொடித்துக்கேளே.

(15)

கேளப்பா ஆனந்த முனிச்சாற்றிற்
 கிருபையுடன் நன்றாக ஆனந்தவைமந்தா
 கேளப்பா ரவிதனிலை உலர்த்திப்பின்னல்
 மெண்தமுடன் பின்னுமந்தச் சாறுவிட்டு
 கேளப்பா பிப்படியே பந்துமுறைசெய்து
 கிருபையுடன் கல்வத்தில் நன்றாயாட்டி
 கேளப்பா ஆட்டியபின் வழித்தெடுத்து
 கேள்வியென்ன பின்னுமதை நன்றாயாட்டே.

(16)

ஆட்டப்பா மைப்போல வழித்தெடுத்து
 அப்பனே மிளகதுபோ ஹருட்டிமைந்தா
 நீட்டப்பா ரவிதனிலை காயப்போட்டு
 நீமகனே தங்கமதாற் சிமிழ்தான்செய்து
 போட்டப்பா பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு
 பூரணமா பொருகுளிகை வாயிற்றோட்டு
 நாட்டப்பா வாகிதனைச் சூழினைக்கேற்றி
 நாதாந்த அமிர்தமது கொண்டுதேறே.

(17)

தேறுவது யேறெனவே மைந்தாகேனா
 கிவ்வொ பிராணையஞ் செய்துகொண்டு
 ஏறுவது வாகிவினால் மூலங்காண்டு
 ஏகாந்தச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 மாறுவித நிறிந்துவரு வேழினுக்கால்
 மகந்தான பிராணையஞ் செந்நியாகும்
 பூருவமாய் பிந்ததொரு ஆருகாரம்
 பொருந்திநின்ற சேவகனே யமுதமாமே.

(18)

அழ்தரசன் கற்பமுடன் குளிசைதொண்டு

அந்தரங்க மாகவநீ கொண்டால்மைந்தா

அழ்தரசத் தேகமதா யிருக்கும்பாரு

ஆகியந்த நாதவிந்தைச் சொல்லக்கேளு

அழ்தரச மானதுவுங் குயப்பாலாகும்

அப்பனே நாதமது தேனுமாமே

அழ்தரச குயப்பாலுந் தேனுக்கட்டி

அப்பனே நுண்டொன்று இருபோதுண்ணே.

(19)

உண்ணையிலே கபமகதும் வாசியேறும்

உறக்கமென்ற அசதியை ஒடிப்போகும்

கண்ணாமனக் கண்ணதுவு டொன்றாப்ச்சேர்ந்துக்

கடலான வாசியது கண்டுநேற

விண்ணான சுழியையிலே நடனங்கொண்டு

மெய்யான கற்பூர வீட்டிற்சென்று

ஊண்ணான சுடரதுதான் வாசியோடே

ஓடுங்கிநின்ற யிடமதுதான் சுழியுமாமே.

(20)

சுழியறிய வ்மையோடே சொல்லக்கேளு

சகாசனமா யிருந்துமன தறிவால்மைந்தா

வழியோடே போம்வாய்வு விவமதாகும்

நார்க்கமுட னுட்புஞ்ஞல் சத்தியாகும்

செவியாமற் கண்டமதில் அங்கசென்றானி

நேசமுடன் சத்திசுவ மென்றாப்பின்று

அழியாத பேரின்ப வீட்டிற்செல்லும்

ஆன்விடந்தரன் சிகரமடா சுழியாம்பாரே.

(21)

பகர்ப்பா ரவிவீடு மூலாதாரம்

பதிவான மதிவிடு புருவமத்தி

நேர்ப்பா சுடரதுதான் சிகரத்தந்தப்

நிசமான முச்சுடரு மிதுதான்பாரு

பேர்ப்பா முச்சுடரே மும்மலமுமாகும்

பேரண்ட மிதுவாகுங் கண்டுகொள்ளு

கார்ப்பா யிதையறிந்து நடுவில்நின்றால்

கருவான சிலம்பொலிதான் நாதமாமே.

(22)

நாதமென்ற நாதமடா அண்டத்தற்கம்

நடுவான ஞட்சமடா விந்துப்பிள்ளை
ஞாதமென்ற விந்தோடே நாதஞ்சேர்க்குச்

சொல்லுகிறேன் கருமானஞ் சுருங்கென்றாய்
நீதமென்ற அமுதமதில் விந்துசேர்த்து

நிசமான விந்துரெட்டி ஒன்றாய்க்கூட்டிப்
போதமுடன் வெந்தெடுக்க வாலையர்ச்சு

புத்தியுட னவ்வாலை சுத்திபண்ணோ.

(23)

சுத்திசெய்து வாலையனை னவத்தனக்கொண்டு

சுருதியுள்ள நாதமதைச் சரியாய்ச்சேர்த்துப்
பத்தியுடன் சுற்பத்தில் மத்தித்தாக்காற்

பாலகனை நாதவிந்து ஒன்றாய்கூடி.
சித்தியுள்ள மெழுததுபோ விருக்கும்மைந்தா
சிறுமணியாய்ப் பதினாறு மணியைச்செஞ்ஞ

முத்திபெற்ற தமர்ச்செய்து பழத்தினுள்ளோ
முடிவைக்க மணியதுவு மிறுகிப்போமே.

(24)

இறுகிநின்ற மணியெடுத்துக் கமஸப்பாலில்

இன்பமுடன் சுத்திசெய்து வெடுத்துவைத்தா
உறுதியுடன் கோர்வைசெய்து வைத்துக்கொண்டு

உத்தமனை முகமணிதான் தங்கமீதங்கம்
பருதியென்ற தங்கமணி முகப்பில்வைத்துப்

பக்குவமாய்ச் சற்குருவைத் திபானம்பண்ணிச்
சுருதியுடன் மந்திரங்கள் செபித்தாயானற்

சொல்லவொண்ணா அச்சுரங்கள் சித்தியாமே.

(25)

ஆமப்பா மனோமணியைத் திபானம்பண்ணி

அருள்பெருகுஞ் செபமாலே கையிலுவாங்கித்
தாமப்பா தன்னிலையே புருவமத்தி

தாயான இருதயம் முக்கோணத்தில்
வாமப்பால் மகிமையினால் வாசியுட்டி

வகையுடனே கண்டமதில் அங்கென்றாணி
ஓமப்பா உள்முலச் சுழியின்பின்னால்

உத்தமனை சுத்திசிவ முறுதியாமே.

(26)

உறுதியுடன் பிராணாயக் கருவைக்கேளு
 ஒம்சிவா வசியநம வென்றுசொல்ஹற்
 அருதியுடன் மாத்திரைபொன் முச்சுமையந்தா
 சுகமாக ரேசிப்பாய் பதினாறையா
 பருதியுடன் பூரிப்பாய் முப்பான்றெண்டு
 பார்மகளே சும்பிப்பாய் இருபான்றாலு
 வரிதியுடன் மாத்திரைதா நெனித்து தானால்
 மனக்கண்ணால் வெளிவிடாவிடைய மருமிகேதே. (27)

நேரப்படி யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 நேர்மையுடன் வசால்லுகிறேன் மைந்தாமையந்தா
 நேரப்பா போய்வாய்வு ரேசுகந்தானாகும்
 திரும்பியது உட்புகுதல் பூரகந்தான்மைந்தா
 சேரப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றாய்நண்ணித்
 திருவாய் சுழிணையென்ற சிகரானீட்டிற்
 காரப்பா மனக்கண்ணால் நிறுத்திப்பார்த்தாற்
 கருணையுள்ள குட்பகமென நிறிந்துகொள்ளே. (28)

கொள்ளப்பா வசியமொன்று சொல்லக்கேளு
 கூர்மையுள்ள புழுத்திலே சவாதுகூட்டி
 விள்ளப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றாய்க்கேசர்த்து
 மெய்ஞ்ஞான வசியமென்று மத்தித்தேததான்
 தெள்ளப்பா தங்கமென்ற சிமிழில்வைத்துச்
 சிவலிவா நெற்றிதனிற் நிலதம்போட்டு
 உள்ளப்பா அஞ்செழுத்தைத் தியானம்பண்ணி
 ஓமெனவே நீயிருக்க வுண்மையேகே. (29)

உண்மையின்று சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
 உனதுடைய சமுகமதைக் கண்டோர்க்கெல்லாம்
 வண்மையென்ற நோய்களெல்லா மகன்றுபோகும்
 வஞ்சனையும் பிள்ளி முதல் மாண்டிபோகும்
 திண்மையென்ற மனதகன்று நன்மையாவார்
 சிவசிவா திலதமதின் செயல்தானையா
 நன்மையுடன் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 நாதார்த்தப் பூரணத்தில் நாடிநிலே. (30)

காடிநின்ற ஹம்சமுதங் காண்டோமொல்லாம்
 கல்லைமருத் பெரியோடுந் தொண்டிலெய்வார்
 ஆடிநின்ற அம்பலவர் மனற்றொன்று
 அருள்ஞானத் தீபமனைந் காட்டிவைப்பார்
 முடிநின்ற தீபரயத்திந் தீபங்கண்டால்
 மூவுலகில் நீயுமொரு சித்தனாவாய்
 வாடிநின்று அலைவாதே பொய்சொல்லாதே
 வஞ்சகர்க்கு மாரணத்தை வழுத்தகவேளே.

(31)

கேளடா மாரணத்தின் கருவைநன்றாய்ந்
 கேசாதத்திற் கேசரியாள் சொல்லிவித்தை
 கேளடா யிடதுவையில் விழுக்கைவத்துக்
 வெணிதமுடன் சுழ்பூக் கட்டி தன்னைக்
 கேளடா தீபமதிற் கொளுத்திவைப்பார்
 கிருபையுடன் பிழிந்தேன் வைத்துதந்த
 கேளடா சத்துருவின் பெவரச்சொல்லி
 கெட்டியாய் நன்கிடுவென நெழுதிவோதே.

(32)

ஒதுவது பதினாறு உருவேசெய்து
 உறுதியுடன் நெற்றிக்கண் நடுவேதூங்கிச்
 குதுடனே ஹதிவிட மைந்தரசுகேரு
 சுருதியுடன் பெய்மறந்து தூங்கலாரான்
 வானுடைப துட்டகைச்சங் காரஞ்செய்ய
 மந்திரமா மோய்கார விழிதானாச்ச
 நீதியுட னோர்மனதாய் நன்கிடுவென்றோத
 ின்றதொரு பாவமெல்லாம் நீறிப் போச்சே.

(33)

போச்சப்பா சத்துருவாய் நின்றநோய்கள்
 பொறிப்பட்ட பஞ்சதுபேஸ் வெற்றுநீலம்
 நீச்சப்பா மாரணத்துர் மினுமொழலம்
 நிலையறிந்து வாசிலினால் நெற்றிக்கண்ணில்
 மூச்சப்பா நிறுத்தியொரு மனதாய்நீயும்
 முக்காலும் மூனுதய மூதினக்காரற்
 காச்சப்பா மூலமென்ற தீயினுலே
 சுழ்பூத் தீபமனைந் காணுவாரே.

(34)

பேர்க ஞான சாவ்ந்திரத் திரட்டு.

காணவே யின்னமொரு சுருவைக்கேளு
காயான சாதிக் காய் தன்னைமைந்தா
தோணவே ருயப்பாலா லுரைத்துக்கொண்டு
சுகமாக முன் றுநாள் பெண்ணுக்கீய்வாய்
பூணவே பெண்களுட கெற்பந்தன்னிற்
பொல்லாத நோயகன் று பிள்ளையுண்டாம்
பேணவே புத்திகொண்டு பாருமைந்தா
பெருமையுடன் பிள்ளையுமே பிறக்குந்தானே. (35)

தானவனாய் நின்றுதவஞ் செய்யவேணும்
தன்மையுடன் பூரணத்தைக் காணவேணும்
கோனவனாய் நின்றகுறி மூலாதாரம்
குருவான ஆதாரம் சிகாரமாச்சு
நானவனாய் நின்றநிலை தன்னைக்கண்டால்
நடுவான பூரணமே யேகவஸ்து
வானவர்கோ னறியாத வஸ்துதன்னை
வணக்கமுடன் மனக்கண்ணால் மகிழ்ந்துபாரே. (36)

பாரப்பா தீட்சைவிதி தன்னைப்பாரு
பத்திகொண்டு பூசைவிதி பதிவாய்ப்பாரு
நோப்பா நின்றநிலை தன்னைப்பாரு
நிசமான சக்கரத்தின் நேர்மைபாரு
பேரப்பா வட்சரத்தின் மகிமைபாரு
பேரொளியின் நாதகீ தத்தைப்பாரு
தேரப்பா கர்மத்தின் செயலைப்பாரு
தெளிவான வாசியினர் கண்டுதேறே. (37)

தேறுவது வாசியினர் தேறவேணும்
சிவசிவா சிவபோகத் திருக்கவேணும்
சேருவது சுழிமுனையை நோவேணும்
நிசம்வைத்துப் பூரணத்தில் நிலைக்கவேணும்
சாருவது புருவகடுக் கமலமீதற்
சுதாசிவனும் மனோமணியுந் தானேதானாய்ச்
சேருவது சுழிநையென்று சிகாரவீட்டிற்
நேனருவி பாயுதடா தினமுங்கொள்ளே. (38)

கொள்ளுதற்கு இன்னமொரு கருமானங்கேள்
கூர்மையுள்ள தாதுபுஷ்டி யாகத்தாலும்
நள்ளுறவா யுண்டாகக் குணத்தைக்கேளு
நலமான ஆயினுட பாஸிலேதான்
துள்ளுகிற நெரிஞ்சிப்பு முருங்கைப்பூவுந்
துப்பறவாய்ப் பாலிலிட்டுக் காய்ச்சிமைந்தா
தெள்ளுதற்குக் கற்கண்டு பொடித்துப்போட்டுச்
சிவசிவா வுதயத்திற் புசித்திடாயே.

(39)

புசித்திவொ யீராறு தினமுமைந்தா
பூரணமாந் தாதுவது புஷ்டியாகும்
வசித்ததொரு தேகமது சித்தியாகும்
மன்மதனும் நிகரில்லா வலுவுண்டாகும்
சித்ததொரு நீர்க்கடுப்பு வெட்டைநீரும்
நடுவான விந்ததுவுஞ் செபிக்கும்பாரு
விசத்தியின்மே லாக்கிணையாம் புருவமீதில்
வேதாந்தக் கற்பூரத் தீபம்பாரே.

(40)

பாரப்பா மூலமதின கனலைத்தூண்டிப்
பதிவான முக்கோணச் சிகரவீட்டில்
நேரப்பா மனதறிவால் நின்றுபாரு
நின்றிலங்குங் கற்பூரத் தீபந்தானும்
சாரப்பா அத்திபந் தன்னிலேதான்
சார்வாக வாசியைநீ சூட்டிப்பாரு
ஆரப்பா அறிவார்க ளாதிதீபம்
அறிவான வாசியினால் மூலம்பாரே.

(41)

மூலமென்ற மூலமதை யார்தான்காண்பார்
மூச்சுடராய் நின்றதொரு மூலந்தன்னில்
மூலமென்ற நடுமூலம் முக்கோணநதன்னில்
மூளைத்தெழுந்த சிகரமடா நீங்காரந்தான்
மூலமென்ற நீங்காரம் நடுவேவிந்து
முன்னுண ரவியோடே மதியைச்சேர்த்து
மூலமென்ற கண்ணாடிக் குள்ளேபாரு
முத்திகொண்ட தீபமடா பிராணனமே.

(42)

போக ஞான சாஸ்திரத் திட்டம்.

ஆமப்பா பிராணவென்ற மூலத்தீயால்
 ஆகரா சுழினைபென்ற தீபத்தேத்தி
 ஓமப்பா வென்றதொரு தியானததாலே
 ஒவ்வென்ற மனதறிவால் ஊணிப்பாரு
 தாமப்பா தன்னருளாற் சொதியாகித்
 தவங்கியே நின்றதொரு தீபமாகிப்
 போமப்பா ஆந்திபச் சுடந்தான்சென்று
 பூரணமாய் நின்றிலங்கும் பிராணஞ்சேசே.

ஆச்சப்பா பிராணநிலை புருஷமத்தி
 ஆப்பனே நிலையாவே யாகுமாகும்
 ஞாச்சப்பா நின்றிலங்கும் முனையாந்தீபம்
 முத்திபொண்ட யிடமதுதான் சத்தியாகும்
 பேச்சப்பா மில்லென்றாற் நெருங்கம்ரெண்டும்
 பெருமபாமை சுகாரமடி மூலமாகும்
 நீச்சப்பா வெருநீச்ச நிருவிதற்பம்
 நிலையான சமாதிதான் நித்தையாமே.

ஆமப்பா மனதுநதி ய் ஞல்நிஷ்டை
 அறிவான பூரணமாய் விந்துயிந்து
 ஓமப்பா விந்துவென்ற அமுதந்தன்னை
 உத்தமனே வெண்சாரை பென்றுபோந்தான்
 தாமப்பா வெண்சாரை தண்ணீராகும்
 ஒருணையுள்ள தண்ணீரும் வெண்ணீராகும்
 தாமப்பா வெண்சாரை ஆகிதற்பம்
 தன்னதந்திற் கண்டுகொண்டு தானாய்நிலே.

நிலலென்ற கருஞ்சாரை சொல்லக்கேளு
 நிசமான பெண்ணமுரி நினைவாய்ப்பாரு
 செல்லென்ற சாரையடா அமுதகற்பஞ்
 சிந்தைமன தொன்றாகக் கொண்டதோந்தாற்
 சொல்லென்ற மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
 சுருதியென்ற தேசமது முத்தியாச்சு
 உல்லென்ற கள்ளாருக்கு ஆந்தாரைகே
 உட்டாரதே மனதறிவால் தண்ணீர்பாரே.

தண்ணைத்தான் தாலநிந்து விண்ணை நோக்குத்
 தாயான அழகுதான் அன்புநெய்யாத்
 தண்ணைத்தான் தாழ்ந்து மகிழ்ந்து கண்ணிர் விட்டு
 கவிலாச மானதொரு கமலத்தியில்
 உண்ணத்தான் வணக்கியது அற்பத்தானே
 உள்ளடங்கித் தாண்டினவே காட்சிபாகும்
 பெண்ணைத்தான் தாழ்ந்துபதந் தண்ணைக்கண்டாற்
 பிசகாது காடப்பெண் பிழைப்பாரே.

(47)

பிழைமான அலமடா தலமடா
 பேரின்ப மானதொரு சுழினைமூலம்
 தலமான தலமடா முதுகண்பாச்வை
 சலமடா புள்ள சிகாமடா தாயார்விடு
 குலமான விடறிந்து வேராகிடுவெப் தால்
 குத்தியொரு காணுமிக்கே முத்தியாச்சு
 பிழைமான தலமடா பிழைப்பங்கண்டால்
 பிழைப்பிந்து கிழைப்பிந்து பிசமாப்பாரே.

(48)

பிசமான வானிடா பிசமாய்க்கண்டால்
 பிழைப்பிந்து கிழைப்பிந்து நேரலாகும்
 தெசமான திண்டையா புருவத்தாகி
 தேவியெனும் வானினினை பாடும்விடு
 வசமான விடறிந்து பிசமாய்க்கின்றால்
 வாக்குறுதி மனமுறுதி கொண்டிருக்கித்
 விசமான வானிடா காருவேது
 விள்ளாதேசுருஞ் சாரைவெண் சாரையாமே.

(49)

ஆமப்பா தண்டச்சந் தண்ணைப்பாச்சுது
 ஆதிபந்தம் பூரணத்தை வறிந்துகொண்டு
 ஆமப்பா குண்டுகொண்டு பிழைப்பிந்து
 உடம்பும் வானினினை யுபாதுகின்றால்
 நாமப்பா கொண்டுவிடுதும் வண்ணிண்ணெடும
 நாட்டமாய்க் கண்டுகொண்டு ஆதிபந்தம்
 தாமப்பா தண்ணையே தானாய்க்கின்றால்
 சதாகாலம் பூரணத்திற் சாருவாயே.

(50)

சார்ந்திவாய் நித்தியதத் துவமதாகத்
 தனியான பாவெளியின் நடனங்கண்டு
 நேர்ந்திவாய் மெய்ஞ்ஞான ரீபாதந்தன்னிற்
 சிறப்பாக வமுதாச கற்பமுண்ண
 நேர்ந்திவாய் சத்துச்சித் தானந்தத்தின்
 நிலையான வஸ்துவுந் தானேயென்று
 ஓர்ந்திவாய் நிற்பெருமை நிகழ்த்தப்போமே
 உண்மையறிந் துய்திவொ யிதுமுற்றே.

(51)

கடைப்பிள்ளை ஞானத் தண்டகம் 50

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பரத்திர வியாபாரம்
 ந. ரா. ம. கணபதியா பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டும்
 பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

படவுள் துணை.

நா ன் கா வ து

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர் தருளிய

நா ன க் க க் கி ஷ ம் 80

ஆதியென்ற மூலமந்தரம் அரியென்றேதி

அறிந்தபின்பு நவக்கிரகக் கக்கிஷத்தை
நீதியுடன் கருக்குருவாய் விளங்கவேண்டி.

நிலையறிந்த கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
ஒதியதோர் மந்தரகலைக் கியானமான

உண்மையென்ற வேதபூ ரணமேகாப்பு

சோதியென்ற ஆதார மூலமாகித்

துலங்குகின்ற கணபதிதூள் துணைகொண்டேனே.

கொண்டதொரு நாதவிந்து கலையினுலே

குவிந்ததொரு நவக்கிரகக் கூர்மைகேளு

கண்டதொரு தசரோக நேரோகிநி

கணக்காக அப்படியே குறுக்கேகீறி

ஒன்றுமுத லெண்பத்தோ ரறையுமாச்சு

உறுதியுள்ள அறைகளிலே உண்மையாக

அண்டர்பிரா னருளதனாற் சொல்வேன்மைந்தா

அசுராமும் லக்கமுட னருளக்கேளே.

(1)

கேளடா முதுலறையில் கம்மென்றிட்டு

கெணிதமுடன் பதினொன்று லக்கம்போடு

காளடா மறுஅறையில் சம்மென்றிட்டு

கணக்குடனே எழதிலே களிவாய்ப்போடு

தாளடா மூன்றரையில் டம்மென்றிட்டு

தன்மையுடன் பனிரொண்டு லக்கம்போடு

நாளடா நாலறையில் தம்மென்றிட்டு

நாட்டடா யெட்டறிதே நலமாய்த்தானே.

(2)

தானென்ற அஞ்சலையினை மென் றிட்டிடு
 சங்கையுடன் பரிசுநன்ற லக்ஷம்போடு
 கோனென்ற ஆழநதயின் லக்ஷென் றிட்டிடு
 குறியாக ஒன்பதுதான் ஞானமாய்ப்போடு
 மானென்ற ஏழ்மையில் அம்மென் றிட்டிடு
 மார்த்தமுடன் அஞ்சலினை வளமாய்ச்சேரு
 தேனென்ற எட்டையின் லக்ஷென் றிட்டிடு
 திறமாக லக்ஷமது பத் தம்மப்போடே.

(3)

போடப்பா ஒன்பதென்ற ஆழநதயில்தான்
 புத்தியுடன் ழும்மென்று ஆழம்போடு
 வீடப்பா நவாக்ஷக லொன்பதாச்சு
 மேயினிந நவபீசம் ஒன்பதாச்சு
 நாடப்பா லக்ஷென்பத் தொன்னுமாச்சு
 நலமாக நவிலையையப் பிழிந்துமாறு
 ஆடப்பா பெண்பத்தொன்றையில்தான்
 சூட்சமுடன் ட்சாமும் கைகம்பாரே.

(4)

பாரப்பா லக்ஷெனது அச்சங்கள்
 பரிவாகச் சமைப்பித்து கைநதரகேஸ்ரு
 சேரப்பா சேகைமுனை சூலம்போடு
 நிசமான சங்கரமுஞ் சந்தமாச்சு
 காரப்பா சக்கரத்தின் மேலேமைந்தா
 கனிவாக ரவிவரையம் முன்னும்போட்டு
 சேரப்பா வரையமது பிழிந்துப் போட்டுத்
 திருவான கோட்டைநால் வாக்ஷகட்டே.

(5)

கடையதோர் நால்வாசல் தன்னிலேதான்
 கருவாக நால்வேதம் தன்னேமைந்தா
 இட்டமுடன் நிறுந்துதற்கு விபரங்கேரு
 விவரிவா மேல்வாசல் ருக்ருவேதம்
 சட்டமுடன் பிழிவாசல் காலவேதம்
 சமரசமாய்த் தென்வாசல் பகர்வேதந்தான்
 இட்டமுடன் வடவாசல் அநாவேதம்
 இவ்வுமுடன் நால்வேதச் சேருநிலே.

(6)

சுருதியுள்ள மந்திரந்தான் ருக்ருவேதம்
 சுகமான் உயிரிதுதான் லாலிலுலம்
 சுருதியதோர வேதமடா சாமவேதம்
 கலையான் உயிரிதுதான் சாசிரசும்
 பருதியுள்ள எசர்வேத முயிரைக்கேளு
 பாலகனே நாரீது நம்மென்றேதான்
 உருதியுள்ள வேதமநர் வணவேதத்தின்
 உண்மையுள்ள யுயிரது ரீரூரம்மென்னே.

(7)

என்னவே நால்வாசல் நாலுவேதம்
 இன்பமுள்ள உயிரெழுத்தை யதிலேநாட்டிச்
 சொன்னதொரு சக்கரத்தை யெதிரேவைத்துச்
 எகந்தமல ரட்சதையுந் தூபந்தீபம்
 கண்ணிறைந்த காட்சியினு லுபசரித்துக்
 கருத்துறவே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 சென்னிமையைத் தானோக்கிக் செயமேசெய்யச்
 சிவசிவா மந்திரத்தின் செயலுக்கேனே.

(8)

செயலான செயலறிந்து உருவேசெய்யத்
 தீர்க்கமுள்ள மந்திரத்தைச் செய்ப்பக்கேளு
 சுயமான ஐஉஅசிவ யநமவென்று
 சுத்தமுட னிருதயமாங் கமலத்தேகி
 நயமாக னூற்றெட்டு உருவேசெய்தால்
 நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான் சித்தியாகும்
 மயமான நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான்
 மார்க்கமுட னுடுகிற சித்துக்கேனே.

(9)

சித்தென்ன சுருவிடயம் நன்றாய்ச்சொல்வேன்
 சிவசிவா நன்மைதின்மை ரெண்டுக்குந்தான்
 சுத்தமுடன் நின்றவினோ யாடுமிந்தச்
 சுருதியுள்ள நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான்
 நித்தமுமே நேமமதாய்ப் பூசைசெய்தால்
 நினைத்தபடி நின்றவினோ யாடலாகும்
 புத்தியுடன் நீயிருந்து புருவத்தேகிப்
 ---ணத்தின் கிருபையினுந் கருவைக்கேனே.

(10)

சுருவான ஐறுதியென்ன வென்றுகேட்டாற்

கற்பூர மஞ்சருடன் புழுஞ்சேர்த்துத்

திருவான அமுதப்பால் தன்னுலாட்டித்

திறமான நவக்கிரகம் தன்னிலேதான்

சுருவான பதிநோக்கி நம் மூப்ப்பூசித்

குணமாக மானதமாய்ப் பூசைசெய்து

உருவான மானிடர்க்குக் கட்டிவாங்கால்

உத்தமனே அவமிருந்து ஒதுங்கிப்போமே.

(11)

ஒதுங்குமடா பில்லிமுதற் பிசாசுயேவல்

உத்தமனே கண்ணென்று நாலேறுந்தான்

ஒதுங்குமடா நெஞ்சடைப்பு மூர்ச்சைவாயு

ஒடுங்காத அஷ்டகுன்மம் அட்டகாசம்

ஒதுங்குமடா வலிப்புடனே பிரமைதோஷம்

ஒபாத சலக்கிப்பு மூலரோகம்

ஒதுங்குமடா வெகுசோடி நோய்களெல்லாம்

உண்மையுள்ள கக்கிஷத்தி னுறுதிதேனே.

(12)

உருதிள்ள நவக்கிரகக் கக்கிஷத்தின்

உண்மைதனை யாவருக்கு முரைத்தாயானுற்

பருதிமதி சுடரதனை மறந்துநீயும்

பாழ்நாகி லுனதுசடம் பதிவதாகும்

சுருதிதனை மறவாமல் மனத்தைக்காத்துச்

சொர்க்கபதம் சேரவென்று லடக்கம்பண்ணு

உருதியெதோர் கக்கிஷத்தை மைந்தாநீயும்

உருத்துறவே மவுனமதாய்க் கணிந்துபாரே.

(13)

கணிந்துமிகக் சுருஷிடயம் நன்றாய்ப்பார்த்துக்

கண்ணை பிள்ளைகட்டுக் சுருவைச்சொல்லு

அணிந்துமனம் புண்டதொரு ஆசான் பிள்ளை

அன்பான சீஷருக்கு நன்றாய்ச்சொல்லு

துணிந்துமனு நீதியுள்ள ராஜபுதரன்

சுத்தமுட னிவர்களுக்கு ஞானமீயந்தாற்

பாவிந்துமின்ற சீஷருக்கு மேட்சமுண்டாம்

பாலகனே குருதனக்கும் பலனுண்டாமே.

(14)

ஆமப்பா யின்னமொரு கருமானங்கேள்

ஆகாத சத்துருமா ரணத்தைக்கேளு

சாமப்பா மயானத்தின் கரியோடொக்கத்

தவறுதே கார்த்தலொடு மண்ணுஞ்சொத்துத்

தாமப்பா கோழியுட லுதிரத்தாலே

தானரைத்து வழித்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு

ஓமப்பா சத்துருவின் பேரை மன்றாய்

உண்மையுடன் காரீபத் தகட்டிற்றுக்கே.

(15)

தாக்கிமறு புறத்தில்தவக் கிரகளுட்சம்

தானெழுதி யறைமருந்தை யதிலெழுதித்

துக்கியே ளருவடிக்கி யதன்மேல்வைத்துத்

துநாநும் என்று ஆணல் மூட்டி னுந்நால்

நோக்கியதோர் சத்துருவும் நொடிக்குமுள்ளே

நொந்துமிக்க கரைந்து அவன் நொருங்கிப்போவான்

தீக்கொடுமை யதிலும்வெகு கொடுமையப்பா

சினந்துவரும் சத்துருமா ரணமிதாமே.

(16)

தாமென்ற மாரணத்தி லநேகமுண்டு

ஐந்தியிலே கேளாது வெகுநாட்டிசல்லும்

ஓமென்ற கக்கிஷத்தின் வித்தைபோலே

ஒருநூலுஞ் சொல்லாது மைந்தாமந்தா

ஆமென்ற நவக்கிரக கக்கிஷத்தை

அப்பனே பதனம்வெகு பதனம்பண்ணு

நாமென்ற அகமதனால் வெளியிற்சொன்னால்

நந்தியிலே தீப்பிடித்து நசிக்கும்பாரே.

(17)

நசித்துடிகப் போகாமற் பதனம்பண்ணு

நாதாந்த நந்தியொளி நயனம்பாரு

பசித்துவரும் பரதேசிக் கன்னம்போடு

பாலகனே ஆதாரப் பதியில்நிலு

விசித்தியின்மே லாக்கியாயம் மேலாதாரம்

விண்டங்காக் கண்ணொளியை மேவிப்பாரு

விசத்தில்மனம் நிலையாத மூடரோடே

நீமகனே பேசாதே நிலையைப்பாரே.

(18)

போக ஞான சாவ்திரத் திரட்டு.

பாரப்பா நிலையறிந்து நிலையைப்பாரு
 பதிவான நிலையறிந்து வாசியேறு
 நோப்பா நின்றநிலை வாசியாகும்
 நிலையான பூரணமே போதமாகும்
 பாரப்பா போதமென்ற ஞானந்தன்னைக்
 காண் ஹமனக் கண்ணினால் விண்ணைப்பற்றிச்
 பாரப்பா தன்மையே தான்தாமென்று
 சங்கராபுடன் சந்திஷத் ததத் தனதாய்க்கானே. (19)

கானாவே நேகத்தின் கருவைச்சொல்வன்
 கருவறிந்து உறுதிபெடச் சுமலம்போற்றும்
 புனம்பே உறவாதி நெல்லில்லாதான்
 புத்தியுடன் தேகசுத்தி தேகசுத்தி
 பேணவே செய்யுகிற பொதிலைதான்
 பேசாதே மவுனமதா யிருந்துகொண்டு
 தேவனவே தந்தசுத்தி செய்துமைந்தா
 சகமாகக் கமண்டலநீர் தன்னைவாங்கே. (20)

வாங்கினன்றாய்த் தேகசுத்தி செய்யுள்போது
 மவுனமுடன் ஸ்ரீபவ சிவாவென்றேதான்
 பாங்குடனே பதினாறு உருவேசெய்து
 பத்தியுடன் தேகசுத்தி செய்தாயானால்
 திங்கன திங்குகளும் விலகிப்போகும்
 திருவான தேசமதிற் செயலுண்டாகும்
 பூங்கமல மரனாகுதி சொல்லான்பா
 புத்தியுடன் தேகசுத்தி புனிதஞ்செய்யே. (21)

புனிதமுடன் தேகசுத்தி செய்துகொண்டு
 பூரணமாய்ச் செபதபத்திற் பொருள்கண்ணாட்டி
 கணிகரண நித்பகர்ம அனுஷ்டானத்தைக்
 காலறிந்து கலேதவறு னுருவேசெய்தால்
 கணிகரண நாதமடா செய்விற்றேட்கும்
 மகத்தான கற்பூரத் தீபந்தோணும்
 கெணிதமுடன் அத்தீபச் சுடர்நன்னாலே
 கேள்மகனே அண்டர்பதங் காணலாமே. (22)

காணலாங் காரணமாங் கடைக்கண்ணாண

கருணைவளர் சொன்மனவர் பா தந்தன்னைப்
பூணவே மனதுருக நின்றேனப்போ

பூரணமாங் காரணத்தின் பொருளைக் காட்டித்
தோணவே ஐந்துநிழி மையம்பத்தேழிற்

துலங்குமணி கட்டிகடைப் பிள்ளையென்று
பேணவே மருடமணிக் குளிகையிந்த

பெருகிநின்ற முக்குளியை யிந்தார் கானே.

(23)

தானேதான் தானையுய்ச் செய்ப்புவாகிச்

தன்னாளுள லாத்மாவை மவுனஞ் செய்நு
தானேதான் மையமென்ற புருவமத்தி

சகரசமாய்ச் சுழிகையென்ற நாட்டங்கண்டு
தானேதா னுறுவறை மேலேநின்ற

தற்பாமாம் காற்பத்தி முக்கோணத்தில்
தானேதான் திகிலோணத் துள்ளி மைந்தா

சகலகலை ஆன்மாவைப் பூசைசெய்யே.

(24)

செய்யப்பா சச்சிதா னந்தியென்று

திர்க்கமுடன் மவுனத்துள் மவுனமாகி
செய்யப்பா தசமான திசைநுபத்திற்

செயமான யோகமென்ற திசைநுக்குள்ளே
செய்யப்பா ஞானமென்ற மூலஞ்ஞந்

திருவான அண்டமென்ற தங்கமேரு
செய்யப்பா அம்மேரி லிருந்துகொண்டு

சிவசிவா சிவயோகஞ் செய்துபாரே.

(25)

பாரப்பா சிவயோக மதிகயோகம்

பரமான நவக்கிரகக் கச்சிதந்தான்

நோப்பா பொதினைமூனி நய்முய்ச்சொன்னார்

நிசமான நவக்கிரக பிசந்தன்னைச்

சோப்பா அதில்மறைத்து லக்கமரகச்

செப்பினார் உட்பிசஞ் செப்பவில்லை

காரப்பா யிந்ததூல் தன்னிலேதான்

கணக்காக வகையுடனே துக்கசொன்னேனே.

(26)

சொன்னதொரு தவத்தினால் கச்சிதத்திற்
 காணாது விடுவது பொருள் சொல்லும்தொரு
 சொல்லு. (மொழிவிதிகாநாசா - சிவாசனத்)
 நுழைந்திடுவான். (சுந்தரகாமம் - கண்ணகியைத்)
 சொன்னதொரு தவத்தினால் கச்சிதத்திற்
 காணாது விடுவது பொருள் சொல்லும்தொரு
 சொல்லு. (மொழிவிதிகாநாசா - சிவாசனத்)
 நுழைந்திடுவான். (சுந்தரகாமம் - கண்ணகியைத்)

சுருதியுடைய சிவசக்தி வளங்கொண்டதே
 சகலவற்றின் தாய் பருவநிஞ்சுறுப்பாரு
 பருவநிஞ்சுறுப்பாரு சகலவற்றின் தாய்
 பருவநிஞ்சுறுப்பாரு சகலவற்றின் தாய்
 உருவியுடன் முனிநின்ற சகலவற்றின் தாய்
 உருவியுடன் முனிநின்ற சகலவற்றின் தாய்
 சகலவற்றின் தாய் பருவநிஞ்சுறுப்பாரு
 சகலவற்றின் தாய் பருவநிஞ்சுறுப்பாரு
 சகலவற்றின் தாய் பருவநிஞ்சுறுப்பாரு

தகவென்ற குடகுதி கேசனாட்டம்
தகவாயுட ஸ்திரிவிபாந் சாற்றுகேளு
கேவென்று சிவாமடா விவருந்தான்
கொள்கின்ற பிவாரஞ் சத்திரபம்
கவென்று சத்திரிய கொள்முய்தின்
உறுதியுள்ள கெவங்கார வட்டமாச்சு
கவென்று வட்டம்தின் நகிவிலேதான்
மங்குத பிவாமடா அங்குச்சுனை.

(29)

[illegible]

கிரமான நடுமேயி ஹறமாய்நின்று
 கொச்சை நெய்யை அகலிவாக
 பரமான சந்திரன் பரமன் விநாயக
 பக்குவபா யுந்நவந்ந அந்நபாதிகல்
 உரமான தேகமடா நளவ துத்பாலும்
 உண்மை யென்ற மத்திரங்க னறிவிற்றவகா
 கிரமான திபமந் தேய்ந்நபோதகுந்
 செயலாக நடப்பதற்குத் திக்ரஹே.

(31)

காணாத போவதென்ன புத்தியாலே
 கருணையுடன் பூரணமாய் அகலிவாக
 தேனான அமுதரசம் போலேமைந்தா
 செம்மைபுட னுதயாநி தன்மரிநெயர்
 கோனான குருவருவாற் செபிந்நபாயித்
 குடிவென்ற பிசையகன் னுருமைதாரும்
 பேணாமல் தேகமத மழந்தாபாஹுல்
 பேருகிற் செல்வமெல்லாம் வீண்வீண்தாகே.

(32)

வினாகப் போகாமல் மைந்தாநிகளு
 வேதாந்த அகாரமதைச் செபித்துக்கொண்டு
 தானாகத் தானவனுய்த் தனித்துநின்று
 தாயான பூரணிகன் பாணைக்கொண்டால்
 சாணான தேகமடா யென்சாண்டேதகம்
 சமரசமாய் நின்றுலங்கும் வாலையாக
 ணனான தேகமது வாசியாகும்
 ஒருதீங்கு மில்லையடா நமன்நாடானே.

(33)

நமனான யெமதாத னாரென்றாக்கால்
 நஞ்சமுத முண்டிவன் கறைகண்டத்தில்
 இமனான கபமதாத னிருக்கக்கட்டி
 இருந்திடத்தில் மடிந்துதடா காற்றுந்தியும்
 சமனான பிரதியியும் அப்புரெண்டும்
 சார்ந்துதடா இனத்தீதாமே இனமதாசத்
 தமதிடமாய் நின்றுதடா ஆளாசத்திற்
 ருண்டிநின்ற அறிவுபூ ரணமுமாச்சே.

(34)

பூரணமாய் நின்றதிரு வருவிலேதான்

பொருந்திநின்ற கபமறுக்க வகையைக்கேளு

காரணமாம் அகாரமவைத னைத்தானேரு

கருணையுட னுனமிடான்று செபித்தபின்பு

தாரணையாம் உகாரமடர் சுத்திகாது

சமரசமாய் மாறாதி பாலந்தள்ளைச்

சாரணையாய் கலவுகிலை நனங்குறையந்தா

சங்கையுடன் தான்புகட்டத் தான்தானுமே.

(35)

ஆம்பா அகாரமுடன் உகாரம்மென்மே

ஆறினாமன னுரிவாயினுற் கொண்டாயானுற்

போம்பா கபமான கூற்றுமென்றான்

பொருந்திநின்ற மூலஆனல் தன்னுல்மைந்தா

ஓம்பா ஒழுமின்று அனன்முடிகும்

உத்தமனே மறுபிறவி யில்லையிலை

காமப்பால் கானப்பா லறிந்துகொண்டு

கங்கைமாம் நவக்கிரகச் சூட்சுமப்பாரே.

(36)

பாரப்பா சூட்சுமென்ற லினகசூட்சும்

பதிவான நவக்கிரக முலசூட்சும்

காரப்பா சூட்சுமில் கமலவிதி

கருணையுள்ள சிகாரமடா ஒளிகண்பார்வை

நேரப்பா நிலையறிந்த பார்வைதன்னால்

நிலையான கண்ணறிந்து தன்னைப்பாரு

தாரப்பா அடிமுடியுந் தானேதானாய்

சோதியென்ற ரூபமடா அருபந்தானே.

(37)

தானான ரூபமடா அரிஒம்பென்று

சங்கையுடன் றுன்றியத் தன்னைப்பார்த்துக்

கோனான நந்திகொலு வகிலின்ற

குருவான பீடமடா புருவமத்தி

தேனான மத்தியடா முனைமையத்திற்

தேனருவி பாயுதடா அடியில்லின்று

ஊனான அமுதரசுக் கொண்டிதேறி

உள்ளபடி நிலைவரசல் தன்னைக்காரே.

(38)

காரடா படிநிலையை பறிந்துகொண்டு
 கண்டுகு மத்தியிலே யிருந்துபாரு
 கோடா நிலையான வாசஸ்தன்னில்
 நின்நிலங்குங் கோபுரத்தான் சோதிப்போரே
 பாரடா அடிமுடியு மொன்றாய்க்கண்டு
 பத்திபுட னங்கணையே தன்னைப்பாரு
 நாரடா அடிமுடியு மொன்றாய்நின்ற
 நுலங்குமடா சொருபமது அருபந்தானே. (39)

தானுகி யுள்ளமதே சோதியாகித்
 தன்னொளிவாய் நின்றபொருள் தான்நானுகி
 ஊனுகி யுள்ளொளிவாய் வாசியாகி
 யுற்றகலை ரமிமதியாந் கழிநிலையாசி
 நானுகி நானவனு மவன்முன்னி
 நத்திகொறு வடெயிர் நடுவொரு
 கோனுகித் தானவனுப் நின்றநிபம்
 குருவான பூரணமாய் பிரமமாச்சே. (40)

ஆச்சப்பா பிர்மமய மாகிபின்ற
 ஆக்கினியின் ஆவியடா சத்தமாச்ச
 பேச்சப்பா பெருகிநின்ற சத்தவெள்ளம்
 பெருகிநின்ற அருவியடா அமுதநாரை
 நீச்சப்பா நிலையான தானாதன்னில்
 நினைவுகொண்டு மனதறிவால் தியானப்படுவால்
 மூச்சப்பா ஓடாது நடுவில்நின்ற
 முழங்குமடா நாதவொலி செவியிற்றேனே. (41)

கோடா தனித்திருந்து தன்னைப்பார்த்துக்
 கோத்தின் சரமாதிக் கலையிலேறி
 ஐளடா அந்தமனை சொந்தமாக
 அதிலிருந்து வாசியினுற் புருவத்தேகி
 வாளடா மதியமுதற் தன்னைக்கொண்டு
 வகையறிந்து சிவயோக வளமைபார்க்கக்
 காலடா கலையறிந்து வாசிபார்க்கக்
 கலையாகச் சரமாதிக் கருவைக்கேனே. (42)

சுருவான இடகலைதான் சீந்தின்வீடு
 சுருணையுள்ள வலதுகலை சூரியன்வீடு
 உருவாக விருவருமே யுகந்துகின்ற
 உரிமையுடன் சாமாறு முண்மைகேளு
 திருவான மூலவனல் வாசியேறிச்
 சிவசிவா அண்டபதஞ் சுத்தநல்ல
 பருவமுட அடிதடபுற நாசினன்னிற்
 பசிகிறது சந்திரகலை பரிந்துபாரே.

(43)

பாரம்பா வலதுபா நாசினன்னிற்
 பதிவாக அழிநா சரத்தான்மைந்தா
 நோப்பா சூர்மனே யெப்பார்க்கெனோர்
 நினைப்பிற்று திருப்பெய் மொன்றாய்க்கடி
 மாரம்பா சூழியென்ற மையத்தேகிக்
 வால்வாழி பாடுகிற சுருவைக்கேளு
 சாரப்பா சந்திரகலை நண்ணைமைந்தா
 சங்கையுடன் சூரியனின் சாரப்பண்ணே.

(44)

பண்ணுவது வெந்தவித பென்றால்மையதா
 பதிவான வலதுபா லீடதுகால்மேல்
 நன்றாறவாயிற் நாடிகூர்ந்து விண்ணோக்கச்
 சதாரோபாற சூரியனோ பிரகாசிக்கும்
 என் னுமந்தப் படிபிறந்து சுழினைமேவி
 இன்பமுடன் நெய்ப்பசுபங்கள் செய்தரயாகில்
 என் னாமனக் கண்ணாறுவு மொன்றாய்க்கடி
 எயிலை உலோகமாதாய் வாழவாமே.

(45)

ஐம்பா சூரியனே ஆத்மாலாகும்
 அழிகிறேறார் சந்திரனே மாயைமாயை
 ஓம்பா மாயைதனை நீக்கிமைந்தா
 ஒளிவான சூரியனை நம்பினாக்கால்
 போம்பா சூலயினை யொழிந்துநல்ல
 பொற்கமலம் போலவமே தேகமாகும்
 மாரம்பால் காணற்பா லறிந்துமைந்தா
 கலைதவறு துருவேறம் சுருணையாமே.

(46)

சுருணையுள்ள நவக்கிரகம் சங்கிஷ்த்தைத்
 கண்ணுமனக் கண்ணாலே தியானம்பண்ணி
 ஒருமையுடன் நினைத்தபடி யுரிமையாலும்
 உண்மையென்ற அருக்கிரகத் தவண்பார்த்தால்
 அருமையுள்ள வாயோடா நினைப்பிற்றா
 அங்கமது தங்கமய மாரும்பாரா
 புருவமையத் தொளிவான நந்திபாதம்
 புத்திகொண்டு சுத்தமதாய்ப் புகழவன்னை.

(37)

பூசைசெய்யும் நவக்கிரகத் தன்னாக் கெழு
 புத்தியுடன் கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
 கேடமுள்ள குரியனுஞ் சந்திரன் கொண்டும்
 நேர்மையுள்ள சேத்திரமாய் நின்றுதையா
 பாசமுள்ள சேத்திரமாய் படுகையகங்கி
 பக்குவமாய்ச் சுழிசெயிலே பதிவாய்ப் படுத்தால்
 தோசமென்ற குழுவினைகள் தானேநீங்கித்
 னுலங்குமடா கற்பூர நீபந்தானே.

(38)

தானுன தீபமதைத் தீனமும்நோக்கிச்
 சாந்தகுண மாகையேநி பிருந்தாயானுந்
 கோனான ரவிசோமன் தன்னுள்வந்த
 குற்றமொரு நானுயில்லை சுத்தமாரூப்
 ணான காயமடா வாகபீடம்
 உறுதியுள்ள பீடமதி னுரிமைவைத்தும்
 தேனான ருசிபோலே காதத்தாயானுல்
 செம்மையுள்ள தேகமது உண்மையாமே.

(39)

உண்மையுள்ள செவ்வாய்ப் புதனும்செவ்வாய்
 உற்றகெந்த மனுசரிக்கும் மூக்குமூக்கு
 தன்மையுடன் மூக்குதுனி தண்ணீர்ப்பார்த்துக்
 சாமறிந்து சாமாநிச் சாத்திலினின்றுல்
 வண்மையென்ற கூற்றுவனம் மாறிப்போவான்
 மகத்தான சோதியடா பிரகாசிக்கும்
 உண்மையுள்ள தேகமது தாராநதயா
 நாட்டமுடன் சாமறிந்து ரவியில்நிலை.

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

நில்லடா ரூபியனார் கிரகந்தன்னில்
 நினைவாகச் சந்திரனைச் சேர்ந்துகொண்டு
 நில்லடா அக்கினியாழ் கடரைப்பற்றி
 நின்றதினும் கிரகமெல்லாம் நேர்மையாகும்
 நில்லடா அந்தநிலை சென்றமாத
 நேமமுடன் கந்தையா திருந்தாயானால்
 நில்லடா வென்றுசொல்ல வெருவருண்டோ
 நமகனே சகலகலை முத்தனமே.

(51)

நூத்தியுள்ள விபாழனுடன் வெள்ளிரெண்டு
 முத்தங்கியிற் றுக்காசந் தாதுதாது
 நெந்தமுடன் ஸ்ரீராக மானசாதிற்
 கிவனே மனமுருமை யாகலின்றும்
 சுத்தமுடன் பலபொனியாய் நாதங்கேட்கும்
 உமாமான நாதமதே சுத்தஞ்சத்தம்
 கந்தியுள்ள சுத்தமது யென்னலென்றால்
 பக்குவமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளுகேனே.

(52)

சேர்மகனே சத்திசுவ மானசோதி
 சேசநதிற் நில்லுவார் தன்னிலேதான்
 சேர்மகனே இருவருமே வாதுகறிக்
 செனிசமுடன் திருநடன மாடும்போதிற்
 சேர்மகனே சத்தியுடன் திருக்கால்தன்னில்
 சோம்பலின்ற சிலம்பிடுவட நாததேம்
 கேள்மகனே பலபொனியாய்க் கேட்டசுத்தம்
 செல்வியென்ன சத்தாத்தி ஷுட்டந்தானே.

(53)

தானென்ற சக்கரத்தி னுதந்தன்னித்
 நன்மையுடன் னுதார மூலங்கண்டு
 தானென்ற கொங்கணவ ரந்தநாதம்
 சூழிப்பறிந்து ஆறுவரை கண்டாரப்பா
 னுகொண்டல் பவகிரகம் சித்தறன்னை
 இருந்துயெ யோகமதாம் கண்டுகொண்டால்
 நானென்ற தத்துவங்கள் நானாய்வின்று
 நாதாந்த பூரணமார் தேகமாமே.

(54)

ஆம்பபா சலிபுடையும் கங்கிசெய்யும்
 அம்பாக்கிற் சாண்வதியிற் குடிநீருந்தால்
 ஆம்பபா அம்பிபூட்டி உகிவிடுவாள்
 அருளிச்செய்த மாயை நாகத்தொடரு
 ஆம்பபா ஆண்ணுக்கு உயரமுள்ளோடே
 அப்பனே மனசுறுதி யாகநின்ற
 ஆம்பபா கந்திரங்கள் செலிக்கும்போதில்
 அப்பனே சனிதோஷம் கிடைப்போமே.

(55)

போருமடா நாவிர்ப்பின்று தோஷமெல்லாம்
 புத்தியுட னச்சாங்கன் ஜெயிக்கும்போதில்
 எருமடா மதியமுதம் நாவிர்ப்பின்று
 இன்பமுட னத்தமுதம் கொண்டையாளுல்
 வாகுடைய நேயத்தில் நோட்டாயிடுவீ
 மைந்தனே உன்வாக்கு அமுதவாக்கு
 பாகுடைய வாக்கினுற் சொல்லும்வார்த்தை
 பவிக்குமடா அச்சாத்தைப் பதிவாயோதே.

(56)

பதிவான ராகுவுட கிரகமேன
 பாலகனே சொல்லுகிறேன் விஞ்சும்விங்கம்
 செதியான விங்கமடா பிரமலிங்கன்
 சேசாத்திற் பூணமர மமுதலிங்கம்
 விதியான விதிவளருப் விந்துலிங்கம்
 வேதார்த அமுதாசனஞ் சொலிக்கும்விங்கம்
 நதியான விங்கமதில் மனதைநாட்டி
 நமுவாமல் மனதிருக்கப் பூசைபண்ணே.

(57)

பூசையென்ன அந்தலிங்கம் தன்னிலேதான்
 பூணமரம் நிறைந்துவரு மமுதம்வாங்கி
 நேசமுடன் சதாசாலம் பாணம்பண்ணி
 நின்றேனத் தனக்குமொரு பகையுமில்லை
 ஆசையுடன் தேசமதைக் காக்கவேணும்
 அன்புவைத்து ஜெபதபங்கள் செய்யவேணும்
 வாசமுட னேதார்த மாகநின்ற
 மைந்தனே சாத்திரத்தைப் பார்த்துநீதே.

(58)

சேறுவது சாஸ்திரத்தாற் தேறவேண்டும்
 சிவலிபா மதியழகம் கொள்ளவேண்டும்
 தேற வது புருஷனாய்த் தடனோறந்தா
 நேர்த்துகொண்டு தீபனதம் பார்க்கவேண்டும்
 உதவது வசியிஞல் முன்புபார்த்தா
 ஏகாந்த நமஸ்காரி கிருந்தகொண்டு
 சாதுவது மெய்க் கீழை மொய்க்காச்சேர்த்துத்
 தன்மயமும் கிண்டலமாய்த் தானே நில்லே. (59)

தானான ஸ்ரேஷ்ட கிரகமேன
 சங்கையுடன் சொல்லுகிறேன் மூலம்மூலம்
 கோனா மூலமடா பூதாபா தால்
 குருவான அக்கினிகொண் டிருந்தவிரி
 னானு அய்யி ட்டிற் குடிசம்மெம்ப
 உத்தமனே அனதயறிந்து மனதைநாட்டித்
 தேனான லங்காப பிசனவத்தைத்
 திவந்தோறு மதிக்கிறுத்தி இம்மென்றோசே. (60)

ஓனவநா ஸதிரிருந்த குடிசம்நீங்கும்
 உத்தமனே உனதேகம் பிரகாசிக்கும்
 னதுவிரி வந்தாதும் மூலம்பார்த்தால்
 என்மகனே வாசினி யோகமாகும்
 மாதுபரி பூணமே தானுய்நின்று
 னமநீசனே நவக்கிரகம் வரூபாய்நிற்கும்
 குனதொழில் தனோடுநின்று யாதிபார்த்தால்
 துவங்குமடா அனுகிரகம் நிதான்பாரே. (61)

பாரடா நவக்கிரக நிலையுஞ்சொன்னேன்
 பதிவான அட்சரமும் லெக்கஞ்சொன்னேன்
 காரடா கர்மதம்மம் ரெண்டுஞ்சொன்னேன்
 கலந்தமீட்டி கிரமமாதக் கைக்கஞ்சொன்னேன்
 ஓரடா பேசேயல்வையே யாருஞ்சொல்லார்
 அப்பனே தேவனிலே காமதேவன்
 ரோடா ஆவிசயம் பாலெந்நாசில்
 விட்சயமாய் நவக்கிரகத் தொழிலைப்பாரே. (62)

தொழிலான வழி துறைக னென்னவென்றாற்

சுத்தமுடன் நவக்கிரகக் கருவெறி, தா

தொழிலான கிஷ்டகர்ப்பஞ் செய், என்மரு

சுத்தமுள்ள திரமநிலே யவன் தானையந்தா

தொழிலான பலதொழிகள் கருவினிலே

தொந்தவினை தனையகற்றி யந்தம்பார்த்தான்

தொழிலான சகலகர்மக் கிரகத்தாலே

சுருதிகண்டு சொரூபித்தி பெற்றிற்ன்பாசை.

(83)

பாசப்பா பராபாமா மகண்டத்தன்கே-

பதிவான மானிடர்கள் தனக்குமைந்தா

விரப்பா கொண்டதொரு விவா திக்கெல்லாம்

விருப்பமுடன் புருஷத்தின் மேலாய்வின்று

நோப்பா சந்த்ருகையத் திபானம்பண்ணி

நேமமுடன் மும்சம்சம் விவெக்தேதான்

காசப்பா விபூதியைநீ தியானம்பண்ணி

கர்மவினை நோயாளர் தனக்குக்கேளை.

(84)

கேளடா நோயாள ரெதிரேலந்தாற்

கருபையுடன் விபூதியைநீ கட்டாட்சித்தப்பாற்

கேளடா நோயாளி தன்னைநீயும்

கெருடபா ரூவையாக நன்னுய்ப்பார்த்தால்

கேளடா சகலபிணி பொழிந்துபோகும்

கெணிதமுடன் பூரணத்ததைத் தியானம்பண்ணி

கேளடா நவக்கிரகக் கக்கிஷந்ததைத்

கெட்டியாய்த் திட்டமுடன் பூசையண்ணே.

(85)

பண்ணப்பா இன்னமொரு கருவைக்கேளு

பார்தனிலே பெண்களுக்கும் கெற்போகம்

முண்ணப்பா செய்ததைக் குறையினிலே

மூடியின்ற பாசமது அகலக்கேளு

விண்ணப்பா தரனோக்கி (நவக்)கிரகருட்டும்

மேன்மைபெறத் தானெழுதித் தியானம்பண்ணி

விண்ணப்பா பெண்களுக்குக் குறிசெய் டட்டி

சுன்மையுள்ள வரிசையொன்று இன்னக்கேளை.

(86)

யோக ஞான சாஸ்திரத்திட்டம்

கேளடா கருக்குழியில் நின்றபாசம்
 நெடுபையுடன் ஞானவிலக மருந்துகேளு
 கேளடா அபஞ்ஞமித் தமுக்ஞாநாஸிற்
 மெய்க்கொண்டார் நன்னைவாய் தன்னைவாங்கிக்
 கேளடா அந்நான்கெனில் தன்மரிவேறான்
 கேள்வியென்ன பெருக்காயந் தனையுரைத்துக்
 கேளடா பெண்ணுடம்பிற் நடனித்தானும்
 வெட்டியாய்ப் புருடனையும் பேசச்சொல்லே. (67)

சொல்லடா நான்முன்று தினத்திலமைந்தா
 அந்தமுடன் மாணாதி தனக்குத்தாலும்
 வில்லடா அப்போதே வருவுந்தங்கி
 நேரமையுள்ள தெற்பமதாய்ப் பிள்ளையுண்டாம்
 அல்லடா இதின்விபரம் மைந்தாநீயும்
 ஆருக்குஞ் சொல்லாதே அறிவாய்நிலு
 செல்லடா இந்தமுறை நாதன்சொல்லச்
 செம்மையுடன் தானறிந்து தெளிந்தேன்பாரே. (68)

தெளிந்துகொண்டு நவக்கிரம கக்கிவுத்தைச்
 செம்மையுடன் சற்குருவின் பாதம்போற்றி
 அழிந்துமனக் கனிவதனாற் பூசைபண்ணி
 ஆதார மூலமதை யன்பாய்க்கண்டு
 நெளிந்துமன மலையாமல் வாசியேறி
 நெற்றிகடுப் புருவமையச் சுடரைப்போற்றிக்
 குவிரிந்துவரு மமுதாச பானம்பண்ணிக்
 குருவான பதிதனிலே குவித்தேன்பாரே. (69)

பராப்பா குவிந்துமனம் கொண்டுநல்ல
 பசுவான கலைக்கியானந் தன்னைப்பார்த்துக்
 காரப்பா சத்திபதம் பூசைபண்ணி
 கனிந்துவரு மமுதாச பாண்டுகொண்டு
 நேரப்பா நின்றுதவஞ் செய்தாகில்
 நிலையான பூணமும் நீதானாகும்
 வீரப்பா கொண்டதொரு புத்தியாலே
 மெய்மறந்து, நின்றதினால் வீண்தான்வானோ. (70)

கருணப்பா ஜெபதப்புகள் செய்வதற்குக்
 கருவான பூமியுட வுளமைகேளு
 பூணப்பா குறிஞ்சிபெரு தீவியுமாகும்
 அகழான நெய்தலிலும் அப்புவாகும்
 பேணப்பா மருதநிலம் நேயுவாகும்
 பிலமான முல்லைநிலம் வாயுவாகும்
 ஊணப்பா பாலைநிலம் ஆகாயந்தான்
 உத்தமனே அஞ்சுநிலத் துண்ணைதானே.

(71)

உண்மையுள்ள பஞ்சநில மஞ்சிலேதான்
 உத்தமனே மூன்றுநில முண்ணையுண்மை
 நன்மையுள்ள மூன்றுநில மேதென்றாக்கால்
 நலமாகச் சொல்லுகிறேன் மைந்தரகேளு
 தன்மையுள்ள குறிஞ்சிநிலஞ் சித்தர்க்காகும்
 தயவான கெவனிகட்குஞ் சார்வாழைந்தா
 தின்மையிலலா மௌனசிவ யோகிக்கெல்லாந்
 சிவசிவா குறிஞ்சிநிலந் திரந்தாண்டாரே.

(72)

பாரப்பா இல்லறத்தோ டொத்துநின்று
 பதிவான ஞானசிவ யோகிக்கெல்லாம்
 நோப்பா மருதமுல்லை நிலநிரண்டும்
 நோமையுள்ள செபதமத்துக் குறுதியாகும்
 காரப்பா சம்சாரிக் காகுயிந்தக்
 கருணையுள்ள நிலமகாதான் மெத்தநன்று
 வீரப்பா பாலைநெய்தல் நிலநிரண்டும்
 வெகுசுடினம் வெகுசுடினம் சுத்தப்பாழே.

(73)

சுத்தமுள்ள நிலமதிலே யஞ்சில்முன்று
 சுகமான அகமதிலே சூழ்ந்துபாரு
 பத்தீழுடன் பார்த்ததிலே பதிவாய்நின்று
 பதியறிந்து கெதியறிந்து பதிவாய்நின்றால்
 புத்தியு கூசாமாய்ப் பிரகாசிக்கும்
 பூரணமும் காரணமும் பெருந்திவாரும்
 சித்தமுடன் நிலையறிந்து நிலைபயப்பெற்றுச்
 சின்மயமாய்த் தன்மையுடன் நன்மைபாரே.

(74)

போல ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

யாம்பா பதியதில்ல முகத்தேடி

பத்தியுடன் கைமொகர் உக்கொத்தை

நொப்பா நிலையதில்ல ஆந்தங்கண்டு

நிலையான அதுவிராகச் சாலயக்குள்ளே

கொம்பா பகலுமகைச் சந்தாமங்கொண்டு

கொம்பா பகலுமகைச் சந்தாமங்கொண்டு

கொம்பா பகலுமகைச் சந்தாமங்கொண்டு

கொம்பா பகலுமகைச் சந்தாமங்கொண்டு

(75)

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

நாளுந் துணைமே தோதிலேதி

(76)

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

நொமாந் தெய்வம் சாதலும்

(77)

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

ஆச்சம்பா பாமநெனி போதமாச

(78)

பில்லென்ற கலைதனிலே நினைவாய்மின்று
 விசுமான பிரணமாய் நிலைகண்டோர்க்குச்
 செல்லென்ற தசதிட்சை கடாஷம்பண்ணித்
 திருவான பூரணமு மலாஷம்பித்த
 சொல்லென்ற சாதத்திரகுத் திரபுரிப்பத்
 சுருதியுள்ள மந்திரத்தின் குட்டாஷம்பி
 டுல்லென்ற ஆதாரம் ஆருதாரம்
 ஒமென்ற அலுக்கிரக உண்மைசொல்லி.

(77)

உண்மையுள்ள கிரகமதை யறிந்தகொண்டு
 உத்தமனே சகலகலை வாசிப்பது
 மண்மையுள்ள நாட்டமதாய் பவணம்பார்த்த
 கவனமென்ற கண்ணறிவு விண்ணோரோர்
 தன்மையுடன் தன்னறிவின காணுகின்ற
 தன்னொழிவும் விட்டுநுழைவோன்முயற்சன்கி
 சென்மயமுந் தன்மயமு முண்மையாகத்
 தெளிந்துகொ ளவையமாப்த தெளிவாய்முற்றே.

(78)

கடைப்பிள்ளை ஞானக்கங்கிஷம் 81

முற்றிற்று.

—

திருச்செந்தூர் கயத்திய ஞானஞாய் தானந்தேந்திர சாஸ்வதி
 யதி அவர்களால் கொடுத்த ஓட்டில் பிரதிபிஷ்டடி இந்த சாஸ்திரம்
 ஆச்சிபெண்டை

உ
முருகன் துணை.

ஐந்தாவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவபோக ஞானம் 100.

காப்பு.

பூமகன் மலர்க்கண் வாலை பொருந்திய நந்தி காப்பு
மாமகன் மருனத் தாதி வாசியுள் மூலம் காப்பு
மாமகன் கமலக்கண்ணுள் நாதார்த்தத் தந்தம் காப்பு
மூமகன் கிருபையாலே முன்னவன் காப்புத் தானே.

பூத்திடு மூருகன் காப்பு புருமை யக்கண் காப்பு
சேத்திடு மருட்கண் காப்பு சின்மயக் கண்ணே காப்பு
வேத்திடு மையன் பக்கன் வேதார்த்தக் கணலி புக்கன்
காத்திடு மொளிகண் காப்பு கடைக்கண்முப் பாற்கண் காப்பே

வேறு.

காப்புலி சீத்புலி கருத்தம் காப்புலி
நிப்புலி தின்றுநான் செத்து நின்றுகொண்
டாப்புலி புள்ளூரை யடக்கிச் சூத்திரம்
சூப்புலி மலிகுடி யூரிற் புக்குவாம்.

புலியூரிற் கரடியென்றே னப்பாபூனை
புலியோலே பாய்ந்துதடா பாச்சக்கண்டு
புலியோலே பதிக்கியொரு புத்திற்சார்ந்தேன்
புற்றில்வனார் குளியணது யெட்டிக்கொத்த
நலியாமற் புத்தரவு சிற்ச்சேற

காணுமொரு கரடியெனம் புத்திலின்று
வலியாம லரவுபட மறித்துக்கொண்டு
வாயிலுள்ள விஷத்தையங்கீ வாய்க்கினேனே.

(1)

வாங்கியொரு சிங்லினைட்டு எலியைக்கண்டேன்
 வலுத்தளவி பெட்டையஞ்சு கடுவன்முன்று
 பாங்குபெற எலிக்குவழி பெண்டான்வேறே
 பக்கமதி லிருக்குமதைத் தொக்காய்க்கண்டேன்
 தாங்கியதிற்பெண்டானில் வழியேசெல்லாத்
 தாட்டிகமா மெட்டெலியுந் துன்னித்துன்னித்
 ஒங்கியது பெண்டானில் வழிப்போனடி
 ஒருமிக்க வந்துதடா ஒருமித்தேனே.

(2)

ஒருமித்தேன் பெண்டானி லெலிதானெட்டும்
 ஒழுமிந்து போகவல்லோ வந்துதப்பா
 தருமித்தேன் பெட்டையது அஞ்சில்முன்று
 தனிப்பட்டு வந்துதடா திரும்பவஞ்சும்
 ஒருமித்துப் பஞ்சான்றன் மடுக்கைபார்க்க
 ஓடாது அஞ்சில்ரொண்டு முன்றுதுண்டாய்
 ஒருமித்து எதிரேறிப் பெண்டான்வேறடி
 ஓரைந்து முன்றுமொன்றாய்ச் சுண்டாளுச்சே.

(3)

சுண்டானைப் பெண்டானிற் சுட்டுத்தின்னேன்
 சுட்டதிலே பச்சையடா வெடிவால்விசுந்
 சுண்டாது மூரிலுள்ளோ ரடிப்பாரென்று
 கரையடியி லொருபுறமாய் வெளியில்வந்தேன்
 உண்டான தோரடியில் மச்சங்கண்டேன்
 ஓகோகோ அம்மச்ச மாணேனப்பா
 சுண்டானில் முன்னெலிபோற் சுருக்கிக்கொண்டு
 சுவாசம்விட்ட குறையாலே வழிகண்டேனே.

(4)

வழியேதான் பாதையிலே குளியுன்பாம்பு
 வால்மடித்துச் சொசுபடம் விரித்துக்கொண்டு
 வெளியாடிச் சிறியங்கே பாதைகட்டி
 விரட்டியது தூத்திமெத்த வேகங்கொண்டு
 குளியான குளியனது அலகுசாய்த்துக்
 கொத்தயிலே கைவாசிக் குளிகைகொண்டு
 தெளிவான சித்தரென்று பிடித்தேன்பும்பைச்
 சிக்கியொரு பக்கமதாய்ச் சுனியமாச்சே.

(5)

பேரக ஞான் சாஸ்திரத் திரட்டு.

சகியமா யிருக்கையிலீவா சகியனென்று
 சுருக்காது வந்திருதால் சுற்றிக்கொண்டு
 சகியமென அனாயனவு படமுமுகூலம்
 ச உதையாப்த் சுற்றிவொரு சபடஞ்செய்து
 முகியவுமே மிதினுடைய மனநதைக்கண்டு
 மருமீமாசம் வந்துநென்று முழித்துக்கொண்டேன்
 வித்தமுடன் மூலிகையாற் சிறியானங்கை
 வேர்பிரிந்தச் சமுலங்கை படக்கினேனே. (7)

அடக்கினேன் வாய்ப்புடக்கஞ் சிறியானங்கை
 அங்கையாண்டு வாசலே மெல்கையாடு
 விடக்கியது படக்கெடுக்க சுருந்தெனட்டென்
 கியபொட்டென் பொட்டியறி ஞாக்கினேன்
 புலடக்குமொரு சுருவறவி செந்தலையன்பாட்டி
 புறம் விதுமுதலாய்ப் புத்திப் பாடும்
 நடுக்கமறிந் திடமறிந்து விடத்திறிந்து
 ஒருமிக்க ஒருவையாய்ப் பிடித்தேனாய். (8)

பிடிக்கையிலே புறம் மனைகமாச்சு
 புத்திறார் வ கடுவிடங்க கொல்லாம்போச்சு
 அடக்கையிலே அடக்கமென்ற சிறியானங்கை
 ஐயாம் கொடுஞ்சுருக்கு பூநாகத்தைத்
 தடுக்குமது வைவசமா மென்னுக்குள்ளே
 சுந்துதப்பா பூநாகத் தங்கம்போலே
 கொடுக்குமது வந்தாஞ் செம்பொன்கோடி
 கோடிபெய்தே மெந்தலையோ கோடிதானே. (9)

தானை பூநாகத் தங்கமுய்ப் பான்
 சாய்ந்தலிடம் சமதலையாய் விமலையாச்சு
 மாளுன புலகை சிறி புலகையிலே
 மவுனமாய் பின்பட்டி உய்யாதாய்
 தேனான பூநாகத் தெரந்தப்போடி
 சித்தஞ்ஞாந் சதவேத தெரந்தமாமே
 மாளுன வலியுடைய வலம்பாடு
 மருதிடம் வந்தலையாய் விமலையாய். (10)

[illegible]

மெய்யினுந் பொய்யுமுண்டி ஷத்தினுலெல்லாம்
 விழுவகைச் சாத்திரகைகள் யெய்யாயப்போகச்
 செய்யிவது நுற்றால் விரிவோகிச்சி
 தீர்க்கவந்த அயகாவை வெள்ளம்போகச்
 அப்பினு லுய்யுந் துய்யுந் துய்யுந்
 அப்பறிந்து அப்பறிந்து கலகலாது
 பொய்யினுந் செய்யதினே கவசமுடைய
 புரணமாய் திண்மகப் புரணமுடையதே

(11)

ஆச்சம்பா கதிர்மதியா விரவுபநாச்சு
 ஆம்மதியின் கதிர்மியர் பேசலாச்சு
 பேச்சம்பா ஆட்சாநா லொவ்நயில்லை
 மின்னாநில்ல முண்டியிடும் மூட்டாந்முட்டால்
 முச்சம்பா கத்திடநாந் முடியும்
 மோசயில்ல மடிமுடியா அன்னம்பாரு
 நீச்சம்பா வெவ்நத்திற் காணுரை
 நிலைக்குமடா காந்தலையாய் நிலைக்குமடாசே. (12)

நிலைக்குமோ நிலையாதோ வென்றாயிற்றுப்
 நின்றதனால் வரநிலிமேல் நிலைக்கொட்டாது
 தலைக்குமேற் காலானால் மலைக்கனையாடாம்
 சமதலையா யடிமூலம் நிறுத்திக்கொண்டு
 மலைக்குமன மலையாமல் முக்கான்பாரு
 மனதாலே மனதுவாக்கு முக்கூட்டுணர்ச்
 சிலைக்குநா னெத்திசார் தெட்டுக்குமாப்போற்
 சீக்கிரத்தாற் குறிவைத்த கருக்கமாமே.

(13)

கருக்குமடா பூரணத்தின் முனைபவப்பாரு
 சொல்லாலே தெரிமாது முக்காலப்பா
 தருக்குமடா தருகாமல் தருக்கவென்றால்
 தன்வாயில் நாக்கிருக்க வுமையாச்சு
 வெருக்குமடா மனம்வெருக்கச் சொல்லப்போமோ
 வெருப்பிலுக்காப்பப் பேசுகாக் குள்நாக்காமோ
 வருக்குமடா கருநாக்குப் பவிக்குமப்பா
 கண்ணென்றும் பொல்லாது கடினந்தானே. (14)

கடினமது திட்டிரெண்டு கொன்றூப்பார்வை
 கள்ளனடா கிருஷ்ணனவன் கபடஞ்செய்வான்
 கடினமவன் மனையவெனிக் கண்வன்கண்ணன்
 கசடருக்குச் சங்கரா ருத்தரன்ருத்தரன்
 கடினமடா விவர்களுட மூலமப்பர்
 கண்டவர்கள் கசடறுப்பார் கண்ணைக்கொண்டு
 கடினமடா விதந்துமொரு மூலங்கேரு
 கபடித்துச் சொல்லுகிறேன் கருத்தான்கேளே. (15)

கேளப்பா கருவூறிற் கொள்ளைகொள்ளை
 கேட்டவர்க்குக் கேளாமற் கூகூகூ
 நாளப்பா யந்நாளில் நாவின்னறேன்
 நான்செத்தேன் பிழைத்தண்டா கட்டமென்ன
 கோளப்பா சொல்லறியேன் கோலங்கோலம்
 கோலமெனக் கூக்குரல்போற் கூலங்கோழி
 தேளப்பா கருவிடையற் தெளிவாய்ச்சொன்னேன்
 தேள்கொடுக்கு மறியாட்டாற் கொட்டுந்தேனே. (16)

தேளிருக்குஞ் சுவரோர மடுக்கப்போமோ
 செந்தேனாக் கருந்தேனாக் கொடிதாமப்பா
 ஆளிருக்குஞ் சிவக்கயிதை நிழலுக்குள்ளே
 அமர்த்திருக்குஞ் சாண்முழந்துக் கடைசியப்பா
 ஆளிருக்கு மிடந்தேடி வெழுந்தேன்மீறி
 அசைந்தசைந்து அசையாமல் நாலுராலும்
 கோளிருக்கக் கோளறுமோ கொட்டுந்தேனோ
 கொட்டினாற் கொல்லுமாது கொட்டுக்கொல்லே. (17)

கொல்லத்திற் கொச்சியடா மஞ்சளிஞ்சி

கொடிதான துலாவேற்று மிகைவைத்தன்னிர்
கொல்லத்திற் கால்நாய்க்கா விடக்காலுடே

கொடுஞ்சருக்கு மடைவாயிற் குமிழிபரபும்
வல்லத்துக் கோட்டையடா மவுனராஜன்
வங்கணமாய் சிங்கமுக மாணாபாரு

சொல்லற்றுக் கூக்குரல்போற் கூகுவென்னச்
சுகமவுன ராஜனவன் சோதிப்பானே.

(18)

சோதிப்பான் சிங்கவங் கணமேசெய்தான்

சொல்லரிது மடைவாயிற் பட்டுபோலே
சோதித்து வருமச்சங் கண்டுபாரு

தொந்தமென வந்துவிடு மைந்தாகைந்தா
போதித்து ராப்பகலாய்க் கண்டுபோதி

போகமென்ன சிவயோகஞ் சிவயோகந்தான்
பேதித்து வாழாதே போதம்போதம்

பேசாதே மவுனமது கூக்கலாமே.

(19)

கூக்கலென்ற லதன்பெருமை சொல்லப்போமோ

கூகமென்ன சொல்லுகிறேன் குமரிகற்பம்
பார்க்கவென்றற் கொடுமைபடா பஞ்சவர்னம்

பட்டமாம் பாலூறும் பஞ்சவர்னம்
மார்க்கமிது பெரியோர்க ளாருஞ்சொல்லார்

மாச்சரியம் மெத்தவுண்டு உண்மைசொன்னேன்
திர்க்கமிதை பறிபவனே சித்தன்சித்தன்

கிறம்வேணும் மனதுறத்தாற் நிறமுமாமே.

(20)

கிறமான மனதுறக்கக் கருந்தான்கேளு

சித்தருடன் முனிவோருஞ் சொல்லார்சொல்லார்
அறமான தில்லறமே சொர்க்கஞ்சொர்க்கம்

அந்தரமே யளிகாசு மாகுமாகும்
அறமான தில்லைத்தின் சூட்சும்கேளு

அடிக்கடிதான் சொல்லவனு போகமய்பா
உறமான தனுபோகஞ் செய்யும்போது

உற்பனமாந் தப்பாது உண்மைகேளே.

(21)

உண்மையென்றும் உறுதியென்றும் திறந்தானென்றும்
 உற்பனமாய் மனதுறுத்துப் பார்ப்பேனென்றும்
 தண்மையுள்ள மனத்தாலே புத்திமெத்த
 தயவுண்டு கல்மிஷங்க எல்லையில்லை
 கண்மையிது தானெனவே பெண்கள் தன்னை
 நயந்தவரை உபசாரஞ் செய்துவிந்தைப்
 பெண்மையவள் மையல்கொண்ட ஞாதம்வாங்கிப்
 பிரியமுடன் வேணவிதஞ் செய்வார்பாரே. (22)

செய்வார்கள் கைமுறையாங்கச் செய்யமாட்டார்
 சிவயோசஞ் சிவலிங்கங் காணமாட்டார்
 கைவாசி சுத்தமென்று கொள்ளமாட்டார்
 மருத்துவைத்துக் கருவிடையங் காணமாட்டார்
 மெய்வாய்கண் னொளியொன்று மவுனஞ்செய்து
 வீணருக்குத் தெரியாமல் விழலாய்ப்போச்சு
 உய்வாய்தன் யோனிதனிற் பூசைபண்ணி
 உபயமது சிவலிங்க மொன்றும்பாரே. (23)

ஒன்றான லிங்கமா லிடையுமாகும்
 உற்பனமாஞ் சித்தருட பூசையாகும்
 ஒன்றான சத்தியுட பூசைமார்க்கம்
 ஒகோகோ ஆனந்த மானமார்க்கம்
 ஒன்றான திட்சைவழி மார்க்கமப்பா
 உலகத்தோ ரறியாமற் கெட்டார்பாரு
 ஒன்றான பூசையடா வாதிசத்தி
 உற்பனமாம் பூசையிது வுண்மைதானே. (24)

தானான சத்தியுட திட்சைபூசை
 தானவனுய்ச் செய்வார்கள் கூடச்செய்வார்
 மாணா பெண்ணையொரு கொடியபெண்ணை
 மவுனத்தாற் றியானித்து மகத்வமாறார்
 தேனான திப்பூசை தேவிபூசை
 ஜெகஜாலச் சித்தருக்குத் தோணுப்பூசை
 ஊனான ஆண்மையடா பெண்ணுள்தேவி
 உறவினமுறை குருமுறையா யுரைக்கக்கேளே. (25)

உரைக்குமுறை கருவறியா நிற்குநூல்பார்த்தால்
 உள்நின்று பகையறியா ருறவுமரகார்
 உரைக்கமன துறக்கவல்லே சொன்னேனப்பா
 உன்கருத்தா லுள்ளமதி லுள்ளந்தோனும்
 உரைக்கமனந் தன்னிலையே உறவுமரகும்
 உள்ளமதி லபிஷேக மனமாமபூசை
 உரைபழுதாய்ப் பழுதொன்றுஞ் சொல்லவில்லை
 உன்மனைத்தா யுன்மத்த மாணுப்பாரே.

(20)

பாரிதுவே பெரிதுசிறி திதுவேபூரும்
 பதிவாகு முறவினமுறைப் பண்புமரகும்
 பாரிதுவே முறையோடே யுறவாங்கன்னி
 பண்டுளதாய் நீபாகி வந்தயோனி
 பாரிதுவே ஆனாகிப் பெண்ணுமாகிப்
 பகலென்றும் இரவென்றுந் தோன்றுத்தன்னாய்
 பாரிதுவே கண்ணான கண்ணைமக்கள்
 பழுதில்லை பழுதில்லை கணியுந்தானே.

(21)

கனியாதே மனதுமிதக் கனிந்தாலப்பா
 கசடருக்குட் கனிதோனாக் கன்னிகன்னி
 இனிதான கன்னியடா பென்தாயானான்
 என்மக்கா றுங்கருக்கு இவளேயானான்
 தொனியாதே பாதகர்க்குச் சொல்லவேண்டாம்
 தோலாசை கொண்டவர்க்கு விள்ளவேண்டாம்
 செனியாதே பேரின்ப வீடுபந்தால்
 தெரியாது தெரிமடர யின்னக்கேளே.

(22)

இன்னமுமே வெளித்தோணச் சொல்லக்கேளு
 இன்பமுற்றுக் கேளாட்டாற் சிவமேகொன்பார்
 முன்னையுமே சொன்னதெல்லாம் துறங்கும்பாரு
 முழுதுமது தெரியாட்டாற் பின்னோபாரு
 கன்னமுமே தகரவடா அடித்துச்சொல்வேன்
 கழுத்தொட்டுக் காட்டையிலே கருவாய்ப்பாரு
 அன்னமுமே பொசித்தாக்காற் பசியுண்டாமோ
 அற்பிசியிற் கார்த்திகையில் அமைபுந்தானே.

(23)

அமைந்ததுதான் மார்கழியாய் போனவண்ணம்

அத்தையுமே மருமனாய் வாகியானான்
சுமைந்தனங்கைத் தடகுயத்தைத் தழுவினாக்கார்

சந்திராஷ மானசை மாணோபெண்ணோ
சுமைந்தனங்கும் நீயுமொன்றுய்ச் சாருமப்போ
நனித்திருபெர் கணனூலை கண்டாற்குட்சம்
சுமைந்தனங்கைப் பார்த்திறத்தத் கண்ணைகண்ணு

தல்கண்ணு மவன்கண்ணுந் குருடாய்ப்போச்சே. (30)

குருடர்கரு வறியாத குருடர்மெத்தத்

குருக்கண்ட கண்ணறியார் குருவைப்போற்றார்
குருடாவர் காண்கூர் குருபொட்டுக்

குந்திரமாய் விடங்கள் தறித்துக்கொண்டு
திருடாவர் சத்திசுவ பூசைகொண்டு

தேசத்திற் சென்றிலந்து பணங்கள்வாங்கி
வருடமவன் பெண்டிர்விளியோ பிழைப்புக்காக

வாய்ப்பேச்சாய்த் திவிவார்க்கர் மடையர்தானே. (31)

மடையருத்தன் விப்படியே வெருபேருண்டு

மாக்கத்தால் வாய்ப்பேச்சால் மருளவேண்டாம்
கடையருத்தும் கண்மணியே கண்ணுய்க்கண்டு

கைப்பிடியாய்ப் பிடித்தந்தத் கண்ணைப்பார்த்து
உடையவனும் சிவமொ விடையமென்று

உண்ணப்பா கண்ணப்பா உள்ளன்பேசண்
தடையோருளன் வாராறு விங்கபூசை

சன்முமையப் பெற்றதிந்தப் பூசைதானே. (32)

பெற்றவனே வுற்றதிவன் தாரமானான்

பிரியாத பாண்டையினர் பெண்மைபானான்
கற்றவனே கடைக்கண்ணுற் பார்த்தனப்பார்த்தான்

கபடமாய்ச் சொல்லறியேன் கண்டேன்சண்டேன்
குற்றமவன் பூசையிலே ஒன்றுமாகா

குமரிசிறு பிள்ளையடா கூச்சமிட்டாள்
சற்றவனேத் தியானத்தாற் பூசைசெய்யத்

தன்பேரு மவன்பேரு மொருபேராச்சே. (33)

ஒருவருக்குத் தெரியாது குபாராயம்

ஒருண்டா பொன்னுடை புலகமாநுள்

ஒருவருக்குத் தெரியாமல் மான்டார்சோடி.

ஒருமுடியாய் முடிந்னைட முறுப்போர்

இருபேர்க்கும் முப்பேரா யிருந்தாளாத்தான்

எத்தனையோ பெரிவட்டி எண்ணப் போமே

அருபேர்க்கும் அறுமுகமா பொருந்தியானுள்

ஆகார யிவள்பேரை அறிவார்ப்போ.

(34)

பாரதிய ஊறியப் பாமகிவலிவோப்

பற்றினபே ரெத்தனையோ அய்யோ அய்யோ

கூறியச் சிறுபிள்ளை பென்னுள்கன்னி

குணமிவோப் பார்க்கறிற் குணமேயானுள்

ஆறிய ஓரிலலி சார்பாடி.

அமர்ந்தயிடற் தெரியாம லான்பொருள்

ஊறியக் கைபிடித்தார் கவனைய-கி

உத்தமியா யிருந்துமன தொடுக்குறளை.

(35)

ஒடுக்கிமன தொடுக்கிவ ளடக்கங்கொரு

உள்ளமடா தெரியார்க்குக் கள்ளகள்ளம்

கடுகளவு முழியிருக்க முழியினான்றோ

கள்ளமுழிப் பார்வையதில் கன்னமொன்று

அடக்குடை விழிப்புனலாங் குமிழிபென்னாங்

அருடா கறுப்பாரும் எடுக்கப்பட்டை

இடங்கருவி லமைத்தபடி பென்னுள்கன்னி

இவள்கருவை யறியாதித் தனையுமாச்சே.

(36)

இத்தானு கோணமுக கோணந்தந்தி

ஏகோபி மகாமந்தா மிவனோதற்குள்

கத்தருவி விவளொருத்தி முத்தியானுள்

கண்டருக்குப் பெண்டாசிக் கண்ணுமாநுள்

அத்தமவள் கையிருக்க முகத்தைப்பார்க்க

அவள்முகமே கண்ணு கின்றாள்கன்னி

உத்தமனை யிவள்மனைக்குக் கத்தன்கத்தன்

உச்சத்தா விவள்பேச்சு மிச்சமாச்சே.

(37)

ஆச்சப்பா ஆசிரை பூசையாலே

அவனவரு மொன்றாகத் தோற்றத்தோனும்

காச்சப்பா பழுத்ததொரு பழந்தாள்மீதாலக்

கவிவான பொருளிகப்பா கண்டுநீறு

பேச்சப்பா சொல்லாத சொல்லேன்றோரு

பேரறிவே ஞாநியேன் மவுனத்தொடைய

வாச்சப்பா சத்திரிடப் பாகம்நிற்

வரிசையுட னிறுத்தியொரு வலுந்நில்கிலே.

(38)

நில்லடா சற்புத்திர னுருந்தேரு.

பித்தையிலே பிருகையு மிலங்கமேத்த

நில்லடா மனம்புத்தி நிரிவுமொன்றூப்

நிறுத்தியே மனதிலொரு வருவலக்கேரு

அந்நிலடா முன்மவுன மாத்நான் தந்த

அழுதமது ஷண்ணையிலே அக்கைரொண்டும்

சொல்லடா பெய்க்கையப்பா பாபுக்கையும்

சொற்பமென்று எண்ணுநீத கொல்லக்கேளே.

(39)

சொற்கேளாப் பிங்கையென்றாற் சொல்லவேண்டாம்

சொல்லினால் தோஷமடா கிளையுந்நாசம்

முற்கோடும் பேசாதே மூலங்கேரு

மும்மூல மொன்றான மூலமப்பா

சட்டுகாண வட்டமடா தனமாம்பாரு

சத்திரை விங்கமென வந்தமூலம்

இட்கோல மாணசத்தி தனமிரண்டும்

இருவகதி ரானகுறி யின்னங்கேளே.

(40)

கேளப்பா பித்திரை விருந்துகொண்டு

கிருபைபெற்ற சிலாணந்தி தியானம்பண்ணக்

கேளப்பா குறிசொல்வேன் நினைவாய்க்கேரு

கிரியென்றும் ஸூயென்றும் இரண்டுமூன்றாய்க்

பேளப்பா மும்முசிற்றா டவையுமானாள்

கிரிகிரி கொண்டேறும் மலைக்கவேண்டாம்

ஆளப்பா பிவளதன்யம் இடதுதன்யம்

ஆகிருஷ்ண னதற்குற்ற லெய்தும்பாரே.

(41)

பார்க்கையிலே மும்முமினு மிரண்டையாகும்
 பகலவனு மிராக்கதிரு மானவாறுந்
 பார்க்கையிலே ஞாயிறுமே பறநாள் திங்கள்
 பகலவனைத் திங்கையிலே மாறிப்பாரு
 சேர்க்கையிலே ஆதித்தன் சேருந்திங்கள்
 சேர்ந்திரண்டு கொன்றாந் தன்மையிபா
 மூர்க்கயிதைப் பூசைபண்ண முத்தியாளும்
 மும்முன்று மொன்றான சூட்சுந்தானே.

(42)

சூட்சுமதைப் பார்க்கப்பால் வண்ணாரொரு
 சுயம்பாக மூளைத்தெழுந்த விங்கமாறார்
 ஆட்சிவிவள் தன்னையுந்தா னறிபுமுன்னே
 ஆரகரா தலைவனையுந் கண்டான்மண்டார்
 காட்சிவிவள் கண்டகடைக் கண்ணோகாட்சி
 கண்ணென்றற் கண்ணுள்ளே காண்டிச்சாதி
 சூட்சுமிவள் முழியறிந்து மாயைபிச்சிச்
 சோதித்துப் பார்த்ததெல்லா முத்தியாமே.

(43)

முத்தியு மொன்றாகி முளைத்தலிங்கம்
 முளைத்ததிலே ஆவுடையு காணலிங்கம்
 சத்திசிவ மானசிவ லிங்கபூசை
 சதானந்தி சச்சிதா னந்தியானுள்
 சத்தியமா பிப்பூசை சொன்னாராச்சி
 தன்னியத்திற் கண்ணுடையாள் கண்ணோபத்துச்
 சித்திபெற யிக்கண்ணை யறிந்தாற்பூசை
 செவ்வனாஞ் சிவபூசை திர்க்கமாமே.

(44)

ஆமப்பா பிப்பூசை ஆச்சிக்கொள்ளே
 ஆடக்கமடா சித்தருடன் முனிவர்சொல்லார்
 நாமப்பா வெங்கணற்குக் கண்ணோயாதி
 நடுக்கண்ணிற் கடைக்கண்ணை வொளியெயாந்து
 நாமப்பால் காணற்பா விரண்டுக்கொண்டு
 கண்கண்ட படியாலே சொன்னேனப்பா
 ஒமப்பா பிப்படியே கண்டேக்கல்லால்
 உரையறியா ரொளியறியா நுலகத்திதாரோ.

(45)

உலகமழில் வேணபடி பூசைசெய்வார்
 உள்வபடி வள்ளல்செய னுணரமாட்டார்
 பலகலைக னேதமிழை மென்றோமான்வர்
 பற்றறிவர் சந்தியுட திட்கைபாரார்
 கலகமில் வார்வினே தர்க்கப்பேசு
 கந்தப்பம்பொற் தர்க்கமிட்டுத் திரிவார்மான்வர்
 விலகிட்டு மயர்க்கந்தகைத் தண்டாலப்பா
 பெய்யான நந்திகைத் கண்ணிற்கானே. (46)

காஞ்சக காட்சியல்லாங் கண்ணிற்கானும்
 கண்டகடைத் கண்ணிலே யொளியுங்கானும்
 நோஞ்சக வேதார்தம் பொருள்தான்தோனும்
 கொற்றமுற்ற மின்றுலி லென்றுமில்லை
 ஆஞ்சக ஆன்பிள்ளை யென்றேதேஞ
 அங்கேறி கொங்கனரைக் கண்ணிற்கானு
 வீஞ்சகத் திரியாதே மனத்தையுணு
 விட்டகுறை விதுதானே வெளியுமாச்சே. (47)

வெளியொளியும் விண்ணுரை கண்ணோகண்ணே
 நெதந்தம் பாராபற் சம்பாவினே
 பழியாதே பெரியோரைப் பாவம்பாவம்
 பாழ்கரகில் வீழாதே சொன்னேன்சொன்னேன்
 வழியான பாதையடா யின்னாலப்பா
 உங்கையர்மே லாசைகொண்டு மருளவேண்டாம்
 தெளிவான மனமிரண்டும் ஒன்றாய்க்காணச்
 சிவானந்தி மதிபார்க்கை விதுதான்கானே. (48)

இதினலே வொருஜோடி யில்லையிலை
 இப்பொருட்குப் பணங்காச செலவுமில்லை
 இதினலே காட்சியடா தனங்களுக்கோடி
 இப்பொழு முண்டாகுந் தேகஞ்சித்தி
 இதினலே பாவங்க ளாற்பார் சித்தர்
 இந்தமுறை வேதார்தத் தாதியந்தம்
 இதினலே பூரணமுன் கண்ணிற்கோனும்
 இடரொன்றும் வாராறு திடனும்பாரே. (49)

திடமான மனதல்லோ திடந் தானப்பா

திருவான லட்சுமிப்பெண் னுடக்கமானான்
குடமான கன்னியத்திற் பத்துக்கண்ணும்

கூர்வழியாக் கண்பத்து தனத்திரண்டிழி
சுடமான கொங்கைக்குட் கண்டானே னா

சாத்திரத்திற் பெரிபோர்கள் சொல்லாரப்பா
துடமான மங்கையடா சொல்லக்கேளு

ஆகாசா கொங்கைதன்னிற் கண்டானேக்கிளை.

(56)

கண்ணான தொருகொங்கைக் கஞ்சேகண்ணும்

கதிக்கெழூர்க் கொங்கைதனிற் பத்துக்கண்ணும்

ஒண்ணான கொங்கைக்கு ஒன்றேகண்ணும்

ஒன் றுமுதல் மூன்றாக இந்நந்தால்நன்றும்

கண்ணான திருகொங்கைக் கஞ்சேகண்ணாய்க்

கண்டா லு மெத்தவன் று ஆறுங்கண்ணோ

பெண்ணான கொங்கைக்கே கண்டான்பத் தும்

பிரியாம ளிருந்துதென்றால் முத்தியாமே;

(57)

முத்தியா யிப்படிக்கண் னுலுங்கண்டால்

முக்கியமாம் பூசைவிதி முறைபுமாமே

சுத்தியாஞ் சுத்தியடா முதுகண்பாரு

சண்முகற்கு மமுதனித்த கொங்கைகொங்கை

புத்தியாய்க் கண்டறிவா யிர்த்தப்பூசை

புண்ணியற்கு பெய்துமடா கர்மிக்கில்லை

உத்தியாப்ப் பாராதே குருவைக்காரு

உன்மனத்தைக் கண்டிருந் வுபதேசிப்பார்.

(58)

உபதேசம் நந்திருந் வாய்க்கவேணும்

உன்மனத்தா யமுதுகண்பால் கொள்ளவேணும்

உபதேசஞ் சற்குருவைக் காண்பதெப்போ

உன்தேசஞ் சுத்தியமாய் வாழ்வதெப்போ

உபதேச மானதெட்டு மிரண்டும்பத்தாய்

உட்கொண்ட தப்பாலு முதுகண்பத்தாய்

உபதேச மானதீந்த முதுகண்பார்க்க

ஒருபிள்ளை பிறவாதோ வருவா பத்தானே.

(59)

கருப்பத்தி யறுப்பத்துங் கண்ணெயிள்ளாய்
 கைப்பத்திக் கொண்டதைநீள் முதுகண்பார்த்து
 உருப்பத்திப் பத்திலையும் வந்தாய்வந்தாய்
 உற்பத்தி கண்ணிலே குருவைப்பாரு
 நிருப்பத்தி நந்தியொளி கண்ணைகண்டாற்
 சிவாவந்தி குருவாகுங் கருவைச்சொல்வாள்
 விருப்பத்து ஆனதக்கேளு விண்ணைப்பாரு
 விள்ளாதே கசடருக்கு வெளியாகாதே. (54)

ஐகாத பிள்ளையென்ற லடித்துத்தள்ளு
 ஆந்தமுது கண்ணிறந்துண்டாகச்சேரு
 வேகாத கால்தலையை யோதச்சொல்லு
 விள்ளாதே வேதாந்த முடிவைச்சொல்லு
 சாகாத தலையிறிய முக்கால்சொல்லு
 சமூலமாய்க் காண்பதற்கு மூலஞ்சொல்லு
 போகாத புனல்காட்டி மதியைக்காட்டிப்
 புத்தியாய்ச் சிவசத்தி பூசைசொல்லே. (55)

சொல்லக்கேள் வாதமுறை ருட்சந்தன்னைத்
 தொடுகுறியாய்ச் சொல்லுகிறேன் கருவாய்க்கேளு
 கல்லுக்கு ளத்தாலே பாரையுப்பைக்
 கண்டுப்பைக் கண்டுமதி யுப்போடப்பா
 புல்லுக்குள் நாதவீந்து உண்டுஉண்டு
 புத்தியா யுப்பெடுத்து அப்புலவாடே
 மல்லுக்கு யென்னோடே கைகட்டாதே
 வாதுக்குச் சொல்லுகிறேன் வாதம்பாரே. (56)

வாதநிரத் தாலேகால் வாதமாச்சு
 வாய்ப்பாச்சு பெய்யென்றால் வீணாய்ப்போச்சு
 நாதத்தில் வீந்துவடா பூவிறுக்கு
 நாக்குண்டு பேசதற்குப் போக்கைக்கேளு
 காதத்துக் கப்பாலே தூரமல்ல
 கண்ணுக்கு மூக்குக்குச் செவிதோணுது
 குதத்துக் கதினலே யெல்லாந்தோணும்
 சொன்னாலுந் தெரியாட்டாற் சும்மாபோமோ. (57)

போமோதான் சூகத்தில் வேதைகம்மா

போக்கறிந்தாற் சூதமடா அந்தாஅந்தா

ஆமோதா னிதினிலென் றெண்ணவேண்டாம்

அமுதியடா உப்பாலே குமரிநாதம்

வேமோதான் கோமுகத்தில் வேகம்வேகம்

வேகமா முப்புடக்குக் குடமாம்வேதை.

ஓமோமோ சரக்குவகை சொல்லவில்லை

ஒருசரக்கும் வேண்டாங்கா னுறுதியாமே.

(58)

உறுதியா யெட்டுக்கு ளண்டபிண்டம்

உட்கருவும் வெளிக்கருவு மொன்றாய்க்கா னும்

உறுதியடா வேகையிது வுண்மைபாரு

உட்புகுந்து கருவிடையம் பார்த்தாந்நீகரு

உறுதியடா கோமுகத்தில் வாதவித்தை

உப்பாலே ஆடுமடா தொந்தங்கோடி

உறுதியடா யிதைவிட்டா லொன்றுமில்லை

உத்தமர்க்கு உள்ளாமே யுள்ளந்தானே.

(59)

உள்ளபடி சாத்திரங்கள் சித்தர்சொன்னார்

உட்புகுந்து முதுகண்பார்த் தொளித்தாரப்பா

கள்ளமன்றிச் சொன்னேனு னிந்தநூலிற்

கருவிடையம் பார்த்தினைக் கண்டாலப்பா

உள்ளமதிற் கன்னியடா ஓமசத்தி

உள்மணித்தாய் மணிகாட்டி யுரைப்பாளப்பா

விள்ளவென்று விதைப்பார்க்க விள்ளப்போமோ

வெளிதோணக் கருவிடையம் வெளியாய்த்தானே. (60)

வெளியல்லோ செவிக்குரைத்தார் சூட்சுத்தாலே

விண்கண்ட தெந்தக்கண் கண்ணேகண்ணே

வெளியல்லோ செவியாலே நன்றாய்க்கீகரு

வேதாந்தஞ் செவிகேட்க இன்னங்கீகரு

வெளியல்லோ மூச்சென்ற காலாற்றியை

வேகத்தால் மூட்டியல்லோ வெளியைக்கண்டால்

வெளியல்லோ வாயிருக்க நாலும்பேச

வார்த்தையென்ன புருவமையம் நாலுமாச்சே.

(61)

நாவாலே பேசுதற்கு நாலுமுண்டோ

நாதார்கள் பேசார்கள் வேதாந்தத்தைச்
சாவாலே செத்தாலே ஆந்தம்போச்சு

சார்ந்துபிள்ளை லந்தமது ஆந்தமெத்தப்
புவாவே நாலுமது மனமுமாச்சு

புத்திகெட்ட மனத்தாலே வினாப்போச்சு
ஆவாலே யுளவாட வுங்குகொண்டு

ஆனாக்கட்டிக் காலாலே ஆமுதங்கொள்ளோ. (62)

அமுதமடா புத்திகெட்ட மாதேகேளு

ஆப்புவடா ஆயிரத்தெட் டிதழாய்மின்ற
அமுதமடா சத்தியமாய்ச் சொல்லக்கேளு

ஆச்சரியஞ் சொல்லவென்றார் சொல்லைப்போமோ
அமுதமடா முதுகண்ணைப் பாருபாரு

ஆனந்தம் பொங்குதடா அருவிபாயும்
அமுதமடா முதுகண்ணைக் கண்ணையுண்ண

ஆரிவரியி னெழுத்தெல்லா மந்தமாச்சே. (63)

ஆச்சந்த மாதிரடா முதலேசொதி

ஆகுமடா சாவதி நாலுக்குள்ளே
பேச்சென்று பேசாமற் பேசிக்கொள்ள

பேய்மக்கா னுங்களுக்குச் சூட்சுஞ்சொன்னேன்
ஏச்சென்று மின்றுலைச் சொல்லவேண்டாம்

ஏழையையப்போல் வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
காச்சென்று காச்சிக்கி உலகத்தோரைக்

கைக்குள்ளாய் வருமட்டுங் கருவைப்பாரோ. (64)

கருவறிய விறுதலிற் கருத்தான்தோணும்

கருத்துவைத்துப் பாராட்டார் கருத்தோணுது
கருவறிய காமப்பால் கானற்பாலைக்

கருச்சொல்லிக் காட்டாமற் கொள்ளச்சொன்னார்
கருவறியக் கண்டுகண்டு முதுகண்பார்த்துக்

கண்டபடி கொங்குகார்தன் கண்ணையென்று
கருவறியா வித்தையுண்டோ கருவே அய்யா

கண்காட்டுங் கண்காட்டு மென்றுகூவே. (65)

கண்டாட்டும் என்ருருகொங் கண்டே அய்யா
 கருக்காட்டும் உருக்காட்டும் கண்ணகாட்டும்
 விண்காட்டும் முர்முனை வெளிச்சாட்டும்
 பெய்காட்டும் கைகாட்டும் மூலச்சா
 எண்காட்டும் வழியாட்டும் பொலிவகாட்டும்
 ஏகாந்த விளையாட்டும் குளிகைகாட்டும்
 புண்காட்டிப் பெரதியாட்டே நானும்பூவும்
 பூவரிய பெண்கண்ணும் முதுகண்பூட்டே.

(66)

பூட்டான கண்ணெட்டு பிரண்டேகண்ணும்
 பூப்பட்டு முழிகுருடாய்த் தோணகிள்ளி
 காட்டான பூவொன்று நந்தியாண்டாம்
 கண்கண்ட பூவோடே சரிசைவெள்ளி
 கூட்டான குளிகையது மூன்றுக்கட்டிக்
 குருடான கண்ணுக்கு குளிகைகாட்டி
 ஆட்டான காலாட்டைக் கண்ணிற் காண
 அய்யாசொங் கண்கா நீ ருஞ்செய்வீரே.

(67)

அருள்செய்வி ரென்ருருக்க பென்றுபோற்று
 ஆகாகா அருட்கண்ணு ளருளைக்காண
 அருள்செய்வார் சதானந்தி குருவைக்காண
 ஆச்சரியம் கண்ணுலே பார்க்கப்போமோ
 அருள்செய்வார் கொங்கணந்தான் குளிகைகாட்டி
 ஆடுதற்குச் சதகோடி தொந்தமாட
 அருள்செய்வார் சிலம்பொலிதான் கண்டமூர்த்தி
 அறுபத்து நாலுசித்து மாடலாமே.

(68)

ஆடுதற்குக் கால்காட்டி மூலங்காட்டி
 ஆறுவரை மேல்மூலத நானுங்காட்டி
 ஆடுதற்கு அட்டாங்க யோகங்காட்டி
 அப்பாலும் லகிள்கொள்ளுங் குளிகைதாண்டி
 ஆடுதற்கு அண்டம்பெ ரண்டங்காட்டி
 ஆனந்த லகிள்கொண்டு யேறியேறிக்
 கூடுதற்கு விரம்பமாய் விரிந்தோறி
 குணமறிய விரக்குணமாய்க் கூடுவாரோ.

(69)

கடுவா ணைந்நூற்றி வையப்பதேழிற்
 குணமுடைய கடைப்பிள்ளை யாகத்தானே
 கடுவார் பதினெட்டுப் பேரோரெட்டாய்க்
 கோத்திரமுஞ் சூத்திரமும் பார்க்கப்பார்க்கக்
 கடுவார் கடைக்காண்டத் தந்தத்தோடே
 கோடியிலே நவகோடி சித்துங்காண
 நாடுவார் கண்ணாட்டம் காண்பதேதான்
 நாடாந்தப் பூரணத்தி னுலக்தானே.

(70)

நாலான பூரணமே முதுகண்ணாகும்
 நாடமடா நாடாந்த வித்தைக்கேளு
 காலான பனிரண்டில் நாலேனினது
 காலெட்டுங் காயத்திற் சூட்சுமலம்
 மாலான காயத்தில் சத்தில்உண்ணில்
 மகாரத்தில் மாயையையத்தா னறுப்பார்கித்கர்
 வேலான வேலனுட கைவேல்சத்தி
 வெத்திலே லெட்டான வேலும்ரண்டே.

(71)

ரண்டெட்டும் பூரணமாய் நின்றவேலை
 நாடாக்க ளறுமுகமாய்க் கண்டராவேலை
 ரண்டெட்டிற் காலாலே பெண்காலோடில்
 நாட்டினார் முக்காலும் வேலைக்கொண்டு
 முண்டொட்டா தசார்கிலே மாண்டுபோச்சு
 முத்தியடா அறுமுகனார் கைவேலப்பா
 ஒண்டிடாட்டா தசார்தத் துவந்தான்போச்சு
 ஓராறு மொருமுகமாய்க் காணலாச்சே.

(72)

காணவே சாரூப சாயுசூயத்தைந்
 கண்கண்ட சாரூபங் கண்ணேரூபம்
 தோணவே சாரூபம் வேகாக்காலைச்
 சொல்லுக்குட் டெரியாது ரூபாரூபம்
 ஊணவே முதுகண்ணால் மணக்கண் ணாண
 உட்காலும் முக்காலாய் ரூபங்காணும்
 காணவே காணாதே சொல்லக்கேளு
 நாச்சியார் நெற்றியிலே சுரையுணை.

(73)

ஓ ஞானி மானயிலே முக்காஸ்காலாய்க்
 கண்காணு முமடா நுபங்காணும்
 காணாவி முலத்தில போகம்பாரு
 மருணாபுரி திருமூலர் பாதம்போற்று
 ஞாலான சாஸ்திரங்கள் பார்த்தாலென்ன
 ஞாநுநா முபகேசஞ் சொன்னாலென்ன
 சேலான முலருட போனெங்குள்
 சிங்கமடா கொங்கனத்தன் செயலைப்பாரே. (74)

செயலான கொங்கனாரே யெங்கள்நாயன்
 சித்தான சித்தருக்குங் கீர்த்திசெய்தார்
 மயலான பெண்மையைக் கண்ணோக்குத்தி
 மனமான முறுகண்ணால் மணக்கண்பூட்டி
 நியமான நந்திசுவா னந்திபாதம்
 நிந்துணாமாய்க் கண்டநியத் தெண்டம்பண்ணி
 மயமான வமுதமடா வுண்ணச்சொல்லி
 மவுனத்தாற் பேர்சொல்லி வழிசொன்னாரே. (75)

வழிசொல்லு முன்னேதான் பட்டபாதி
 வழியோடே சொல்லவென்றால் வெகுநாட்டெல்லும்
 தெளிவில்லாப் புனலாகி யன்றுகொண்டு
 தேசத்தில் வாய்வினை பேசிப்பேசி
 அளியான சேற்றில்மன மழன்றேனப்பா
 ஐம்பொறியாற பரிபைவிட்ட மிச்சமாகி
 வெளியேறி வருகையிலே வாதலூரில்
 வேதியன்போ லென்குருவும் வந்தாப்பாரே. (76)

பாரப்பா அவ்வுரி லையனையன்
 பண்பாம்வே தியனுந்தா யாதியென்முன்
 ஆரப்பா நாயாதிப் பங்குதன்னை
 ஆர்கொடுப்பா ரென்னோடே பிறந்தாருண்டோ
 சீரப்பா வேதியன்றா னென்னைப்பார்த்துச்
 சீதனமோ உன்தேட்டு யெங்கேயென்றான்
 போப்பா சொல்லறியே னையன்சொன்ன
 பேச்சாலே பிரட்டெல்லாங் கண்டேன்பாரே. (77)

கண்டேனே வேதியனைக் கண்டபோதே

கருப்பெல்லாம் வெள்ளையடா கிவப்பிற்பச்சை

மண்டேனா னநியாமற் நின்றுமின்டாய்ப்

பார்ந்தேனான் தாயாதிப் பங்கைக்கண்ணேன்

தொண்டனா வேதியனைத் தொன்பெண்ணிச்

சொன்னதென்ற குபாதிப் பங்கைக்கண்டேன்

உண்டேனான் காயாதிப் பங்கைக்கண்டு

உங்கையிலே கொங்கைந்தான் போற்றினேனே. (76)

போற்றினேன் தாயாதி யென்றுதென்ன

பூணூல் வேதியன் நான் காலேப்பார்ந்துப்

போற்றினேன் முக்காலும் அங்கைரெண்டும்

பூட்டினேன் மெட்டுகிடை பூண்டேன்காலேப்

போற்றினேன் கால்விசையா யொட்டியோட்டிப்

போய்ப்பற்றிப் பிடித்தனடா முத்திகாணா

மாற்றினே னுலகத்திற் சாத்தையெல்லாம்

மாண்மெனம் பார்த்தனடா பார்வைதானே. (77)

பார்வையிலே வெகுசுருக்கு வீராவிநாதர்

பார்க்கக்கா லருணாகரி மிச்சம்மப்பா

பார்வையிலே யிவர்கருட பார்வையெண்டும்

பகாரிது கதிர்மதியா யொன்றேபார்வை

சேர்வையிலே சூழினையடா நத்திபார்வை

செத்தருக்குள் திருப்புழைய கண்டபார்வை

உர்மையிலே கூர்மையடா முதுகன் கூர்மை

குருடனுக்கு வழிகாணும் குறிதான்பாரே. (78)

குறிபாரும் மோறுந் தூலமூலம்

கொள்மூல மூச்சேறி னுற்காஸப்பா

குறிபாரும் நாலுநாற் காலுங்கல்லே

சூற்றமில்லை மேல்மூலம் பின்னோபாரு

அறிவாகு மூலமுத லஞ்சம்பாரு

அண்டமடா கண்டவரை யஞ்சுமொன்றும்

நெறியாக ஐயஞ்சா யஞ்சம்பார்க்க

நிலைத்துவஞ்ச முன்றுமொன்றாய் நினைந்துப்பாரே. (79)

நிலைத்தாக்காற் காலநின்று திவ்யமுட்கி
 நெருப்பாறு மயிர்ப்பாலை மப்பாற்கெழுந்
 மலைத்தாக்கா ஸென்றுயில்லை மனதேகண்ணும்
 மதியத்திற் காலைதழிபக் காலைபுணர்
 உலைத்தாக்கா லுலாசையிலே நந்திபழி
 ஒரேகாகோ பற்பாமடா கருவெயெல்லாம்
 சிலைதாக்குந் கதிரேறும் லெரிசெகண்டே
 சிவசிவா காலத்தையும் வாயொப்பே.

(62)

வாசியடா கைவாசில லாட மீதில்
 வதனம்சட் கோணமுத் கோணப்பா
 தேசியடா வுதையகிரி வட்டமேதீச்
 சிவசிவா வென்றல்லோ மாழியாழி
 வாசியடா கண்ணுக்குந் செவியுள் லோட்க
 நாலுமது காலாகி வந்திடுகி
 வீசியடா வாய்பேசி வீசும்விசும்
 வீதியிலே யறுவிதி வட்டமேதே.

(63)

வட்டமடா குரியனே நந்திநந்தி
 மதியாலே யுள்ளமதில் மதியமுறும்
 வட்டமடா பிரணவமே யோநாவட்டம்
 மவுனமடா நாதாக்கள் சொல்லாச்சொல்லாச்
 வட்டமடா ஆதியிற்சுண் வட்டமுகி
 மனக்கண்ணால் வேதாந்தம் பார்த்தமார்க்கம்
 வட்டமடா தன்மார்க்கம் நன்மார்க்கந்தான்
 வந்தவித மெந்தவித மந்தம்பாரோ.

(64)

அந்தமடா ஆதிமுத லவ்வுஞ் சுவ்வாய்
 அந்தகுறி யட்சாங்க ளல்லவல்ல
 அந்தமடா முடிந்தவிட மறியப்போமோ
 ஆதியென்ற நாதத்தால் கிந்தையந்தம்
 சொந்தமடா வுண்கொண்ட காயந்தன்னில்
 தூலமுடன் சூட்சுமமாய் நின்றதேகம்
 வந்தவித மறியாமல் மாண்டேபோனார்
 மவுனமடா யிள்ளைகளே சொல்லக்கேளே.

(65)

சொல்லையிலே தெரியாட்டாற் றொட்டுக்காட்டு
 தொட்டுநீ காட்டையிலே தெரியாவிட்டாற்
 சொல்லையிலே கூட்டிப்போய்க் கைபைக்கொண்டு
 குட்டிட்டுக் கைகொண்டு திரமாய்ச்சொல்லு
 சொல்லையிலே மிப்படி யுந் தெரியாவிட்டாற்
 செப்பத்தே விண்ணமொன்று தெரியச்சொல்வேன்
 அல்லையா சொல்லுகின்றன் விஸ்வீக்கொண்டு
 அனந்தவிழி தெரியவன்பாற் கண்ணையெய்யே. (86)

எய்யையிலே மூக்காறு மெய்யைப்பாடு
 இப்படி யுந் தெரியாட்டா லெனினேற்றேனாரு
 கையினிலே பிழைவிவன் னி வாயிற்றேபாட்டுக்
 கத்தபமே பைபைபெனென் றடித்தத்தள்ளு
 செய்யுநிலே அறுசுவையுந் கண்டபாலே
 நேத்திரமாய்ச் சிறுப்பியதை வெள்ளையாக்கி
 அய்யுநிலே கந்திரை னுருக்கிக்கொள்ள
 ஆதியந்தச் சதானந்தி யாகுந்தானே. (87)

சதாநிதமும் நத்திகுரு வென்றேறென்று
 சலியாதே நலியாதே குருவைக்காண
 மதாமிதமா யிருகாதே செவியேகேனா
 வாக்காண நாக்காலே நாலேகுவும்
 பிதாவாதி நாடாந்த மூற்றியென்று
 பிசகாதே மூக்காறும் வாசுவாகி
 சதாநிதமும் கண்ணுநீக் கண்ணைகண்ணாய்ச்
 சாவான நாலையுந்தா னுள்ளன்பாலே. (88)

உள்ளன்போ டஞ்சமதை புள்ளங்கொண்டு
 உருக்கியிடு மனதுருக வருக்கமாகும்
 உள்ளன்பு வையாதே புள்ளங்கண்ணாய்ச்
 கனிந்துவிடுந் தெளிவான மணியாங்கண்ணில்
 உள்ளின்ப மினுவாம்பே நின்பமாகும்
 உத்தமனே பொய்யலவே உண்மைஉண்மை
 விள்ளன்பாய் விள்ளாதே யமுதங்கொள்ள
 வெளியாநு நிமலியாகும் மேவுங்காலே. (89)

காலாலே நடப்பதற்குக் கண்டாள்வேறும்
கண்பார்த்து நடவாட்டா மிடறந்தாமும்,
காலாலே முன்னுங்காட்சு சூட்டாநாலாய்
நாட்டாரிக் கட்டெட்டாய் எட்டுமாண்டைக்
காலாலே யாவுகலம் கடந்தார்பாரு
கைச்சுன்னே காலாறுங் சாடமில்ல

சேலாலே செனுத்தாசொர வந்திப்பா
சேரந்திருப்பா ஸுந்தேவஞ் சித்தியாமே. (90)

சித்தியாம் யோகமுதல் ஸூனாஞ்சித்தி
செப்புதற்கு முலமுதல் வாதஞ்சித்தி
சித்தியாஞ் சிவசுத்தி பூசைசெய்யத்
திடன்மெத்தக் கொழுந்தின் குணசொசெய்யத்
சித்தியா மெந்தெந்தப் பூசைக்குந்தான்
செய்முறைகள் தான்தவடி ஸூனாவாசொன்னேன்
முத்தியா மிந்நாலின் கருவைப்பார்த்தா
முறையோடே செய்தாக்கால் முத்திகாணே (91)

தானென்ற இந்நூலின் வேதாந்தத்தைத்
தவறாமல் மூலமுதற் சூட்சுஞ்சொன்னேன்
தேனென்ற யோகமுதல் ஸூனாவாதம்
தேர்த்தமட்டுந் தெளிவாகக் கருவைச்சொன்னேன்
வானென்ற கதிர்மதியுஞ் சுழிணையோடு
மந்திரங்கள் தியானத்தின் வழியுஞ்சொன்னேன்
நானென்ற மதத்தாலே வாய்விண்ணொரு
நாய்மட்டை கிளைக்கட்டம் நனிலவந்தேனே. (92)

என்றென்று வழியாத குருவேந்தி
யென்றென்றுங் தேடப்பெற்றுந் தியானஞ்சொன்னேன்
நன்றென்ற நாதாக்க எழுவுங்கொண்ட
நாதாந்த முதுகண்ணுற் கொள்வாச்சொன்னேன்
ஒன்றென்ற சதானந்தி பூசைமார்க்கம்
உத்தமர்கள் செய்வதற்கு முறையுஞ்சொன்னேன்
அன்றெனல் அந்தமுத லாதிமூலம்
அட்சரத்தி லுட்கூட்சு மறியச்சொல்லே. (93)

அறிவதற்குக் கால்முதலாய் முக்கால்முலம்
 அப்புமுத லுப்பாமுப் பூவுஞ்சொன்னேன்
 அறிவதற்கு முத்தியுமே யொன்றாய்ச்சொன்னேன்
 ஐயொருங்கு கொங்கணரே ஆகியென்று
 அறிவதற்கு முக்கண்ணுங் கண்ணுற்பத்தும்
 அடிமுலம் பார்ப்பதற்குக் கண்ணைச்சொன்னேன்
 அறிவதற்குப் பேரின்ப வீடுஞ்சொல்லி
 ஆரூறு மறுமுதமவேல் முனையென்றேனே. (94)

முனைபார்க்கும் பார்வையின்கண் முதுகண்ணுட்சம்
 மூழிகண்ணிற் குருடான முனையுஞ்சொன்னேன்
 தனையறியத் தாய்பதமுந் தனமுஞ்சொன்னேன்
 தன்னியத்திற் பால்வண்ண ருபஞ்சொன்னேன்
 மனையான ஆறுதல மனையுஞ்சொன்னேன்
 வழிதுறையும் கிரைநிரையாய் வருத்துச்சொன்னேன்
 அனையான தாயாதி பங்குஞ்சொன்னேன்
 அமுதுகண்ணில் காணுதான் வழிசொன்னேனே. (95)

சொன்னேனு னுதிபுலி பூர்க்குப்பாறத
 சுற்றத்தார் புற்றில்லா ளாவுஞ்சொன்னேன்
 சொன்னேனு னந்தாவு விஷங்கடெல்லாம்
 சுமமாகும் முலிகையின் கருவுஞ்சொன்னேன்
 சொன்னேனுன் முன்னேதிப் பின்னும்பாரு
 குட்சமதில் வெளிதோணக் கருவுஞ்சொன்னேன்
 சொன்னேனுன் கருவெல்லாங் கருத்தானுள்ளே
 சோதித்துக் கருப்பாரு சோதிகானே. (96)

சோதியடா நாநாந்தச் சோதிசொன்னேன்
 சுருக்கமடா கடுஞ்சுருக்கு விர்தேதொந்தம்
 ஆதியடா விர்தான தொந்தம்பாரு
 அந்தாங்கஞ் சொல்லாதே அய்பாவைய்யா
 நீதியடா பேர்பாதி யெந்தாயாதி
 நிற்பங்கு மென்பங்கும் நினைவாய்வாங்கு
 பாதியிலே படுபாதி குட்சமப்பா
 பக்கத்திற் சொல்லாதே பங்கைவாங்கே. (97)

வாங்கையிலே சூட்சமுடன் வாவாவென்றால்
 மரம்பெறுங்க வைவசத்திற் சீச்சுவென்பார்
 நிங்கடெ லிங்கவருள் கலையாயா
 நித்திரையிற் புத்திவரும் நிசுவரீங்காப்
 பாங்கான சொன்னையிது பூவசதன்னிற்
 பழுத்தசனி கனிந்துவிழும் பண்பு வாகும்
 பூங்காவும் காவலடா புநதயக்நிமத்த
 புற்றாடி கடியாமற் புத்திற்பாசே.

(98)

புத்திர முன்னொன்னேன் பின்னுஞ்சொன்னேன்
 பொய்யென்று சொன்னாக்கால் புத்திராசம்
 புத்திரனை சொன்னேனா விந்தநூலைப்
 போற்றியபார் நாயுட்ச பதமுமெய்தும்
 புத்தியடா கண்முடிவல் துருவாய்கின்ற
 பொருளாழ்விக் குபதேசஞ் சொன்ன புத்தி
 புத்தியடா தவ்வம்பொற் கொணர்நாதன்
 புத்திசொன்ன பொருளாகெடுத்தப் புதுமைகண்ணே.

(99)

காணா கண்காணும் முத்திராணும்
 கயிலாசச் சொர்க்கமடா பதவியுண்டாம்
 தோணாத ருத்திரங்கள் முன்னூல்கூட்சம்
 தோறுமடா பின்னுலிற் சொன்னேன்கண்ணே
 பூனாது பூனா லின்னூல்தூறும்
 பூவாகும் வாகமடா சுவாசத்தந்தம்
 வினாகப் போகாது தொந்தந்தாதி
 வேதாந்த ருத்திரத்தின் கண்தான்முற்றே.

(100)

கடைப்பிள்ளை சிவயோக ஞானம் 100

முடிந்தது.

மதுரை திண்டிவக்கல்ரோட் சிவராஜயோகி பங்காரு சாமியார்
 அவர்கள் குமாரர் முத்தியானு நாயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய
 ஈட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

முருகன் துணை.

ஆருவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

கலைக்கியரனம் 120.

ஓமென்ற மூலகண பதியைப்போற்றி
உறுதியுள்ள கொக்கணவர் பதமேற்கொண்டு
ஆமென்ற பூரணமாங்கலைஞாந்தை
அறிந்துமதி ரவியினுட கலையைப்போற்றி
நாமென்ற சுழினைவழிக் குள்ளேசென்று
நாதாந்தம் வேதாந்தம் நன்றாய்ப்பார்த்துத்
தாமென்ற சங்கற்ப விகற்பம்போக்கி
சகலகலைக் கியானபூ ரணங்கொண்டேனே,

கொண்டேனா னப்போது குருவாய்வின்ற
கொண்டணவர் மனமகிழ்ந்தா வரவாவென்னச்
சென்றேனா னந்தநிலை தன்னைப்பார்த்துச்
சேயான கடைமணியே தெனியாயென்னக்
கொண்டேனா னவருடைய பாதம்போற்றிக்
குறித்துமிசத் திருவடியைப் பூசைசெய்து
மண்டலமூன் றதில்லிவெற்ற கலைக்கியானத்தில்
வாழ்ந்திருவென் றனக்கிரகம் வசனித்தாரே, (1)

வசனித்து அனுக்கிரக வார்த்தைபெற்று
மாரக்கமுடன் உட்கிரக மார்க்கங்கண்டு
நிசனித்த ஆதார மூலங்கொண்டு
நிலைதவறாக் கலையறிந்து முடிமேற்சென்று
நிசனித்த எழிமுனையில் நிற்கும்போது
திருவாகி வாகியென்ற கலையைக்கண்டேன்
பசனித்த கலையறிந்து மைந்தாநானும்
பாடினேன் பன்னிரண்டு பத்துதானே, (2)

தானென்ற வாகிலை பன்னிரண்டாய்

தானுள்ளே தானொழுந்த தானேதானாய்
நானென்ற உன்னெனியாய்ப் பாய்த்துபாய்த்து

ஒழுங்கு வுலகமெல்லா முறுங்கெட்டு
கோனென்ற குருவருளை யறிபாமற்றான்

கூற்றுடன் ன் பாசத்திற் குலைத்துபோனான்
என்னென்ற சுத்திசை சலகாணுமல்

இடைந்துமலர் தளன்றமுயி சிழத்தார்பாரே. (3)

பாசப்பா நடந்துயிரை யறித்துகொண்டு

பத்தியுட விரபாசா தசமாய்வின்றான்
காப்பா விண்ணமொரு கருந்தைக்கேளு

வாட்டிவெட்டுவாருகளை நங்கும்
நோப்பா முயற்சி முயற்சிக்கு

நினைவா பத்திவந்தான் வசமதாச
நூப்பா பத்திவந்தான் வசமதாச

ஆறுந் துவிடு பெறுவதற்கு அங்கங்கேனே. (4)

கேளப்பா நானொன்றைக் கெட்டுச்சாமம்

கிருபையுட வில்லறத்தோ கிருந்துவாழ்த்து
நாளப்பா விடியவொரு சாமந்தன்னில்

நாட்டமுடன் முன்னமுந்து நம்மையாக
நீளப்பா தன்னுலை கால்முதல்கள்

நேமமுடன் சுத்திசெய்து யிருந்துகொண்டு
நூளப்பா விபூகிதா விதமேசெய்து

சுத்தசெப மாலைபத்தி யுடனெடுத்தே. (5)

பத்திசெப மாலைவா வெனவெடுத்துப்

பதியிடரு கையிற்பூதி நனைநிறுத்திச்
சுத்தமுடன் விந்திட்டு விந்துள்மைந்தா

சுருதியுள பிரணவத்தைச் சுமாய்ச்சாத்திப்
புத்தியுடன் பிரணவத்துள் பூநீறிக்கென்று

பூரணமாய்க் கேசரியில் மனக்கண்சாத்தி
சித்தமுடன் ஒங்கிவிடிக் கென்றேமைந்தா

திருவேறப் பதினாறு உருவேசெய்யே. (6)

உருவநிந்து ஒதையிலே கணபதிவல்லபையும்
 ஒளிவிளக்காய் நின்றவெளி யுடனகரஹும்
 சுருவநிந்து ஆவ்வெளியி லெளரியாப்நிந்து
 கருணைபெற ஒங்கிலி வங்கென்றோது
 தெருவநிந்து ஒங்கிலி மங்கென்றோது
 சிவசிவா ஒங்கிலி சிங்கென்றோது
 குருவநிந்து செய்ததினால் மைந்தாரீயும்
 கூர்மையுடன் ஒங்கிலி வங்கென்றோது.

(7)

வங்கென்று வோ தியபின் மைந்தாரகேரு
 மார்க்கமுடன் ஒங்கிலி யங்கென்றோது
 எங்குப்நிறைந் திருந்தபஞ்ச கூர்த்தாவங்கே
 ஏகநிரா மயமான சொருபங்கரஹும்
 சங்கையுடன் ஒம்சிறீந் திங்நீங்கென்னச்
 சணத்திலொளி ரவிமதியைக் காணலாகும்
 மங்களமாய் நித்தியமும் விடியச்சாமம்
 மார்க்கமுடன் றுனெழுந்து வாகையயோதே.

(8)

வாகையநிந்து ஒதையிலே மைந்தாரகேரு
 மகத்தான பஞ்சகூர்த்தா ரவிரோடொக்கத்
 தகையாது ரவிமதியோ டேழுப்பரும்
 சங்கையுடன் தன்னொளியிற் காணலாகும்
 நகையாமல் மனதடங்கி விடியச்சாமம்
 நாட்டமுடன் றுனெழுந்து உன்மையாதத்
 திகையாமற் றுனிருந்து ஆறுதாரத்
 தெரிசனையிற் கட்டளையாய்த் திழைமும்பேரங்கே.

(9)

நோக்கமுடன் தானிருந்து மனக்கண்டொகும்
 குண்மையுடன் ஆதார தியானம்பண்ணி
 வாக்குமனம் ஒன்றாக மைந்தாமைந்தா
 மனதடங்கிச் சுழிமுனையில் வாங்கென்றோட்டி
 தாக்கிமன தறிவாலே நின்றாலையா
 சணத்திலே சுழினைவழி தானேகரஹும்
 பாக்கியமாய் சுழினைவழி கண்டால்மைந்தா
 பத்தியுடன் வாசிசிவ யோகஞ்செய்யே.

(10)

செய்யப்பா வாசியை யோகஞ்செய்யத்

நிற்கமுடன் ஸங்கௌமு ஸததிலோடு
பய்யப்பா மூலத்திற் கோத்தம்பாந்

பாலகோ சுழிநாழித் குள்ளேரியும்
மெய்யப்பா சிங்கென்று பூரிபூரி

மேன்மையப்பேர் கோசகபூ சகமாய்வின்றும்
பொய்யப்பா போகாது வாசிதானும்

பூரணமாய் உன்மெளியாய் பொருந்நும்பாரே. (11)

பாரப்பா மனம்பொருந்துகே சகபூரகமாய்ப்

பத்திமுதலி யானவழி சாக்ஃபமாந
நேரப்பா தானிருந்து மனக்கண்டொண்டு

நேமமுடன் வாசிதா சகோயிசெய்யச்
சாரப்பா திருநடன மாடிநிற

சத்தியை கலைஞ்செய்தல் உத்தமத்திற்கும்
ஆரப்பா கலையறிந்து நிறுத்தப்போரா

அருள்பெருகுந் சுழிமுனையை மழுத்திப்பாரே. (12)

அழுத்தியந்தச் சுழிமுனையைப் பார்த்தும்போது

அகாரமுடன் உகாரமது மகாரமுன்றும்
சுழித்தசுழி நடுமலையிற் கண்டகாச்சி

சொல்லுங்கிறன் ஒங்கா சுத்தமாக
வழுத்துதற்கு அறிந்தன வடிவேல்போலே

மண்ணுயிணையும் ஊடுருவி விரைந்துகொண்டு
செழித்தமன துறுதியுள்ள சித்தஞ்சூர்

சிவசிவா பழம்பொருளாய் விளங்குந்தானே. (13)

தானேதான் தானவனும் விளங்குகின்ற

சகலகலை பூரணமும் காரந்தயிலோடு
தானேதான் சூரியகலை உகாரமாகும்

சதாபோத சுழிமுனைமும் காரமாச்சு
தானேதான் சுழிமுனையிற் முக்கிப்பார்த்தார்த்

சுந்திரகலை அகாரமதாய்த் தானேகாணும்
தானேதான் மூன்றுமொன்றுய்க் கண்டபோதே

சகலகலைக் கிபானமெல்லாம் ஒன்றாய்ப்பாரே. (14)

மயாக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

ஒன்றான ஒங்காரம் சகலத்துக்கும்

உடனுயிரும் பொருளான உறுதியாகி

நன்றான முப்பொருளு மொன்றாய்நின்று

நாடகமாய்த் திருநடனம் நன்றாயாட்டிக்
குன்றாத முக்குளிகை தானுமாகிக்

குருவான திருமூர்த்தி முப்பாழாகி
நின்றாடக் கொண்டதொரு நாடிமுன்றாய்

நிறைந்ததுவும் மறைந்ததுவும் மாயந்தானே.

(15)

மாயமென்ற வாழ்ச்சையிலே உபாயமாக

மைந்தனே தானிருந்து மார்க்கமாகக்

காயமென்றே சுருவிகளை வறிந்துகொண்டு

கலைபான ரஸிமதியின் கலையைப்பத்தி
நேயமுடன் கண்டமதி லங்கென்றாணி;

நீமகனே வங்குசிக் கு வங்கென்றேதான்
தரயகமாய்க் கால்மாறி நடனங்கொண்டால்

சதரபோத யோகசிவ வாழ்வுதானே.

(16)

தானான வாழ்வுசிவ யோகவாழ்வு

தன்மையுள்ள அஷ்டாங்கச் சித்துவாழ்வு

கோனான குருவருளால் தானுனாகிச்

குருவான கலைவறிந்து கலைமேற்கொண்டு

தேனான நவக்கிரக பூசைசெய்து

சிவசிவா இல்லறத்தைச் சுத்திபண்ணி

நானான அகமிருத்தி யேகமரக

நாட்டமுடன் பூசைமடந் தன்னுட்செல்லே.

(17)

செல்லடா பூசைமடந் தன்னுட்சென்று

சிவாவெனவே செலமெடுத்துப் புரோசித்தப்பால்

மெல்லடா வடமுகமா யிருந்துகொண்டு

மேன்மையுட னீசான முகூர்த்தங்கொண்டு

சொல்லடா சிவபநம வென்றுசொல்லித்

சுத்தமுடன் விபூதியைநீ கையில்வாங்கி

நில்லடா பலகையின்மேல் நிறுத்திமைந்தா

நீமகனே நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்யே;

(18)

செய்யடா நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்து

தீர்க்கமுட னதுமேலே விந்துசாத்தி
மெய்யடா நால்வாசல் கோட்டைசெய்து

மேன்மையுள்ள நவகோணம் நடுவானமந்தா
கையடா தவறுமுக் கோணத்துள்ளே

கருணைபெற வட்டவிந்துக் குள்ளேபோடு
வையடா ஒம்நீங் தென்றுசாத்திக்

மார்க்கமுட னெட்டெழுத்து வகையாய்ச்சாத்தே. (19)

சாத்தியே நவகோணத் தன்னில்மைந்தா

சங்கையுடன் நவகும்பந் தன்னிவாங்கிப்
போத்தியே சும்பமெல்லாம் நூலணிந்து

பூரணமாய் மனமிருத்திச் சவாதணிந்து
பாத்திபனே மாங்குளையுந் தேக்காய்சாத்திந்

பதிவாகுந் சும்பமெல்லா மாடைசாத்திந்
நேத்திரத்தின் பேரொளியாய் நவகோணத்தில்
நீமகனே சும்பமெல்லாம் நிறுத்திடாயே. (20)

நிறுத்தியந்த நடுவான சும்பந்தன்னில்

நேர்மையுடன் பரித்தகடு நன்றாய்ச்செய்து
கருத்துடனே பரித்தகட்டில் மைந்தாகேளு

கருணைபெற ஒங்கியுங் கிறிந் தென்று
திருத்தமுடன் நடுவான சும்பந்தன்னிற்

நிறுவான பரித்தகட்டை அதுனுட்போட்டு
மருத்திருந்த சும்பமெல்லாந் சொர்னபுட்பம்
வரிசையுடன் தானிருத்தி மலர்கள் தூவே. (21)

தூவிநன்று எழுதாச வர்க்கம்வைத்துச்

சுத்தமுடன் தாம்பூலந் தேக்காய்சாத்தி
ஆவலுடன் நாலுபுறந் தீபம்வைத்து

அன்பாகச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணித்
தேவிபரி பூரணியே யென்றுபோற்றிச்

சிவசிவா நவகும்பந் தனக்குமைந்தா
பாவகமாய்ப் பூசைபண்ணித் தீபனாபம்
பத்தியுடன் சோடசமாய்ப் பூசைபண்ணே. (22)

பூசையென்ன மானதமாய்ப் பூசைபாகும்
 புத்தியுடன் மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
 ஆசையுடன் செபதவங்கள் தியானஞ்செய்து
 ஆருள்வளர மனதுருந் அன்பாய்நீயும்
 நேசமுடன் தோத்திரங்கள் நன்றாய்ச்செய்து
 நிமலனுட விபூதியைநீ கரித்துக்கொண்டு
 பாசபிர தமையுழுகல் நவமிமட்டும்
 புத்தியுடன் நவநாளுந் பூசைபண்ணே.

(23)

பண்ணப்பா நவநாளுந் பூசைபண்ணிப்
 பரமகுரு சீர்பாதம் பணிந்துபோற்றி
 விண்ணப்பா நோக்கிநவ கோணஞ்செய்து
 விசைபாண விபூதியைநீ பெருத்துமைந்தா
 உண்ணப்பா சற்குருவைத் தியான்ம்பண்ணி
 உடம்பெல்லாந் தூளிதமர யணிந்துகொண்டு
 கண்ணப்பா தானோக்கி யுலகோர்க்கெல்லாம்
 கருணையுடன் விபூதியைநீ கடாட்சஞ்செய்யே.

(24)

செய்யப்பா விபூதியைநீ கடாட்சித்தாக்காற்
 சிவசிவா நவக்கிரகத் தோஷந்தீரும்
 நையப்பா பண்ணிவிக்குங் குணமுந்தீரும்
 நஞ்சான விஷமுதலாய் நாடாதோடும்
 வெய்யதொரு பிணிகளெல்லாம் வீறிட்டோடும்
 விதமான நேரய்களெல்லாக் கதிகெட்டோடும்
 கொய்யப்பா லந்தகூடத் துவனும்போவான்
 குருவான சற்குருவின் பாதம்போத்தே.

(25)

போத்துவது குருபதத்தைப் பேரற்றவேணும்
 பூரணமாய் வாலீபதம் பணியவேணும்
 பாத்திபனே சுழிமுனையை அறியவேணும்
 மதிவான வசியிலே பதிபவேணும்
 ஆத்துமத்தின் செயலறிந்து ஆருதாரம்
 அடங்குமந்த நிலைபறிந்து வெரடுக்கவேணும்
 காத்துநிலை தணையறிந்து ஒடுங்குகணக்காற்
 கயிலாச தேவமடா தண்ணைப்பாரே.

(26)

பாரப்பா தன்னையிதத் தானேகண்டு

பாதாதி சேசமூசுற் பார்த்தும்போது
நேரப்பா நின்றபொரு ளொன்றேசூட்சம்

நிசமாண சூட்சுமடா மாயமாயம்
ஔரப்பா அறிவார்தன் மாயாநூடம்

ஐதிரந்த மாய்கிறதந்த ஆனந்தானம்
மேரப்பா கொண்டுநின்ற விசயநூபம்

மேலான சுழிமுனையில் மேவிப்பாரே. (27)

பாரடா சுழிமுனையில் மேவிப்பார்க்கப்

பரமபரமாய் நின்றபாரு ளொருபுறந்தா
நேரடா சுழிமுனையுதற் றுபாதாந்தம்
நிறைந்துநின்ற சோகியாரா நென்னசொல்வேன்
மோடா அண்டொரி குடிபிழ்ச்சென்று

வேதாந்தத் திருகடையத் தாட்செண்டால்
தாரடா அடிமுடிபு மொன்றாய்ப்போரும்
தூலங்குருகிற சோதிவெழு மாயந்தானே. (28)

மாயமென்ற மாயமடா உலகவாசம்

மனுவீதி யறிபாத உலகத்துள்ளே
தாயகமாய்த் தானிருந்து தன்னைப்பார்க்குத்
சகலகலைக் கியானதிரு வாகியேறி
காயமென்ற கருவிகளை நிறுத்தினாந்தா
கருணையுட னுறுதலங் கண்டுமேவி
நேயமுடன் கலையறிந்து தன்னுள்ளேதான்
ரேசிப்பாய் பூரிப்பாய் கும்பிப்பாயே. (29)

கும்பித்து யீராறு வரைகள் தாண்டித்

குருலான பதியறிந்தப் பதியின்மேலே
தம்பித்துச் சந்திரபுஷ் தானிதன்னிற்
றானிருந்து தியானசிவ யோகஞ்செய்து
அம்பாத்து வெளியேறி நடனங்கண்ட
ஆதிசுரு கொங்கணவ ரருவினிலே
தெம்பித்துச் சகலகலைக் கியானஞ்சொன்னால்
திர்க்கமுடன் யானறிந்து திரம்பெற்றேனே. (30)

திரம்பெற்ற மகிமையைநா னறிந்துகொண்டு
 சிவசிவா டென்றகலைக் கியானந்தன்னை
 உரம்பெற்ற சிந்தைபனி ரண்டுபத்தும்
 ஒடுக்கமென்ற கலைக்கியான் முறுதிசொன்னேன்
 வரம்பெற்ற பெரியோர்க ளெடுத்துப்பார்த்து
 வலமிடமாய் நின்றகலை வாசிபேறி
 சிரம்பெற்ற தெளிவதன லமுதங்கொண்டு
 தேவிபரி பூரணியைப் பூசைபண்ணே.

(31)

பூசையென்ன மதியமுத முண்ணவேணும்
 பூரணமாய்ச் சாஸ்திரங்கள் பார்க்கவேணும்
 ஆசையுடன் வாசியிலே மனதுவைத்து
 ஆதார தெரிசனையை யறியவேணும்
 ஓசையுட னாதார நடனங்கண்டு
 உண்மைபென்ற யிடமறிந்து வெரடுங்கவேணும்
 பாசையென்ற பலபாஷை பதினெண்பாஷை
 பயனறிந்து சாஸ்திரத்தைப் பணிந்திடாயே.

(32)

பணியவென்றாற் குருபதத்தைப் பணியவேணும்
 பரமகயி லாசவரை காணவேணும்
 கணியவென்றா ல் வரலைபதங் கனிபவேண்டும்
 காலான வாசியிற்சென் றேறவேணும்
 மணியான மனோமணியைக் காணவேணும்
 மகத்தான சுழிமுனையில் மனக்கண்சாத்தி
 அணியான ஆதார சிவாலயத்தை
 அங்கமுடன் பூசித்தோன் சித்தன்ருனை.

(33)

சித்தமுட னிந்நூலைப் பாடினாலும்
 சிவசிவா நந்தியிடம் செப்பினென்யான்
 சுத்தமுட னவர்பார்த்து மூலர்க்கீய்ந்தார்
 சுதமரக மூலர்கா லாங்கிக்கீய்ந்தார்
 பத்தியுடன் காலாங்கி போகர்க்கீய்ந்தார்
 பரமர்ன போகருமென் குருவுக்கீய்ந்தார்
 வெத்தியுள்ள வென்குருவும் நன்றாய்ப்பார்த்து
 வேதமே வுலகமெல்லாம் நிறைந்திட்டாரே.

(34)

நிறைந்திட்டே னிந்நூலை யுலகத்துள்ளே

நேரறிந்து சொல்லுதற்கு மனம்பேசாது
உறைந்திட்டே னுலகமெல்லாம் நானேநானும்

உத்தமருக் குண்மையா யுறுதியாகும்
மறைந்திட்ட தெதினூலை பெந்தன்சாபம்

மார்க்கமுடன் தீர்த்தாக்கால் வளருந்தீட்சை
சிறந்திட்ட பூசையினு லதிகமாகும்

சிவசிவா வாலெகற்பந் திறமாயுண்ணே.

(35)

உண்ணப்பா வாலெபதம் பணிந்துகொண்டு

உத்தசிவ யோகமதி னுறுதியாக

நண்ணப்பா ஆதார தியானஞ்சும்

நன்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
விண்ணப்பா நோக்கிலும் கிலிஆங்கென்று

விநாயகனைத் தியானித்து அப்பால்மைய்தா
கண்ணப்பா நிறுத்திஆங் கிலெநங்கென்னம்

கருணையுடன் பிரமனுட தியானமாச்சே.

(36)

ஆச்சப்பா பிரமனுட தியானம்பண்ணி

அதின்பிறகு நங்கிலி மங்கென்றோத

நீச்சப்பா மாலினுட தியானமாச்சு

நிசமாக மங்கிலி கங்கென்றோத

மூச்சப்பா ருத்தினுட தியானமாச்சு

முனையறிந்து கங்கிலி வங்கென்றோத

பேச்சப்பா மயேஸ்பரத்தின் தியானமாச்சு

பெருமையுடன் வங்கிலி யங்கென்றோதே.

(37)

ஒதவே சதாசிவத்தின் தியானமாச்சு

உத்தமனே அங்கிலி உங்கென்றோத

நீதமா பிரவியுட தியானமாச்சு

நிச்சயமாய் உங்கிலி அங்கென்றோதப்

பேதமிலா மதியினுட தியானமாச்சு

பிலமாக அங்கிலி மங்கென்றோதச்

சாதகமாய்ச் சுடரினுட தியானமாச்சு

சங்கையுடன் மங்கிலி ஓமென்றெண்ணே.

(38)

எண்ணமே ஓமியிறுட தியானமாச்சு

என் மகனே ஒங்கிலி சீழ் பிறித்தென்று

உண்ணவே பாமனென தியானமாச்சு

உறுதியுள்ள வெளிப்பாட்டே வெளியாய்கின்ற

நண்ணவே வெளிப்பாட்டே ஓமியாய்கின்ற

நாடெல்லாம் வெளிப்பதிப் போகாமற்றான்

துண்ணவ உடலிற்று கட்டிக்கொண்டு

சோதிபணி வீடதுவே தலங்குவாயே.

(39)

துலங்குமணி மண்டபமாம் புருவமத்தி

சோதியென்ற சுழிணையடா அண்டமேரு

இலங்கொளியாய் நின்றபா மேருதன்னில்

இச்சையுடன் சிவசிவா யோகஞ்செய்யக்

கலங்கமில்லா மாதூதி வலைதன்னோக்

கருணைபெற அவள்பதத்தைப் பூசைபண்ணிப்

பலங்கனிந்த அமுதரசு பானங்கொண்டாற்

பரப்பிரம் ரூபமதாய் வாழலாமே.

(40)

வாழப்பா யின்னமொரு வசிகைசேருந்

மகத்தான மாதூதி தனக்குமைந்தா

ஆழப்பா அமுதரசு பானமமுட்டி

அன்பான உபசார மநேகஞ்செய்து

மேலப்பா களபசந் தனங்கள்பூசி

மெத்தையின்மேற் றுனிநுத்தி மேன்மையாகக்

காலப்பா தான் பிடித்துக் கமலக்கண்ணிற்

கனிந்துவரு மமுதரசு தேனைவாங்கே.

(41)

வாங்கிநன்றாய்ச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி

வளமையுடன் றுன்பொசிக்க இளமையாகும்,

ஒங்கிலிந் வாகியது ஓடாதையா

உறுதியுடன் சுழிமுனையி லுலகந்துரின்று

பங்குடனே சிவயோகம் பதிவாய்நிற்கும்

பதிவாகக் கற்பூர தீபங்காணும்

பூங்கமல மாதூதி பழக்கத்தாலே

புத்தியுட னெந்நாளும் வாழலாமே.

(42)

ஆமப்பா பின்னமொரு பாகங்கேளு

அருள்பெருகும் மாதூர்திக் கன்பாப்நீயும்

நாமப்பா சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு

உண்மையுடன் பாலமுது சீனிகூட்டி

ஓமப்பா நிலையறிந்து ஊட்டினாக்கால்

உண்மையென்ற மந்திரகலை யமுதமுறும்

தாமப்பா தன்னிலையிற் றுனேநின்று

சங்கையுடன் கெங்கைதனை யுண்டுபாரே.

(43)

உண்டுபா ரமுதாச கெங்கைதன்னை

உத்தமனே சத்தியமாய்க் கொண்டாயானாற்

கண்டுபார் தேகமது ரவிபோற்காந்தி

காணுமடா பூரணத்தின கலையினாலே

நின்றுபா ரண்டரண்டங் கண்ணிற்றோனும்

நிசமாக வாலேமன் மதன்டோலாவாய்

கொண்டதொரு அமுதாச பானத்தாலே

குடியிருப்புப் பிலத்துதடா குருவைக்காரே.

(44)

காரப்பா பின்னமொரு கருவைக்கேளு

கற்புடைய மாதூர்தி தனக்குமைந்தா

நேரப்பா பருத்தியிரைப் பாலேவாங்கி

நிசமாகச் சர்க்கரையுந் தேனுங்கூட்டிச்

காரப்பா அதில்விட்டுப் பிசைந்துகொண்டு

சங்கையுடன் மாதூர்தைக் கூட்டிமைந்தா

பேரப்பா கொண்டதொரு அமுதங்கொண்டாற்

பேரண்டஞ் சத்திவாக் கெவுனமாமே.

(45)

ஆமப்பா கெவுனாச பானத்தன்னை

ஆத்தானே யனுதினமும் பூசைபண்ணி

நாமப்பா சொல்லுகிற லகிரியூட்டி

நன்மையுடன் மெத்தையிரித் தொலுகுபோட்டுத்

தாமப்பா தன்னிலையிற் றுனேநின்று

சங்கையுடன் கைக்கரணந் தானேசெய்தாற்

காமப்பால் வடிந்தொழுகு மந்தத்தேனைக்

கருணையுடன் பிங்கானில் வாங்கிக்கொள்ளே.

(46)

வாங்கியே காமகளைத் தன்னிலேதான்
 மகத்தான குங்குமகஸ் தூரிமஞ்சள்
 பரங்குபெறக் கோரோசனைப் புனுகுட்டி
 பத்தியுடன் முனரைத்துத் திலதம்போட்டு
 ஆங்காரம் கொண்டதொரு மிருகந்தன்னை
 அதட்டி நீ பார்க்கவது அசந்துபோகும்
 திங்கான சத்துருக்கள் வசியமாகும்
 திருவான லெட்சுமியும் வசமாவானே. (47)

வசமான சத்தியடா யெந்தாய்தேவி
 மகத்தான சோதியடா மாயாருபி
 தெசமான தீட்சையிலே வெளியாய்நின்று
 சிந்தைதன்னில் நினைத்தபடி தீர்க்கஞ்செய்வாள்
 விசமான கொடுமைகளை யகற்றிநல்ல
 மெய்ஞ்ஞான மானசிவ யோகம்பெற்று
 நிசமான பூரணமாங் கலைக்கியானத்தை
 நீமகனே அந்திசந்தி நினைவாய்ப்பாரே. (48)

பாரப்பா பதியறிந்து நினைவாய்ப்பார்த்தாற்
 பத்தியுட னுறுதலம் பதிவாய்த்தோனும்
 நேரப்பா ஆதார நிலையிநின்றால்
 நிசமான சுழிமுனையிற் தீபங்காணும்
 காரப்பா சுழிநையிலே தீபங்கண்டாற்
 கருணைவளர் சிவயோகங் கைக்குள்ளாகும்
 சாரப்பா சிவயோகத் திருந்துகொண்டு
 சதாபோத மானசுழி கண்ணைக்காணே. (49)

காணவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்
 கருணைவளர் சந்திரகலை அகாரமாச்சு
 பூணவே பானுகலை உகாரமாச்சு
 பொருந்திநின்று சுழிநையிலே மகாரமாச்சு
 தோணவே மூன்றுதிரு நெத்திரந்தன்னைச்
 சத்தமுடன் முன் பார்க்க யேகமாச்சு
 பேணவே யேகமென்று தன்னைப்பார்த்தாற்
 பிலமான ஓங்காரக் கம்பமாச்சே. (50)

ஆச்சப்பா ஒங்காரக் கம்பந்தன்னை

ஆதிமுத லந்தம்வரை பார்க்கும்போது
பேச்சப்பா பேசுதற்கு நாவங்கேது

பிலமான மூலஓங் காரத்தீய்தான்
மூச்சப்பா நிறைந்தகலை வாசியாகி

மூதண்ட அண்டவரை முட்டினீன்று
போச்சப்பா நாலுக்கலை பாழேபாய்ந்து

பொருந்துமடா பெண்கலையான் மூலங்கானே, (51)

காணவே கலைகள்பனி ரண்டுத்தாணும்

கடந்துவெளி பாயாமற் றன்னுள்ளே தான்
பூணவே வங்கென்றும் சிங்கென்றுந்தான்

புத்தியுடன் வாசிகொண்டு புருவத்தேகித்
தோணவே தானிருந்து தன்னைப்பார்த்தார்
சுகசிவ பிராணகலை சுத்தமாகும்

ஊணவே பிராணகலை சுத்தமானால்

உடலைவிட்டு வுயிரிழந்து போகாதென்னே, (52)

போகாத புனலதுதான் மைந்தாமைந்தா

பூரணமாய் நின்றிலகும் வாசிவாசி
சாகாத காலதுதா நென்னவென்றார்

சுதாபோத மானதொரு நாதமாகும்
வேகாத தலையதுதான் விந்துவிந்து

வேதார்த மூலமடா யார்க்குந்தோண
வாகாக யிறுமூன்றுத் தன்னுட்கண்டு

மகத்தான சிவயோகம் வழமைபாரே, (53)

வலமையுடன் பூரணமான் கலைக்கியானத்தை

மகத்தான வாக்கியமென்று மனத்துட்கொண்டு
தலமையென்று சுழியறிந்து தன்னைப்பாரு

சுதாகாலம் பூரணத்திற் சார்த்துபாரு
இலமையிலே வலுவறிந்து கற்பங்கொள்ளு

இல்லாட்டாற் சள்ளையடா அத்தைநோக்கு
குலமறிந்து நாதமதைக் கண்டுகொண்டார்

குறியான வாசியது குதிக்காதென்னே, (54)

குதிக்காது உன்னைவிட்டு வாசிதானும்
 குறியான நாதவிந்தைக் கொண்டதாலே
 மதிக்காதே யென்னவினை வந்தா லுந்தான்
 வாசியென்ற அக்கினியில் மடிந்துபோகும்
 செதிக்கான மோட்சமடா வாசிபோகம்
 கீழ்மூல வன்னியடா மேல்மூலத்திற்
 பதிக்கான அமுதமது யிருக்குதப்பா
 பாலகனே வாலேபதம் பதிவாய்க்காரே.

(55)

.. கார்த்தவே யாதியந்தம் பிண்டமாகித்
 சுருணையுள்ள நாதவிந்து ரூபமாகி
 ஸர்க்கவே சத்தாகிச் சித்துமாகி
 ஏகாந்த வாசிசூரு மூலமாகித்
 தீர்க்கமுள்ள சிவயநம சித்துமாகித்
 தெளியாத பொருளாகித் தெளிவுமாகி
 பார்த்தவே ஆறெழுத்தாய் நின்றமூலம்
 பத்தியுட னோரெழுத்தாய் நின்றவாசே.

(56)

வாரான சுழிமூல மறியவென்றால்
 மகத்தான ஓங்கார வடிவுமாச்சு
 நேரான ஓங்கார வடிவேதென்றால்
 நிலையான ரூபமடா பிராணநாதம்
 கூரான நாதசத்தி சிவமதாச்சு
 குருசத்தி சிவம்உடனு முயிசாய்நிற்கும்
 பேரான உடலுயிரைக் காணாமற்றான்
 பேய்க்குத்தாய் நின்றிலைந்து பிண்கெட்டாரே.

(57)

பிலமான அகாரத்தை மூலந்தொட்டுப்
 பிசகாமல் உகாரத்தை நடுவிற்கேரு
 குலமான மகாரத்தைச் சுழியிலேற்று
 குறையாது வாசியது நிலையில்நிற்கும்
 தலமான பதியறிசிங் கென்றேரேசி
 தன்மையுடன் சுழிணையில்வங் கென்றுபூரி
 நலமான ரண்டுங்கும் பித்துக்கொண்டு
 நாட்டமுடன் ரேசகபூ ரகமாய்நிலே.

(58)

நில்லென்ற நிலையேது மனமங்சேது
 நிரஞ்சனமாய் நிறைகின்ற மவுனமேது
 சொல்லென்ற சொல்லேது சுத்தமேது
 சுத்தமென்ற யிடமேது நரகமேது
 வெல்லென்ற வாசிடெவ யோகமேது
 வேதசாஸ் திரபுரா ணங்களேது
 அல்லென்ற அசைவேதாங் காரமேது
 அரகரா ஒன்றுமில்லை வெளிதாளுச்சே.

(59)

வெளியாக யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 விபரமுடன் நாத்கோணம் கன்றுய்க்கீழ்
 சுழியாக அதினுள்ளே விந்துபோட்டுச்
 சுத்தமுட னதினுள்ளோங் காரஞ்சாத்தி
 விழியாக அதினுள்ளே நங்கிலிங் கங்கென்று
 மார்க்கமுட னெழுதிமஞ்சள் றாலணிந்து
 தெளிவாக மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 செகத்தோர்க்கு யெந்திரத்தைக் கட்டிப்பாரே.

(60)

பாரப்பா யெந்திரத்தைக் கட்டினுக்காற்
 பத்தியுடன் சரஸ்வதியும் நாவில்லின்று
 நோப்பா கவித்திரங்கள் பாடவைக்கும்
 நிசமான தேகவச்சிர காயமாகும்
 சாரப்பா சகலகலைக் கியானந்தோற்றும்
 சகலருமே வசிகரமாய்த் தானேநிற்பார்
 தேரப்பா சரஸ்வதியின் சுடாட்சத்தாலே
 சித்திமுத்தி யாகியவன் ஜெனிப்பான்கானே.

(61)

காணவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்
 கருணையுட னிருகோணம் பிறையுமிட்டுப்
 பூணவே பிறையதனுள் விந்துசாத்திப்
 புத்தியுடன் ஒங்கார மதனுள்ளிட்டுத்
 தோணவே ஒங்காரத் துள்ளேமைந்தா
 சுத்தமுடன் மங்கிலிங் மங்கென்றிட்டி
 ஊணவே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
 உத்தமனே மானிடர்க்குக் கட்டித்தீரே.

(62)

தீர்க்கமுடன் மானிடர்க்குக் குளிசங்கட்டத்
 திருவான லட்சுமியும் வசமாய்நின்று
 மார்க்கமுடன் சந்தான பாக்கியங்கள்
 வரிசையாய்த் தான்கொடுத்து மகிழ்ச்சியாக்கி
 ஏர்க்கவே இல்லறத்தோ டிருக்கச்செய்து
 எல்லோர்க்குந் தானவளா யிருப்பார்களண்டாய்
 ஆர்க்குமிவள் நல்லவளா யருளே தங்கி
 அதிகசெல்வப் பதியாக்கி வைப்பார்களானே. (63)

காணப்பா யின்னமொரு கருமானங்கேள்
 கைகண்ட சூட்சுமக் கோணமிட்டு
 ஊணப்பா ஒங்காரத் துள்ளேமைந்தா
 உத்தமனே சிங்கிலியும் சிங்கென்றிட்டுத்
 தாணப்பா வென்றசதா சிவனையெண்ணித்
 தன்னினைவை யோர்நினைவாய்த் தங்கவைத்துத்
 தோணப்பா மானமதாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 சுத்தமுடன் மானிடர்க்குக் கட்டித்தேறே. (64)

தோப்பா யெந்திரத்தைக் கட்டி னுக்கால்
 தீர்க்கமுள்ள ருத்திரன் றன் கடாட்சத்தாலே
 வீரப்பா கொண்டதொரு தோஷமெல்லாம்
 விட்டகனறு தேகமதில் வினைநில்லாது
 நோப்பா அவனிடத்தில் ஞானசோதி
 நின்றவினே யாமெடா நிசமாம்வித்தை
 ஆரப்பா அறிவார்கள் பஞ்சசத்தி
 அவர்களுட திருநடனத் தாட்டுத்தானே. (65)

தாலு யின்னமொரு சித்துமார்க்கம்
 தன்மையுடன் சொல்லுகிறே முண்மையாகக்
 கோனாக அறுகோணம் நன்றாய்க்கிறிக்
 குறிப்புடனே நடுமையம் விந்துசரத்தி
 ஊனாக விந்துவோக் காரமிட்டு
 உத்தமனே ஒங்காரத் துள்ளேகேளு
 நாளுச் வங்கிலிவங் கிட்டுக்கொண்டு
 நன்மையுடன் மானதமாய்ப் பூசைபண்ணே. (66)

பண்ணப்பா மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிப்
 பத்தியுடனெந்திரத்தைக் கடைச்சித்தாக்கால்
 விண்ணப்பா நிறைந்தமயேன் பரியினுலே
 மெய்நின்ற தோஷமெல்லாம் விலகெல்ல
 உண்ணப்பா வாசியது உறுதியாகும்
 உத்தமனே தேகமது வலுவுண்டாகும்
 கண்ணப்பா தானதுலக்கிக் கருணைதற்கும்
 கருணையுடன் சிவயோகம் கருந்தொன்றும்.

(67)

ஒன்றாடச் செய்தியைத்தான் சொல்லக்கேளு
 உத்தமனே விந்தெழுதி விந்துக்குள்ளே
 நன்றாட ஒங்கார மதனுட்போட்டு
 நாட்டமுடன் ஒங்காரத் துள்ளேமைந்தா
 நின்றாட அங்கிலிஉங் கென்றுசாத்தி
 நீமகனே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
 சென்றாட யெந்திரத்தை மானிடர்க்குத்
 தெளிவாகக் கட்டினதாற் தீர்க்கமாமே.

(68)

தீர்க்கமென்ன சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
 திருவாகும் பராபரியின் செயலுண்டாகும்
 மார்க்கமுடன் கனபவுக மக்கள்குழும்
 மகத்தான யோகமுடன் வாகனங்கள்
 சேர்க்கைபல கழனிநவ தானியங்கள்
 சேங்கன்று பசுமாடு சிலனுண்டாகும்
 ஆர்க்குமே அவனிதனி லதிகமேன்மை
 அன்பான மனோமணியா ளருள் தன்னாலே.

(69)

அருளான கருமானஞ் சொல்லக்கேளு
 அங்கமுடன் நவகோணம் நன்றாய்கிறிப்
 பொருளான நடுமைபம் முக்கோணத்திற்
 பூரணமாய் விந்தெழுதி விந்துக்குள்ளே
 உருவான ஒங்கார மதனுட்சாத்தி
 உத்தமனே ஒங்காரத் துள்ளேகேளு
 திருவான செயலதினற் சிங்கிங்கென்று
 சித்தமுடன் தானெழுதத் தீர்க்கமாமே.

(70)

திர்க்கமுடன் சக்கரத்தை முன்னேவைத்துச்
 சிவசிவர மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
 மார்க்கமுடன் மானிடர்க்குக் கட்டினுக்கால்
 வஞ்சனைகள் பில்லிமுதல் யேவல்தோஷம்
 மூர்க்கமுள்ள கண்ணோறு கிரகதோஷம்
 முன்னுளிற் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 சேர்க்கையுள்ள நவக்கிரக குளிசத்தாலே
 தீருமடா கலைநின்ற நிலையைப்பாரே.

(71)

நிலையறிய மாட்டாம னுலகமாதர்
 நெடுந்தூரஞ் சென்றருநு பரணத்தேடி
 மலையேறிச் சடைவளர்த்து மதியுங்கெட்டு
 வாழ்மயிடந் தளையறியா மாண்பர்தானும்
 தலைகெட்ட னூல்போலே பின்னலாகித்
 தத்தளித்துக் கெட்டவர்கள் கோடாகோடி
 அலையாம லடிதொழுது முடிமேலேறி
 அம்பரத்தைக் கண்டிட மாடினாரே.

(72)

ஆடியதோர் பாளுட ஆத்தாளாட
 அண்டரொடு தேவர்முதல் நிஷிகளாடப்
 பாடியதோர் தோத்திரஞ்சே கண்டிநாதம்
 பருமணியுஞ் சங்கினொலி தீபதூபம்
 தேடியதோர் சிவகணங்கள் தாளம்போடச்
 சிலம்பொலியுங் கலகலென்னச் சிவனுமாட
 நாடியதோர் பூரணமும் நானுமாட
 நன்மையுடன் நானாட நீயுமாதே.

(73)

நீயென்ற நிலைத்துச் சொல்லுமத்து
 நினைப்பதுவு மறப்பதுவு மிரண்டிமத்து
 மாயையென்ற மயக்கமொடு திபக்கமத்து
 வஞ்சனைகள் பொய்களவு மாயமத்துத்
 தாயென்றும் பிள்ளையென்றும் பெண்ணென்றும்
 சங்கையென்ற வுறவத்துத் தயவுமத்துக்
 காயென்றும் பழமென்றுங் கர்மமத்துக்
 கருணையுடன் ஞானிருந்து துலங்குவாரே.

(74)

துலங்கியதோர் பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைச்

சொல்லறிவுக் கறியாதார்க் கீயவேண்டாம்

இலங்கியதோர் சிவயோகி மவுனயோகி

இல்லறத்தோரே டேவாமும் பரமயோகி

விலங்கியதோர் தபோதனருக் கீயவேணும்

விடந்தனையே தருங்குறும்பர்க் கீயந்தாயானால்

கலங்கிமனம் தாண்வெந்து மயங்குமென்று

கமலசரஸ் பதியறியக் கடைச்சித்தேனே.

(75)

மேகத்திற்கு

சித்தான மந்திரமாஞ் சித்துஞ்சொன்னேன்

சிவசிவா மூலிகையின் சித்தைக்கேஞ்ஞ

மூத்தான மூலியடா சூப்பைமேனி

மூதன்மையாம் மிளகுடனே கொண்டாயானாற்

சுத்தான சுரமுடனே யீளேகாசம்

சுருக்காசத் தீருமடா சுத்தயாக

வித்தான மூலமதில் மனதைவைத்து

வேதாந்தக் குருபதியில் மேவிச்செல்லே.

(76)

செல்லப்பா பட்டையுடன் வெள்ளைப்பூடு

திறமான மிளகுடனே மூன்றுங்கூட்டிக்

கொல்லப்பா தானரைத்துக் கொண்டாயானாற்

குடிலமென்ற கிரந்திமுதற் சொறிகிரங்கு

மல்லப்பா வயிற்றுவலி சூன்மரோகம்

வாதபித்த சிலேத்துமனோய் வருவதெல்லாம்

வெல்லுமப்பா மகோதரமும் பெருநோயெல்லாம்

விட்டகன்று போகுமென்று விளம்பிஞோமோ.

(77)

குட்டநோய்க்கு

விளம்பெறவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்

வெள்ளெறுக்கின் வேரினுட பட்டைவாங்கி

வளம்பெறவே ஊடுசெலின் பட்டைகூட்டி

வாட்டமுட னிருவகையு மாவதாக்கி

உளம்பெறவே வெருகடிமா தேனீற்கொள்ள

உத்தமனே பதினெட்டை குட்டந்தீரும்

தளம்பெறவே விஷகடிகு ளெல்லாந்தீரும்

தன்மையுடன் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணே.

(78)

பண்ணப்பா சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 பத்தியுடன் பூரணத்திற் பதிவாய்நிலு
 கண்ணப்பா தானறிந்து மனக்கண்கொண்டு
 சுருணையுடன் சாஸ்திரத்தைக் கனிவாய்ப்பாரு
 உண்ணப்பா வாசியிற்சென் நிருந்துகொண்டு
 உத்தமனே சிவயோகம் உன்னிப்பாரு
 விண்ணப்பா தானோக்கி மனக்கண்கொண்டு
 வேதாந்தச் சுழிமுனையில் மேவிரில்லே.

(79)

நில்லந்த நிலைதனிலே நின்றுகொண்டு
 நேசமுடன் வாகியுட நிலையைப்பற்றிச்
 செல்லந்தப் பூரணத்தில் நின்றாயானுற்
 சிவசிவா சிலம்பினுட நாதங்கேட்கும்
 கொல்லந்த நாதமடா குமரிகற்பம்
 குறியறிந்து கற்பமதைக் கொண்டாயானுல்
 உல்லந்த மானசிவ சோதிசூட்சம்
 உறுதியுள்ள சூட்சமடா வுரைக்கொணாதே.

(80)

ஒண்ணான மனதையல்லோ காக்கவேணும்
 உத்தமனே சற்குருவைக் காணவேணும்
 கண்ணான வொளியல்லோ பிர்மரூபம்
 கற்பமுண்டு பூரணத்து ளிருக்கவேணும்
 பண்ணான பலநூலைப் பார்க்கவேணும்
 பரமான போதையிலே பணியவேணும்
 விண்ணான அமுதத்தை யுண்ணவேணும்
 வேதாந்த சாஸ்திரத்தி னுண்மைகேளே.

(81)

உண்மையென்ற சிவயோகம் சொல்லக்கேளு
 உறுதியுள்ள சிவகலை நாதனப்பா
 வெண்மையென்று வந்ததுதான் அகாரபீடம்
 வேதாந்தக் குருவிருந்தாற் சுழினைக்குள்ளே
 தன்மையென்று தானிருந்த உகாரபீடம்
 சார்ந்தங்கு தானிலக்கும் மகாரபீடம்
 நன்மையென்ற குருபரன்றான் வொளிபோற்காணும்
 நாதாந்தம் பெற்றவர்கள் சாறுத்தாரே.

(82)

காதிக்கும் சிவயோகம் தன்னகேளு
 சங்கையுடன் சொல்லுகிறேன் என்பாசிக்க
 வேதிக்கும் அன்னமரை வயிறுயுண்ணு
 வெண்ணீருங் கால்வயிறு மதுபோற்காவி
 பேதிக்கும் பொருமலமும் அபானவாயிற்
 பிலக்கவே யிறுக்காதே ஜலத்தைமந்தா
 போதிக்கும் படுக்கையடா விடக்கைழியும்
 புறளாம லுறங்குசா தகந்தானெண்ணை. (83)

எண்ணப்பா னிந்துதனை யிகழுவேண்டாம்
 எடுத்ததெல்லாம் மனதாசை கொள்ளவேண்டாம்
 நண்ணப்பா அபினாக்குக் கொள்ளவேண்டாம்
 நாதாந்தக் கற்பமதைக் கொள்ளும்போது
 உண்ணப்பா லகிரியிலே வாழுவேண்டாம்
 உண்மையென்று கஞ்சாவை புணர்வேண்டாம்
 முண்ணப்பா நாதகற்பங் கொண்டதெல்லாம்
 மோசம்வந்து போகாம லுத்துப்பாரே. (84)

உத்திகொண்டு யிப்படியே நடந்தாயானால்
 உண்மையென்ற சிவயோகம் உரைக்கும்பாரு
 புத்திகொண்டு சரியையொடு கிரியையோகம்
 பூணமாய் ஞானமொடு நா லுமைந்தா
 வெத்திகொண்ட சரியையென்ற குணத்தைக்கேளு
 வேதாந்தத் தேகமப்பா நாதத்தாலே
 முத்திகொண்ட வாயுவுட விசையினிலே
 மூன்றுலக முண்டாச்சு சரியைவாழ்வே. (85)

சரியையிலே கிரியையுட குணத்தைக்கேளு
 தயவான விந்துவினாற் றேய்வும்வாய்வும்
 உரிசையிலே சாதினிக் பீடமாச்சு
 உண்மையென்ற யோகத்தி னுறுகிகேளு
 வரிசையாய் விந்துவுட நாதங்கூட்டி
 மகத்தான தத்துவமாய்த் தேகமாச்சு
 கரிசனமாய் ஞானத்தின் கருவைக்கேளு
 உருணையுள்ள கணபதியுந் தெய்வந்தானே. (86)

தானென்ற கணபதியே பஞ்சபூதம்
 தன்மையுடனே பிறப்பால் நின்றமுானம்
 ஊனென்ற கணபதியே ஆண்பெண்ணு
 உறுதியுடன் நடனமொந் பிண்டமாணர்
 நானென்ற கணபதியே குருவாமென்று
 நன்மையுடன் பூரணத்தைக் கண்டோரில்லை
 வானென்ற கணபதியே வகையேழாகி
 மகத்தான யோனிநால் தோற்றந்தானே.

(87)

தானென்ற ரவிமதியே சுழினைக்குள்ளே
 தன்னுட்டம் விண்ணுட்டம் விசையிடுட்டம்
 கோனென்ற நாட்டமதைக் குறியாயெண்ணிக்
 குவிந்துநின்ற நாதமதால் வாசியோகம்
 வானென்ற ஞானத்தின் யேககங்கேரு
 மகத்தான நந்தியல்லோ மூலத்தியிற்
 நேனென்ற திசைநாத வடியாய்நிற்கும்
 சிவசிவா மூக்குதுனி தெளிவாய்ப்பாரே.

(88)

தெளிவான யோகத்தின் குணமுஞ்சொன்னேன்
 சிவசிவா முப்புரத்தின் செயலுஞ்சொன்னேன்
 ஒளிவான புருவமையத் துமருக்குள்ளே
 உண்மையென்ற வாசிசிவ யோகஞ்சொன்னேன்
 அழியாத பேரின்ப மோட்சஞ்சொன்னேன்
 அருள்பெருகுங் கலைக்கியான கற்பஞ்சொன்னேன்
 தெளியாமல் நிற்பதற்கு நிலையுஞ்சொன்னேன்
 நிலையறிய ஞானபூ ரணஞ்சொன்னேனே.

(89)

சொன்னதொரு சூட்சுமென்ன ஞானமென்ன
 சுகமான வாசியென்ன யோகமென்ன
 விண்ணதிலே கண்டதொரு சோதியென்ன
 வேதமென்ற நாதாந்த விலாசமென்ன
 ஒண்ணதிலே ரண்டென்ன ஆண்பெண்ணென்ன
 ஒருகோடி மந்திரத்தி னுண்மையென்ன
 கண்ணதிலே கண்டதெல்லாம் மாயாமாயம்
 கருவறிந்து பார்த்ததெல்லாம் கதையாய்ப்போச்சே.

(90)

பாச்சென்று நினைவாதே தன்னைப்பாரு

பூரணமுங் காரணமும் பொருந்தியொன்றும்
நீச்சென்ற நிலையறிந்து நீர்த்தினுக்கால்

நெடுந்தூரஞ் சென்றுவினை யாடலாகும்

மூச்சென்ற வாசியினுள் முழங்குஞ்சத்தம்

முன்னேறிப் பாயுதடா முதுகண்வெள்ளம்

ஆச்சென்ற வெள்ளமடா இடைநாலூரீட

அமரதுவருங் கெங்கையையீ அறிவாற்கொள்ளே (91)

அறிவான அறிவதனால் முக்கண்பார்த்து

ஆதியென்ற மணிபதனை அங்கையென்ம

குறியான ஆரவுபட மணியைமையந்தா

குணமறிந்து மனம்பொருத்திக் கூர்மையாக

தெறியாகத் தானிருந்து நெருடிகைக்கால்

நோறிந்து சாரையொன்று கீழ்பாயும்

சரியாகப் பாய்கிறதோர் வேலைபார்த்துச்

சங்கையுடன் தன்வாயா லுருஞ்சிவாங்கே. (92)

வாங்கியிக வாசியின லுருஞ்சிவாங்க

மகத்தான நாதமென்ற வழலைப்பாம்பு

ஒக்கியே வழியாக முதுகண்ணிலே

ஒடிவரு மன்றோ முருஞ்சிக்கொள்ளும்

பூக்கமல மாதபதம் பணிந்துபோற்றிப்

பூரணமா பெந்நாளும் பூசித்தாக்கால்

ஆங்கெதிகொண் டெந்நாளும் வாழ்வாய்மைந்தா

அன்பான வாலேபத மறிவாய்ப்போற்றே. (93)

போத்தியே பிப்படியே மவுனமூலம்

பூரணமாய்க் கண்டலர்க ளொருவரில்லை

வாத்தியே மவுனத்தை யாருஞ்சொல்லார்

மகத்தான குருச்சொல்ல அறிபவேணும்

நாத்திசையும் வெற்றிகொங் கணர்தான்வந்து

நலமான கடைப்பிள்ளை பென்றுமீயந்தார்

சாத்தியதோ ருபதேசப் படியேநானும்

சங்கையுடன் ஓம்புகூடும் மங்கென்றஞ்சே. (94)

அஞ்செழுத்தும் மூன்றதிலே அடங்கப்போச்சே

அரகரா மூன்றுமோக் காரமாச்சு

விஞ்செழுத்தை அறியாத கெஞ்சத்தோரே

விட்டெழுத்துந் தொட்டெழுத்தும் வினவிப்பார்க்கம்

பஞ்செழுத்தைப் பார்த்தவரே கிரியாயோகம்

பார்தனிலே மேலான ஞர்னியாவான்

செஞ்சொல்முறை வேதமெனக் கண்டேனையா

செம்மையுடன் முனிநுந்து சிவமேயெண்ணே. (95)

எண்ணவே யிடகலேதான் அகாரமாச்சு

இன்பமுள்ள பிங்கலேதான் உகாரமாச்சு

உண்ணவே பிழிளையது மகாரமாச்சு

உத்தமனே கண்ணொளிதான் விர்துநாதம்

முன்னமே ஆகியிலே முனோத்தசத்தம்

மூவுலகந் தானறிந்து முனோத்ததையா

சொன்னபடி விழிப்பறிந்து பார்த்தாயானாற்

சோதிசிவ சூட்சுமடா சொல்லக்கேனே. (96)

கேளப்பா கண்டதெல்லா மழிந்துபோச்சு

கேள்வியென்ன ஒளிவெளியே நிசமதாச்சு

வரளப்பா அருபமென்ன சுழினைகாங்கி

மக்களே சுழிளையிலே மனதைவூணு

வேளப்பா நிற்குணமே துவாதசாந்தம்

மெய்யான நிற்குணமே மூலசூட்சும

ஆளப்பா நிற்குணமே ஒளிதான்தேகம்

அப்பனே கத்திகடு ஆடும்பாரே. (97)

ஆடுமடா ஒங்கர வாளின்குர்மை

அரகரா வேதாந்த மானதேகம்

நாடுமடா பூணத்தை நாடிநாடி

நலமான சுழிளையிலே நாடிப்போச்சு

ஒடுமடா ஒட்டம்பூ ரணத்தினுட்டம்

உத்தமனே அண்டபகி ரண்டத்தாட்டு

பாடுமடா ஒகசபரா பரையின்நாதம்

பந்திகொண்ட சித்தமதின் மோட்சம்பாரே. (98)

பாரப்பா மோட்சஞ்சின் மயத்தைக்கண்டாற்
 பதிவான சிவயோகம் ஞானமாச்சு
 தேரப்பா ஞானியென்றால் ஐடத்தைப்பேணான்
 சிவசிவா ஜீவநிலை யறியமாட்டான்
 காரப்பா சித்தன்கற் பத்தோடொன்றிக்
 கைலாச பாசமதாய்க் கருதிவாழ்வான்
 நோப்பா கற்பமதை ஷண்டுதேறி
 ரிசமான வாசியிற்சென் றிருப்பான்றானே.

(99)

தானான தானவனாய் நின்றவாழ்வான்
 சதாபோடி நானொமொரு நாளாய்நிற்பான்
 ஊனான காயாதி கற்பமெல்லாம்
 உண்டுகரை மேறியவ னுறுதியாவான்
 வானான அண்டபகி ரண்டமெல்லாம்
 வரைகடந்து திரையகற்றி வந்துசேர்வான்
 தேனான மொழியுடையா ளமுதுபானம்
 தினந்தோறும் கொண்டவனே சித்தனாமே.

(100)

ஆமப்பா வாயையுட திட்சைதன்னை
 அருள்பெருகச் சற்குருவி னிடமேகேட்டு
 தாமப்பா தன்னிலையிற் றானேநின்று
 சங்கையுடன் பூரணியைப் பூசைபண்ண
 நாமப்பா அவளாகு மவள்நானாகும்
 நாட்டமுட னறுபதுக்குட் சித்தியாகும்
 ஓமப்பா அறுபதுக்குள் மேலேமைந்தா
 ஊனுறுதி காலுறுதி உழன்றுபோமே.

(101)

உழன்றுசெடம் போகாமற் காத்தோன்சித்தன்
 உண்மையென்ற வாசிகண்டா லவனேயோகி
 குழன்றுமனம் போகாமற் காத்தோன்ஞானி
 குறியறிந்து கொண்டவனே கெவுனியாகும்
 அழன்றுசெகந் தனைமறந்து அகைந்தைபேசி
 அம்பாத்தைக் காணாமல் ஐயோவென்று
 தழன்றுசெகி அறியாத மூடவோடே
 தானிருந்து பேசாதே தண்ணைக்கானே.

(102)

காணப்பா பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைக்
 கருத் துறவே தான்பார்த்துக் கலைகொண்டேறி
 ணணப்பா போம்வாய்வு இவமதாரும்
 உள்ளுணர்ந்த வாய்வதுவே சுந்தியாரும்
 பேணப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றுபண்ணிப்
 பிண்டமுதல் அண்டவரை கொண்டாயானுற்
 பூணப்பா பொற்கமலத் தன்னிலைதான்
 பூரணமா மமுத்தடம் பொங்கும்பாரே. (103)

பாசப்பா பதிபநிந்து புருஷத்தேகிப்
 பதிவான கண்ணின்மலர் கண்ணிலேதான்
 நேரப்பா வளிந்தொழுதுஞ் செந்தேன்தன்னை
 நிசமாக அணுவளவு கொண்டாயானுல்
 ஆரப்பா உனக்கீடு ஆருமில்லை
 அமுதரசந் தான்கொடுத்த ஆத்தாள்தன்னை
 வீரப்பா கொண்டுமதி கெட்டாயானுல்
 விண்ணிடிந்து தலைதெறிக்கும் மெய்தான்பாரே. (104)

மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் மெய்யும்பொய்யும்
 விளங்குதடா உலகத்தி லதினால்மைந்தா
 பொய்யாகப் போகுதடா மனிதர்வாழ்வு
 பொய்யசற்றி மெய்யாக விருந்துதானுல்
 கையாறக் கண்டபலன் மெய்யாய்நிற்கும்
 கண்ணறிந்து பாவமதைச் செய்யவேண்டாம்
 ஐயாகே ளறிவுவந்து பாலஞ்செய்தால்
 அவன்தலையைக் காக்குமடா அறிவாய்க்கேளே. (105)

கேளப்பா அஞ்சான வயதுதன்னிற்
 கெருவமுடன் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 குளப்பா தாயிடமே சேருங்கண்டாய்
 சுத்தமுடன் பத்தான வயதுதன்னில்
 வேளப்பா செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 மெய்யாகத் தகப்பனிடம் மேவும்பாரு
 ஆளப்பா பதினஞ்சாம் வயதுதன்னில்
 அவன்செய்பா வங்குருவுக் காகுங்காரே. (106)

கார்க்குமடா பதினாறு வயதுதன்னிற்
 கருத்தறவே செய்ததொரு பாவந்தானும்
 வர்க்குமடா தெய்வமது காத்துக்கொள்ளும்
 என்மகனே பதினாறு வயதுக்கப்பால்
 தீர்க்கமுடன் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
 சிவசிவா செய்தவனைக் காக்கும்பாரு
 பாரக்கமுட னிதையறிந்து அறிவுகொண்டு
 மகத்தான புத்தியினால் வாழ்வாய்பாரே.

(107)

பாருமப்பா பகுத்தறிவு வந்தபோது
 பாழான கொடுமைகளைச் செய்வாயானுற்
 சேருமப்பா பாவமெல்லா மவனைக்காததுச்
 சீக்கிரத்தில் நாகமதைச் சேர்வானையோ
 காருமப்பா சத்தியத்தைக் காக்கவேணும்
 கருணையுடன் செபதவங்கள் செய்யவேணும்
 நேருமப்பா நிலையறிந்து குருவைத்தேடி
 நித்தியமுஞ் சுழிமுனையை நேர்ந்துநில்லே;

(108)

நில்லப்பா வாசுதிரு வாசியேறி
 நின்றதொரு பூரணமாங் கலைக்கியானத்திற்
 செல்லப்பா சென்றிருந்து வாசியோகம்
 தீர்க்கமுடன் நிலையறிந்து கொண்டாயானால்
 அல்லப்பா உள்வெளிபாய் நின்றவாசு
 அடங்குமடா யிருதயத்தி லனுதான்போதம்
 சொல்லப்பா சொல்மெநழியை மறவாமற்றான்
 சுருதியுடன் நாதமதில் வாழ்வாய்காணே.

(109)

காணவே யின்னமொரு ரூட்சங்கேளு
 கருணையுடன் வாலையை நீ பூசைபண்ணி
 தோணவே பெச்சாதி யானாலென்ன
 சுந்தாமாய் நின்றதொரு வாலேதன்னைப்
 பூணவே பூரணமாய்த் தொழுதுபோற்றிப்
 புத்தியுடன் மனதுவர ஈடந்துகொண்டு
 ஊணவே அமுதாச வர்க்கமீயந்து
 உகந்துமன முருகிட நீ பூசையண்ணே.

(110)

பண்ணப்பா வாலேபதம் பூசைபண்ணிப்
 பத்தியுடன் தானிருந்து வரும்போதையா
 பெண்ணப்பா தன்னையுமே அநியங்காலம்
 சிரியம்நீ ராட்டியா பாணம்பூட்டி
 நண்ணப்பா ககந்தமுடன் களபமீய்ந்து
 நாதார்த்தப் பூரணிக்குத் தாம்பூலங்கள்
 உண்ணப்பா தாடியிந்து மகிழ்ச்சியாக
 உத்தியுடன் ருதமதில் ரசத்தைவாங்கே.

(111)

வாங்கியே பூரணமாய்ப் பூசைபண்ணி
 மாதவமாய்ச் சிவயோக வாழ்க்கையானுற்
 பூங்கமல மாதுசெயல் தன்னுலர்த்தப்
 பூரணமுங் காரணமும் பொருந்தினன்றுப்
 ஒங்காரக் கம்பமதி லுறுதியானுல்
 உண்மையுட நெந்நானும் உகந்துவாழ்வாய்
 சாங்கமதாய் தனையறிந்து சுழியில்கின்றற்
 சதாபோத மானசிவ யோகமாமே.

(112)

ஆமப்பா சிவயோகத் திருந்துகொண்டு
 அருமையுடன் வாலேபதம் பூசைபண்ணிக்
 காமப்பா லமுதரசங் கொண்டாயானுற்
 கருணையுடன் நாதார்த்தத் தேகமாகும்
 நாமப்பா சொன்னபடி யறிந்துகொண்டு
 நாதார்த்தப் பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைத்
 தாமப்பா தன்னிலையிற் ருனைநின்று
 தன்மையுடன் பூசித்துத் தன்னைப்பாரே.

(113)

தன்னைத்தா னறியாத மூடர்தானும்
 தாரணியிற் பலவேடந் தானேபூண்டு
 வின்னைத்தா னறியாத மூடர்மெத்த
 வேணபடி சாஸ்திரத்தை விரும்பிப்பார்த்து
 உண்ணத்தா னறியாம லுமுன்றுகத்தி
 உள்வழியே நாய்போலே உருயிக்கொண்டு
 கண்ணைத்தான் வின்ணிழந்து காக்கமாட்டார்
 கமுதைகளைக் கண்டாக்கா லடித்துத்தள்ளே.

(114)

அடியறிந்து முடிமீதில் நிற்கவேணும்
 ஆசைகொண்டு சாஸ்திரங்கள் பாக்கவேணும்
 முடியறிந்து மோனநிலை காணவேணும்
 முத்திபெறச் சிவயோகத் திருக்கவேணும்
 பிடியறிந்து கதிர்மதியிற் சேர்க்கவேணும்
 பிங்கலையு மிடகலையுந் தெரியவேணும்
 வடிவறிந்து வாலைபதங் காணவேணும்
 மகத்தான சிவயோக வளமைகானோ.

(115)

காணவே பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைத்
 கருத்தறியா மாந்தருக்கு யியவேண்டாம்
 தோணவே ஆதாரஞ் சொல்லவேண்டாம்
 சுத்தமுடன் வாசினிலை காட்டவேண்டாம்
 ஊணவே ஆதியந்தப் பொருளைநீயும்
 உற்றிருந்து ரகசியங்கள் பேசவேண்டாம்
 பூணவே தன்னநிலைத் தானேகண்டு
 புத்தியுடன் சித்தமதாய்ப் பொருளைப்பாரே.

(116)

பாரப்பா பொருளறிய வேணுமென்றாற்
 பதிவான சற்குருவைக் காக்கவேணும்
 நோப்பா நினைவையொரு நினைவாய்வைத்து
 நிலைபெறவே தலமறிந்து நீயும்நன்றாய்ச்
 சாரப்பா சார்வறிந்து குருவைமேவிச்
 சந்திரனைச் சூரியனிற் சாரப்பண்ணி
 மேரப்பா அண்டரண்ட முடிவிற்கென்று
 மெய்யான அக்கினியில் மேகினில்லே.

(117)

நில்லப்பா அக்கினியே வாசமாகி
 நேமமுடன் நித்தியா னுஷ்டானங்கள்
 செல்லப்பா விடியவொரு சாமந்தானும்
 சிவசிவா வேளைரிவி யானவேளை
 நல்லப்பா அவ்வேளை தனிலெழுந்து
 நாட்டமுட னாதார தியானம்பண்ணி
 அல்லப்பா உதயாகி உச்சிநோம்
 அனுசரிப்பாய் சிவயோகம் அன்பாய்த்தானே.

(118)

தானேதான் அவனையும் நிற்கவேணும்
தன்மைபுடன் குருபதியிற் சாரவேணும்
வானேதான் கெதியெனவே வாசியேறி
மந்திரபஞ் சாட்சரத்தில் மனதுடர்ந்து
கோனேதான் தானாக அக்திசந்தி
குநியநின்று ஆகார நிலையில்லின்று
வானேதான் தானாக உறுதிபெற்று
ஒழுமித்த பட்டணத்தி லொடுக்கமுற்றே. (119)

முத்தான பூரணமாம் கலைக்கியானத்தை
முனியநின்று பன்னிரண்டு பத்தும்சொன்னேன்
பத்தான வயதைநா னநின்றுகொண்டு
பன்னிரண்டு பத்தையுங் குறுக்கிமைந்தா
சுத்தான சோலியென்று அறுபதுக்குட்
சுருக்கிவைத்துச் சூஸ்திரத்தைச் சுகமாய்ப்பார்த்துச்
சித்தான சித்தெடுத்து வெத்திகொண்டு
சிவசிவா சிதம்பரத்திற் றெளிவாய்முற்றே. (120)

கடைப்பிள்ளை கலைக்கியானம் 120

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாகி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம்
ந. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்
பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
முருகன் ஸ்தோ.

வழுவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்த்தருளிய

ஞான தீட்சாவிதி 16.

ஆதிபந்த முங்கடந்து வெடியுந்தான்டி.
அகண்டசச்சி தானந்தத் தப்பால்ஞானம்
ஓதியந்த மாகியேங்கும் நிறைந்தேதானாய்
ஓரிடான கொங்கணவர் பாகம்போற்றி
நீதியந்தம் ஞானமார் தீட்சைதன்னை
நிச்சயமா யோதிரா மயத்தினுள்ளே
விதியந்த மானாறு கோணத்துக்கும்
விநாயகனுய் முன்னிருந்த விதியேகாப்பு.

ஆனந்த மானசிவ நந்திமூலர்
அருள்பெருகுங் குருமுனிகோ ரக்கநாதர்
தானந்த மாடச்சர் கொங்கணற்குத்
தாயான போகரிடைக் காடரோடு
வானந்த மாகும்புண் னைக்குச்சித்தர்
வாசமுனி கமலமுனி சண்டிகேசர்
கானந்த சுந்தரா னந்தர்பிரமர்
கயிலாசச் சட்டைமுனி பாதந்தானே.

(1)

தானென்ற கருவூரார் கொங்கணற்குச்
சமர்த்தான உரோமருட பாதந்தன்னை
நானென்ற ஆணுவமும் மலங்கள்போங்கி
நாயடியேன் கிரத்திலுங்கள் பாதந்தானும்
வானென்ற வெளிகடந்து மவுனத்துள்ளே
வைத்துபதே சித்ததொரு தீட்சைதன்னைப்
பானென்ற இரவிமதி சுழினைமுன்றிற்
பாடுகிறே னுறுமுக மஞ்சிற்றானே,

(2)

அஞ்செழுத்தி லாறான சூட்சந்தன்னை
 அறைகிறே னன்புடைய அறிவுள்ளோர்க்குப்
 பிஞ்செழுத்தாய்ப் போகாமற் பிஞ்சுநீழ்த்துப்
 பிலமாகி யுட்புகுந்து தீட்சைகண்டால்
 வஞ்செழுத்துப் புருவநடு விருந்தவுண்மை
 மவுனமுட னுமையுந வாகிவந்து
 கொஞ்செழுத்தாய் நின்றபொதி யெழுத்துட்பாய்ந்து
 கும்மென்ற இருள்நீக்குஞ் சுவாசந்தானே. (3)

வாசமென்ற சுவாசமதாய் வந்தமூலம்
 வலமிடமாய் மாறியெழுந் தந்தத்துள்ளே
 நேசமென்ற பன்னிரண்டாய்ப் பிநிந்துநாலும்
 நேர்நிரையி லெட்டுநா லாகிநின்று
 பாசமென்ற எட்டுள்ளாய்ப் பிநிந்துநாலும்
 பாமாகி அவ்வெளியிற் பாய்ந்துவோடும்
 வீசமென்ற எழுத்தாலே எட்டிற்சேர்ந்து
 விண்ணொளியைக் கண்ணொளிபால் மேலிக்கானே. (4)

காணப்பா யிதுவழியே தீட்சைசொல்வேன்
 கங்கென்ற நந்திதிரு மூலத்தீட்சை
 பூணப்பா போகருட தீட்சைசங்கம்
 பொருந்துமுக மொன்றாகி ரெண்டிற்கேளு
 நாணப்பா குருமுனிக்குத் தீட்சைஒவ்வாம்
 ஞானமுள்ள கொங்கணற்குச் சுழிமூன்றாகும்
 பேணப்பா சட்டைமுனி டகாரந்தானாய்ப்
 பேறுபெற்றார் மூன்றுமுகந் தன்னிற்கேளே. (5)

கோடா சுந்தரற்கு ணகாரமாகித்
 கிருபைதருந் தகாரமடா சண்டிகேசர்
 ஜளடா கருவூரார் பகாரத்துள்ளே
 ஆகிநின்றார் நானான்கா முகத்துக்குள்ளே
 வாளடா பிரமமுனி மகாரத்துள்ளாய்
 வாழுகின்ற ரோமரிஷி ரகாரந்தானாய்ப்
 ஞானடா அவ்வெளியில் ஆகாரஞ்சாயச்
 சூட்சமாய் நின்றபஞ்ச முகத்துட்பாரே. (6)

பாரப்பா அஞ்சான முகத்துக்குள்ளே
 பதித்திருந்த லகாரமடா புண்ணுஞ்சீர்
 நேரப்பா வகாரத்தி லிடைக்காட்டார்தான்
 நேரான கோர்க்கர் முகாரதிட்சை
 மாரப்பா ஆறான முகத்துக்குள்ளே
 மவுனவெளி யுள்ளிறைந்த வரசனுக்குத்
 தேரப்பா றகாரமடா திட்சையாகி
 செழுங்கதமல முனினகர மிளமைதானே.

(7)

இளமையென்ற கயிலாச ரமுகண்ணிக்கு
 ளனஞ்சீர்ந்தா னிருசுழியில் நாதமாடு
 பளமையென்ற ஆறுமுகச் சடாட்சரத்துள்
 பதித்திருந்தார் மும்மூன்று யறோணத்துள்
 களமையென்ற கோளறுத்து வெளியில்லின்றார்
 கண்டுகொண்டு தெரிசிப்பாய் தன்னுட்டானும்
 உளமையென்ற பதினெட்டுள் னுறவுமாக
 உரைத்திட்டேன் திட்சைபதி னெட்டுந்தானே.

(8)

தானென்ற பதினெட்டுள் பதினைழ்சொன்னேன்
 சாற்றவில்லை மூவருக்குக் ககாரந்தானாய்
 தேனென்ற திட்சையடா சரங்களெல்லாம்
 திறமாக மூலருட திட்சைகூட்டிப்
 பானென்ற ரவிமதியாம் சுழினைமூன்றிற்
 பாயுமே அதுமூவா யிரமுஞ்சீர்ந்து
 வானென்ற சுழிமுனையி லொன்றாய்க்கூடி
 மாசற்ற வெளியினுள்ளே சோதிகானே.

(9)

சோதியொளி கோடியையயா ரவியோகோடி
 சூழமதி வன்னியுமே கோடாகோடி
 ஆதிபரை யாகிநின்ற ஒளியைத்தன்னுள்
 ஐங்காணக் காணுதற்குத் திட்சையானும்
 ஒதினேன் பதினெட்டும் மூன்றுக்குள்ளே
 ஒன்றான பதினெட்டைத் தெரிசிக்கத்தான்
 நீதியாய்ச் சமரசமாய் மவுனந்தாக்கி
 நிலைத்துநீ தெரிசிக்கக் காணுவாயே.

(10)

காணுவாய் பதினெட்டுந் தாயேதன்னேக்
 காணுதற்குக் கண்கூசங் கண்டாயானால்
 தாணுவாய் நிறைந்தகிவ யோகியாவாய்
 தாயுன்னைத் திரும்பியவள் கண்டாலேயா
 ஆணுவாய் நின்றமல மாசுறுத்து
 அரணுவாய் நின்றமெய்ஞ் ஞானிநி யே
 பேணுவாய் பராபரையும் பதினெட்டொன்றாய்ப்
 பேசினதால் தீட்சைவிதி யானவாதே. (11)

வாறான தீட்சையுரைத் திட்டநாதர்
 மனமகிழ வந்தருளு தேசிகாரீ
 ஆறான வரையினுள்ளோ பதினெட்டொன்றாய்
 அங்கனே தாயாகக் காட்டினப்போல்
 பேறான தீட்சைபதி னெட்டுக்குந்தான்
 பிலத்துநின்ற மூலத்தைப் பேசுவாய்நீ
 பாறான வெளிகடந்து சிலம்போசைக்குட்
 பாய்ந்துவந்த குருபரபோப் பணிந்தேனையா. (12)

ஐயனை கடைப்பிள்ளை யாகிவந்து
 ஆனதினாற் கெட்டதெல்லா மருளிச்செய்தோம்
 துய்யனை பதினெட்டு மூலங்கேளுந்
 சூட்சுநிலை அரியெழுத்துக் கெட்டாரெண்டை
 மெய்யனை அறிந்துநிங் கிங்கென்றேதான்
 விளம்புவாய் சாபமதை நீக்கிமைந்தா
 தையனை தையலட் சாங்கெல்லாம்
 கூடணத்திலே காணுமையா தங்கம்பூணே. (13)

பூணவே பூசைவிதி நாற்பான்மூன்றிற்
 பூரணமாம் வாலையருள் சுற்பந்தன்னைப்
 பூணவே யான்சொன்னேன் பூண்டுமொண்டு
 புலத்திபன்றன் பதம்பினைந்நு திட்டரைதன்னே
 பூணவே அண்டாண்டஞ் சித்தியெல்லாம்
 பொருந்திவிறே வுன்னுக்குள் ளாமெமையா
 பூணவே சிவயோக ஞானியென்னப்
 பூதலமெல் லாம்வணங்கும் புனிதங்கானே. (14)

காணப்பா தீட்சைவிதி கருவாய்ப்பார்த்துக்
கண்டுகொண்டு கரைகண்டோ ராந்தம்கோடி.
ஆணப்பா பிறந்தல்லோ குளிகைகட்டி.
அண்டரண்டங் கடைந்தவனா தாண்டியேறி
நீணப்பா நிறைந்தசிவ சோதிதன்னை
நிராமயமாய்க் கலந்துநின்றோர் கோடாகோடி.
வேணப்பா வேண்பேர் தீட்சைபெற்று
வெளியேறிச் சுயம்புக்குட் பிச்சைதானே. (15)

தானேதான் சுயம்பில்வந்து பிச்சையேத்தேதர்
சதாகோடி நவகோடி கோடாகோடி
வானேதான் வெளிகடந்து வெளியிறுப்போ
மாசற்ற பிரமமாங் கோடாகோடி.
தானேதான் அலையாமற் சூட்சஞ்சனையேடன்
தன்நினைவு முடிவறிந்தேன் கயலாசத்தை
நானேதான் தீட்சைவிதி பதினாறு உள்
நாயகமாய்ச் சொல்லிவைத்தேன் தீட்சைமுற்றே. (16)

கடைப்பிள்ளை ஞான தீட்சைவிதி 16

முற்றிற்று.

கடைப்பிள்ளை ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அநேகம் ஒலை
எட்டுப் பிரதிகளிருப்பினும் தற்போது இதற்கிணை அச்சிட்டிருக்
கிலேளும் மற்றவைகள் அடுத்த பாகத்தில் வெளியிடக்கூடும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாலமகாரிஷி
கோத்திரம் வை, சிவகுருநாத மூப்பனாரிடம் யாங்கிய எட்டுப்பிரதி
யின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவேதுணை.

எட்டாவது

ஜெயமுனிவர் திருவாய்மலர்த்தருளிய

திருமந்திர ஞானம் 37.

ஆதியிலே பாப்பிரம் மொன்றாகி

அதிலிருந்தே சகலஜெந்துக் குயிந்தானாகி

சோதினைக் காண்பதென்று லெளரிதாவல்ல

சுத்தசித்தத் துடன்பார்த்தா லறியலாகும்

சேதியல்ல பலகோடிக் கொருவனுண்டு

தெளிந்துமனம் விரியாமல் நிலைநிறுத்திப்

பேதியா திருந்துசுழி முனையின்ருட்சம்

பேரறிவாற் கண்டறிந்தாற் சித்திகானே.

சித்திபெற வேண்டுமென்றால் விகற்பகற்பம்

சுந்தையினிற் கோபமொடு குரோதமோகம்

பத்தியதோர் கொலைகளவு மதமாங்காரம்

பாதகமா மென்றசெய லனைத்தும்போக்கி

நத்திடுவாய் நற்செய்கை புள்ளதெல்லாம்

நானிலத்துன் பொருளெனவே கொள்ளுகொள்ளு

வெத்திபெற விற்பனர்கள் சொன்ன னுலை

மேவிப்பார் மற்றதைநீ பார்த்தால்வீணே.

(1)

விண்ப்பா வேதமென்றும் சாஸ்திரமென்றும்

விளம்பினார் வயிற்சிதைக்க மெய்யைப்போலக்

காண்ப்பா அவைமுற்றும் உலகத்தோர்கள்

கையாண்டு மெய்சலித்து மாண்டுபோனார்

பூண்ப்பா அவர்களைப்போல் நீயாகாமற்

பூரணத்தை நாடிதிற்பாய் புகலக்கேளு

தோண்ப்பா லொன்றறியா மடையரெல்லாம்

சோதியில் கண்டறிந்தோன் போலப்பெச்சே,

(2)

பேச்சப்பா பேசுமாத் தரைமயக்கிப்

பேராசை கொண்டுநாய் போற்றிநிந்து

ஆச்சப்பா ஆச்சரிய மையன்கூத்தை

ஆகாகா வென்றெங்கும் பல்லைக்காட்டி

விச்சப்பா விச்சிதெனப் பணம்பரித்து

விருகாவாய்த் திரிவானே கள்ளஞானி

மாச்சப்பா அவர்ளுடன் சேர்ந்திடாதே

மகத்தான நிலையைக்கண் டப்பாவில்லே.

(3)

ஆப்பனே ஆதிநிலை யறிவதென்றால்

ஆரிதரிது கண்டிடுவான் வினையன்றானும்

தப்பிதயீ தல்லபரை கனிபழுத்துத்

தான்கனியும் ரசம்போல மனங்கனிந்து

ஒப்புயர்வாம் பருவமதில் விதைவிதைத்து

உத்தமனே வளர்த்திடுவாய் பரிசைநன்றாய்க்

கொப்புகவ நிலைபூயிஞ் சாகுமுன்னே

கொடுமையுள்ள வேடர்வெட் டிடுவார்பாரே.

(4)

பார்த்திடுவா யவர்களுக்கு அஞ்சிடாமற்

பராகுரு தனைமனத்திற் றியானஞ்செய்து

சேர்த்திடுவாய் சேனைகளா தாரமாகச்

சேர்த்திடவே வேடரஞ்சி யோடுவார்கள்

பூர்த்தியடா நினைதுசெய்கை நாட்டம்பாரு

பூண்டிடுவாய் நித்தனென்ற பூடணத்தை

நேர்த்தியடா நின் பெருமை சொல்லப்போமோ

நினைவொன்றித் தெரிவதென்ன வென்றாற்றேனே.

(5)

கேளடா தாய்தந்தை கூடும்போது

கெற்பத்தி லுருவான தெந் கவஸ்து

நாளடா நீயறிந்து தொழுதுநில்லு

நலமில்லா மூடருக்குத் தோணுகப்பா

தாளடா காணுதல்கோ டிங்கொருத்தன்

தன்மனத்தி னுல்லவோ தெரியவேணும்

வேளடா வேளவனை நீக்கவேணும்

மேன்மைபெற மனம்விட்டால் மோசம்போச்சே.

(6)

போச்சப்பா முந்தினதோர் குருக்களெங்கே
 போராடுஞ் சாதிவென்ற குலந்தானெங்கே
 நீச்சப்பா நானென்ற சடலமெங்கே
 நினைவான நினைவுங்குடழிந்ததெங்கே
 பேச்சப்பா அடங்கிவின்ற விடந்தானெங்கே
 பிதற்றுவார் மாயையென வறியாமற்றான்
 கூச்சப்பா கூச்சலிட வுயிர்போமுந்தன்
 கூட்டோடே போச்சோசொல் முச்சத்தானே.

(7)

சொல்லப்பா அடங்குமிட மாருங்காணர்
 சோதிநிலை யறிந்தவனே காண்பாண்காண்பான்
 லில்லப்பா அண்டத்தச் சமிலேசென்று
 நித்தியா னந்தகசக வழிதந்தன்னிற்
 செல்லப்பா பவவினைக ளெல்லாம்நீங்கும்
 செகசோதி யுன்றனக்கே தோணும்தோணும்
 அல்லப்பா வொன்றுமில்லை யறிவுதாலும்
 ஆதியந்த மில்லாதற் சோதிகாரணே.

(8)

காணவே இன்னமொரு வசியஞ்சொல்வேன்
 கணபதியின் வசியமடா கண்டுதேறு
 தோனவே பதினெண்க ணேசனென்று
 சொன்னாலும் அதிற்சிறந்த திர்தமார்க்கம்
 பூணவே நீயிதனைத் தியானம்பண்ணு
 பூதலத்தி லிதைமறந்தாற் புகழுண்டாமோ
 பேணவே ஒர்நினைவாய் நின்றுகொண்டு
 பிசகாமல் மந்திரத்தைச் செய்யுகந்தே.

(9)

ஆதி கணபதி வசியம்.

உகந்தெனிய வசிகரத்தின் சூட்சுங்கேளு
 உத்தமனே வடதிகைசைய நோக்கிமைந்தா
 அகந்தெனிய விபூதியுக் தளமாய்ப்பூசி
 ஆணகலை யாசனமே லிருந்துகொண்டு
 முகந்தெனிய ருத்ராட்ச மணியைவாங்கி
 முத்திபெற ஆதிகண பதியைநன்றாய்ச்
 செகந்தெனியச் செபிப்பதற்கு மந்திரத்தைச்
 செப்புகிறேன் சிவஒப்பீங் அங்கென்றோதே.

(10)

ஒகவா யிரத்தென்றது ஸ்ரீநவேசய்தால்

உய்யவையென்ற ஆதிகண பதிகான்மைந்தா
நிறமா யுல்லிடத்தில் மீட்புசொண்டு

நீரினைத்த மாரியங்கள் வசியஞ்செய்வார்

வேதமாம் புராணமொடு சாந்திரங்கள்

விளங்குகின்ற மந்திரங்கள் வசியமென்று

சாதகமா யுத்தனுக்குத் தெரியச்சொன்னேன்

தன்னிலையிற் றுணிருந்து செய்யலாமே

(11)

ஆரப்பா தேவரொடு முனிவர்தானும்

அடங்காத பிசாசுமுதற் சத்துருக்கள்

ஓமப்பா மிருகமுதல் அஷ்டநாகம்

ஒடுங்காத பட்சிமுதற் சகலமெல்லாம்

தாமப்பா ஆதிகண பதியின்சூட்சம்

தன்மையுடன் தியானித்துத் தானேநின்று

காமப்பால் காணற்பால் வசியமாகிக்

சுருணையுடன் சகலமுமே வசியங்கானே.

(12)

மகாகணபதி மோகனம்.

காணவே வசிகரத்தின் மூலஞ்சொன்னேன்

கணக்கான மோகனத்தின் சுருணைகேளு

பேணவே கீழ்த்திசையை நோக்கிமைந்தா

பிரணவத்தால் விபூதியையுத் தளமாய்ப்பூசித்

தோணவே வெண்புலியா சனமேற்கொண்டு

சுத்தமென்ற துளசிமணி கையில்வாங்கிப்

பூணவே செபிப்பதற்கு மந்திரத்தைப்

புகலமகா கணபதியின் சூட்சந்தானே.

(13)

தானென்ற சூட்சமது சொல்லக்கேளு

சங்கையுடன் ஓங்கிலி சிங்கென்றேதான்

வானென்ற குருபதியில் நின்றுகொண்டு

மார்ச்சுமா யிரத்தெண்ணு றுருவேசய்தால்

கோனென்ற விக்किனைச் சுரன்றான்மைந்தா

குருவான இருதயத்திற் பிரகாசிப்பான்

ஊனென்ற இருதயத்திற் பிரகாசித்தால்

உத்தமனே சர்வமோ கணமாம்பாரே.

(14)

பாரப்பா ரிஷிமுனிவ ராளுளாலேதான்
 பசுருகிறன் சண்பதியின் தியானத்தாலே
 காரப்பா கடிவிஷங்கன் சகலநாயும்
 கண்டவுடன் பறந்தாடிப் போகும்பாரு
 நோப்பா மிருதமுதற் பட்சிபெல்லாம்
 நின்றவுட னுந்தோயும் கண்டால்மைந்தா
 வீரப்பா வெடுக்குமோ களமோயாகும்
 வேதமகா கணபதியின் விஞ்சையாச்சே. (15)

நடனகணபதி தம்பனம்.

ஆச்சப்பா மோகனத்தின் அருமைசொன்னேன்
 ஆகரா தம்பனத்தின் பெருமைபாரு
 காச்சப்பா மேல்திசையை நோக்கிமைந்தா
 கருளையுடன் விபூதியுமுத தளமாய்ப்பூசி
 பேச்சப்பா தானிருத்தி மவுனமாகப்
 பெருமையாக் தெற்பையா சனமேற்கொண்டு
 மூச்சப்பா யிருத்தித்தா மரைப்பூகன்னில்
 முற்றுமணி யாற்செயிக்கும் முறமைகளே. (16)

கோப்பா நடனகண பதியி னருட்சம்
 கிருபையுடன் ஓம்பூயும் கிளியென்றேதான்
 வாளப்பா தானிருத்தி மைந்தாகேளு
 மகிமையா பிரத்தெண்ணா றுருவேசெய்தால்
 வேளப்பா நடனகண பதிதான்மைந்தா
 மேன்மைபெற விதயத்தில் நடனஞ்செய்து
 சூளப்பா உன்னிடத்தி விருந்துகொண்டு
 சுத்தமுடன் தம்பனத்துக் கருள்செய்வாரே. (17)

வாரூன தம்பனந்தா வென்னவென்றால்
 மகத்தான துஷ்டரொடு மிருகமெல்லாம்
 நீரூன உன்னுடைய சமூகங்கண்டால்
 நேர்மைமன தொடுங்கித்தம் பனமேயாவார்
 மேலான வாய்வுடனே நெருப்புத்தண்ணீர்
 பிரானமற் றப்பிக்கும் பெருமைபாரு
 கூரூன நடனகண பதியினாலே
 கூர்மையுடன் சகலமுந்தம் பனமாய்பாரே. (18)

சத்திக் கணபதி உச்சாடனம்.

பாரப்பா தம்பைத் தைதச் சொன்னேன் மைந்தா
பதிவாழுச் சாடன தைதச் சொல்லக்கேளு
நேரப்பா தென் னிசையை நோக்கிமைந்தா
நேர்மையாய் விபூதியையுத் தளமாய்ப்பூசி
காரப்பா கலைமாளு சனமேற்கொண்டு
கருநோபெறச் சங்குமணி கையில்வாங்கிச்
சாரப்பா சத்திகண பதியின் குட்சம்
தன்மையுடன் ஓங்கியும் சவ்வென்றெண்ணோ. (19)

எண்ணியா யிரத்தென்னா றுருவேசெய்ய
ஏகாந்தச் சத்திகண பதியினாலே
உண்ணியுச்சா டனமுந்தான் மைந்தாமைந்தா
உறுதியுடன் சத்திமய மாகும்பாரு
நண்ணியுச்சா டனமுந்தான் சித்தியானால்
நானிலத்தில் ஞானியடா சொல்லக்கேளு
நுண்ணிமையாய்க் சுண்டதெல்லாம் முச்சாடிக்கும்
நோக்குமனக் கண்ணதினற் றனனாப்பாரே. (20)

பாரப்பா ரவிதனிலே யிருந்துகொண்டு
பத்தியுடன் சிவபோகந் துதிக்கும்போது
வீரப்பா பலவிதமாய்க் கொண்டநோய்கள்
விஷமுடனே பில்லிசூ னியங்களைல்லாம்
நேரப்பா உணக்கண்டாற் காணுதோமே
நீடுலகிற் சகலசித்து மாடலாகும்
தோப்பா சத்திகண பதியினாலே
திர்க்கழுச்சா டனமுந்தான் சித்தியாமே. (21)

வாலேக்கணபதி ஆகிருஷ்ணம்.

சித்தியுடன் நானுமுச்சா டனத்தைச்சொன்னேன்
திர்க்கழுள ஆகிருஷ்ணத்தைக்கேளு
முத்தியுடன் வடகிழக்கு முகமிருந்து
மோனமுடன் விபூதியுமுத் தளமாய்ப்பூசி
பத்தியுடன் பட்டுவஸ் திரமேற்கொண்டு
பதிவாகப் படிசுமணி கையில்வாங்கிப்
புத்தியுடன் வாலேகண பதியின் குட்சம்
பூணமாய் ஒற்றியுக் கிடையென்றோதே. (22)

ஒதிடவா யிரத்தெண்ணா றுருவேசெய்தால்
உத்தமமா கிருஷ்ணந்தா ஹுறுதியாகும்
நீதிடவா கிருஷ்ணந்தான் சித்தியானால்
நினைத்தபடி நினைவின் லா யடும்பாரு
சோதிபென்றே சன்றுவினா யாடுதற்குச்
சொல்லுகிறேன் வாலகண பதியினுலே
ஆகியென்ற வினாகொல்லா மகன்றுபோகும்
அடங்காத வினாகொல்லா மகலும்பாரே.

(23)

பாரான பார்த்தனிலே அஷ்டதர்மம்
பத்தியுடன் செய்துவினா யாடும்போது
பிரான மாந்தருட கருமமெல்லாம்
விட்டதா ன் னு போருமட விண்ணோகோக்கும்
நேரான லெயு மனக் கணனுல்நியும்
நேர்மையுடன் குருபதியில் நின்றாயானால்
பேரான வாலகண பதியினுலே
பெருமையா கிருஷ்ணத்தைப் பேணிப்பாரே.

(24)

உச்சிட்டகணபதி வித்துவேசனம்,
பகரடா கிருஷ்ணத்தைச் சொன்னேன்மைந்தா
பதிவாழ்வித் வேசனத்தைப் பகரக்கேளு
காரடா தென்மேற்கு முகமிருந்து
கருணையாய் விபூதியுமுத் தாமாய்ப்பூசி
காரடா கொள்ளாவன் திரமேற்கொண்டு
சங்கையுள்ள பவளமணி னையில்வாங்கி
கோடா உச்சிட்ட முன்னோங்குட்சம்
கோமையுடன் சொல்லுகிறேன் நினைவாய்க்கானே.

(25)

காணவே ஓம்பூதியும் கிரியுமென்று
கருணையா யிரத்தெண்ணா றுருவேசெய்தால்
பூணவே வித்துவே சனநதான்மைந்தா
பூரணமாய்ப் பூதலத்திற் சித்தியானால்
தோணவே நின்றவினா யாடுஞ்செய்தி
சொல்லவித்து வேசனத்தைத் தியானஞ்செய்து
பேணவே பெண்டருங்குக் கடாட்சித்தாக்கால்
பெருமையுள்ள திருநீழற் செற்பமாமே.

(26)

செற்பமென்ன உற்பனந்தான் சித்தியாகும்
 கிருபையா யுன்காத்தா லேதானாலும்
 உற்பனமா யுன்காந்தொட் டயந்தால்மைந்தா
 ஒன்றுபத்தாய்த் தானவளரும் உண்மைஉண்மை
 விற்பனமும் விவேகமுட னிருந்துகொண்டு
 வேதாந்த சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 அற்புதவுச் சிட்டகண பதியைப்போற்ற
 அடுத்திருந்தோர் காரியமுஞ் சித்தியாமே. (27)

உக்கிரகணபதி மாரணம்.

சித்தியுடன் வித்துவே சனத்தைச்சொன்னேன்
 தீர்க்கமினி மாரணத்தைச் செப்பக்கேளு
 பத்தியுடன் தென்கிழக்கு முகமிருந்து
 பாலகனே விபூசியுத் தளமாய்ப்பூசி
 வெத்தியுடன் வேங்கையா சனமேற்கொண்டு
 வேகமா மெட்டிமணி கையில்லாங்கி
 முத்தியுட னுக்கிரகண பதியின்சூட்சம்
 மூர்க்கமாய் ஓம்மீயும் நசியென்றெண்ணே. (28)

என்னப்பா ஆயிரத்தெண் ணூறுருத்தான்
 இணக்கமாய்ச் செய்திடவே என்னசொல்வேன்
 நன்னப்பா மாரணந்தான் சித்தியானால்
 நாடுமுன்னே சுகஸிணி மாண்டுபோகும்
 இன்னப்பா எதிர்த்தசத் துருவின்பேரை
 எடுத்தெழுதித் தியானமதா யுருச்செயித்தால்
 முன்னப்பா குண்ணியவன் நோயதாவான்
 மூர்க்கமுடன் மாரணத்தை யோதியூதே. (29)

ஒதியதோர் நாழிகையில் மைந்தாகேளு
 உதிரமதி லக்கினிதா னுடனேபாய்ந்து
 விதியென்ற தெருத்தோறும் அலைவான்மட்டை
 விஞ்சையென்ற மாரணத்தை நெஞ்சுள்வைத்து
 நீதியுடன் விபூதியை நீ கடாவித்தாக்கால்
 நேர்மையுடன் சுகஸிணி மாண்டுபோகும்
 சோதியென்ற உக்கிரகண பதியின்சூட்சம்
 சுத்தமூடன் மாரணத்துக் குயிருமாச்சே. (30)

மூலகணபதி பேதனம்;

ஆச்சப்பா மாரணத்தைச் சொன்னேன்மைந்தா
 அகரா பேதனத்தை யருளக்கேளு
 காச்சப்பா வடமேற்கு முகமாய்க்கொண்டு
 கருணையுடன் விழுதியுமுத் தளமாய்ப்புகி
 முச்சப்பா தானிருத்திக் குருவைப்போற்றி
 முத்திபெற வேகிருஷ்ண சலமேற்கொண்டு
 பாச்சப்பா மூலகண பதியின்ருட்சம்
 பத்தியுடன் ஒழிந்த ஆம் மெனவேயெண்ணே. (31)

எண்ணடா மிளகுமலி தன்னுல்மைந்தா
 இன்பமாயி ரத்தெண்ணா நுருவேசெய்தால்
 உண்ணடா பேதனந்தா ஹறுதியாகும்
 உத்தமனே அதிஹுடைய சித்துகேளு
 கண்ணடா அறிந்துபே தனத்தையோது
 கருத்துடனே சிவயோகத் திருக்கும்போது
 நண்ணடா உந்தனுட சொரூபந்தானும்
 நாட்டமுடன் விதவிதமாய்த் தோணும்பாரே. (32)

பாரப்பா பாரதனிற் பசுரக்கேளு
 பத்தியுடன் பேதனத்தை தியானம்பண்ணி
 நோப்பா கின்றபிணி யாளருக்கு
 நீவிழ தியுமெடுத்துக் கொடுத்தாபானால்
 சாரப்பா காதோஷம் வீக்கமெல்லாம்
 சுஷணத்திலே பேதிற்கும் விருதுபோடு
 தோப்பா மூலகண பதியினிலே
 தீர்க்கமுடன் பேதனந்தான் செம்மையாமே. (33)

அஷ்ட கணபதி.

செம்மையதாம் அஷ்டகர்ம மெட்டுக்குந்தான்
 தீர்க்கமா யஷ்டகண பதியின்ருட்சம்
 இம்மையதாய்ச் சொன்னனடா நயந்துபாரு
 எல்லோர்க்கு மிந்தவழி கிட்டாதப்பா
 கொம்மையதா யஷ்டகணைக் கரசாய்நின்று
 கொண்டுவினே பாடுதற்கு இதுவேருட்சம்
 தம்மையதாய்க் காணுவது சாக்ஷியாகத்
 தானிருந்து அஷ்டகர்மந் தான்தானுமே. (34)

ஆமப்பா அஷ்டதிகைக் கரசாய்நின்று

அருமையுள்ள சித்துவினோ யாடப்பாரு

ஓமப்பா ஆதிகண பதிதானொன்று

உறுதியாம் மகாகண பதிதானொன்று

தாமப்பா நடனகண பதிதானொன்று

சங்கையுள்ள சத்திகண பதிதானொன்று

நாமப்பா சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு

நன்மையுள்ள வாகண பதிதானொன்றே. (35)

ஒன்றுமுச் சிட்டகண பதிதானொன்று

உத்தமனே உக்கரண பதிதானொன்று

நன்றான மூலகண பதிதானொன்று

நாட்டமுட னஷ்டகண பதிக்குமொன்றுய்க்

குன்றாத மூலமந்திர சூட்சந்தனனைக்

குறிப்புடனே சொல்லுகிறேன் கூர்ந்துகேளு

நின்றும் மூலமடா ஆதிமூலம்

நிலையறிந்து ஒங்கிலி அங்குங்கென்னே. (36)

என்னமோ சொன்னேனென் றெண்ணவேண்டாம்

இகத்துக்கும் பாதத்துக்கும் இதுவேமேன்மை

முன்னமே சிலமுனிவர் மொழிந்தமார்க்கம்

முறைகள் பல விருந்தாலு யிதனுக்கிடோ

பின்னமொன்றும் வாராது செய்துபாரு

பிராமணர்க்கும் அகுதிபர தேசிகட்கும்

அன்னமொடு அறுசுவைபா லமுதளிப்பாய்

அதனாலே அருளுண்டா மறிந்துபாசே. (37)

ஜெயமுனிவர் திருமந்திர ஞானம் 37

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலைபிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீரீபாகமகாரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பாம்பரை 225வது பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் ஆச்சிடலானது.

பரமபதி துணை.

ஒன்பதாவது

கல்லுளிச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானந்த சூஸ்திபம் 19.

அப்பனே பாரபரையால் பாதங்காப்பு
அடிமுடியும் கடுவான மூலங்காப்பு
இப்புவிபில் மனோமனியாள் அருளேகாப்பு
சுரெட்டி லாகுகின்ற கணைசன்காப்பு
செப்பமுள்ள பென்குருவாம் கொண்டிச்சித்தர்
திருவாக்கால் கல்லுள்ளிச் சித்தனென்றே
எப்புவிபுங் கீர்த்திபெறச் சொல்லிவிட்டார
இயல்பான சித்தனென்று இயம்புவாரே. (1)

இயல்பாகச் சூட்சுத்தில் மோட்சஞ்சொல்வேன்
என்மகனே பொய்களவு கொலைசெய்யாகே
கயமாகக் கோபத்தைத் தள்ளிப்போடு
சுந்தரம்போல் புண்ணியத்தைக் கருதிக் கொள்ளு
செயமான பெரியோர்கள் மொழிதட்டாதே
செப்பியநால் வேதமுந்தான் பாருபாரு
பயமில்லா தேயுலகில் ஞானங்கண்டு
பார்த்தறிந்து நடந்துகொள்வாய் பாரிற்றானே. (2)

தானேதான் நால்வேதம் படித்துத்தேறு
சமத்துவமாய் ஒங்கார வட்டம்பாரு
கோனேதா னிதுநான்குத் தெரிந்தபின்பு
குண்டலியின் மூலசத்தி தோணும்பாரு
நானென்ற ஆன்மாவும் நீயேயாகும்
நன்மையுடன் பிரணவத்தை யாருங்காணு
ளானென்ற நிலையறியப் போராப்பா
எண்ணரிய கோடியிலே யொருவன்பாரே. (3)

பாரோதான சுயரூபந் தெரிந்துகொண்டு

பற்றுசை பொழிக்காகார் ஞானியல்ல
தேராமற் பிரிவார்கள் ஞானிபென்றும்

தேசத்தி லலைவார்கள் சித்தனென்றும்
சீரான தாய்தானும் ஒன்றேதெய்வம்

சிறப்புடனே தாய்தகப்பன் சேரும்போது
நேரான கருப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து

நிலைத்ததோர் சுயரூபந் தெரிந்துகொள்ளே.

(4)

தெரிந்துகொண்ட தெய்வமதை வணங்கவேணும்

சித்துடனே பூமிமீலே யிருக்கவேணும்
அறிந்துகொண்டு சிவயோகஞ் செய்பவேணும்

அப்பனே ஆங்கார மடக்கவேணும்
பிரியமுடன் அடடாங்க யோகந்தனை

பெரியோர்க ளாற்றெரிந்து கொள்ளவேணும்
சிறியதொரு மந்திரங்கற் றறியதேணும்

தெரியாம லலைவார்கள் சிலபேரப்பா,

(5)

அப்பனே மோட்சத்தின் வழிதானெங்கே

அடைவாக முன்னிறந்தோர் குறிப்புமெங்கே
செப்பமுள்ள குருக்களெங்கே குலங்களெங்கே

செத்தவர்கள் கூடழிந்த தெக்கெளக்கே
இப்பவே யிறந்தவர்க ளெக்கேபாரு

என்மகனே கூடழிந்தால் மூச்சப்போச்சு
ஒப்பவே யிதைவெவியா யுனக்குச்சொன்னேன்

ஓங்கார மூலவட்ட மடங்கிப்போச்சே.

(6)

போச்சேதான் உயிர்போன இடமுங்காணார்

பூவுலகில் வந்தவர்க ளிருப்புங்காணார்
மூச்சடங்கி யிருந்தநிலை யாருங்காணார்

முன்னிருந்த திருக்கூத்தை யாருங்காணார்
ஆச்சதென்று வெட்டவெளி நன்றாய்ப்பாரு

அப்பனே வேதாந்தம் வெவியாய்ப்போச்சு
பேச்சப்பா கருவமைப்பின் படியேயாகும்

பேணிப்பார் தெரியுமல்லா லறிவாய்ப்பாரே.

(7)

பாரேதான் அண்டத்தி லிரளிகோடி

பரமனுட படைப்பென்பார் கோடரகோடி

கூரேதான் மண்டலத்திற் பிறளிகோடி

கூட்டைவிட்டு அழிந்தார்ஊன் அனந்தங்கோடி

சேரேதான் வெளிப்பொளியின் முடிவைக்கண்டு

செய்ப்பாசன் டாகாசன் தன்னிலப்பா

நேரேதான் தெரியுடறு வெளிப்பாத்தானே

நேர்த்தியுடன் கண்டுகொள்வாம் நிலையில்லின்றே. (8)

யின்றேதான் அஷ்டாங்க நிலையில்லின்று

நிஷ்டையுடன் சாத்திரிட்டு நிலைபராதே

அன்றேதான் அஷ்டாங்க யோகஞ்சித்தி

அதிலிருந்து முச்சுடங்கி யிருந்தகொண்டு

சென்றேதான் பார்தகாக்கால் ஞானந்கோற்றும்

தெரிந்துகொள்வா யிதன்சூட்சுந் திவமையாக

ஐன்றேபென் றேயிருப்பா யறிபார்தானும்

உலகத்தி லெட்டிலென்பர் பரிசிதாமே. (9)

ரகசுந்நூ மாகத்திரை.

பரிவுரசு கற்பூரம் பலமதொன்று

பண்பாகத் தேனதிலே சுத்திசெய்து

எரிவான சம்பழத்தின் சாற்றிலுலே

இணக்கமுடன் அருக்கிவொ யிரண்டுகாமம்

தெரிவான முலைப்பாலா லிரண்டுகாமம்

திர்க்கமாய்ச் செய்தபின்பு கல்வததிட்டு

விரிவான வெண்மிளகு பலந்தானென்று

விளங்கவே சேர்த்தரைக்க வழிசொல்வேனே. (10)

சொல்லுறவாம் சம்பழத்தின் சாற்றால்சாமம்

அருக்காக வரைத்துபணிப் பயறுபோல

வெல்லுறவாய் மணிமணியா யுருட்டிக்கொண்டு

விலைகமுடன் நிழலில்வைத்து வுலரச்செய்து

நல்லுறவாய்க் குழல்தனிலே அடைத்துதேவ

நாதாந்தக் கடவுள் தன்னேத் தெண்டம்பண்ணி

பல்லுறவாம் வாய்வுபக்கச் சூலைகுத்தல்

பார்வான குளிர்தனக்குக் கொடுப்பிர்தானே. (11)

கொடுத்துவிட்டு அந்திசந்தி யிரண்டுமேவோ
 குறிப்பிடனே திரிசுக்கு தேனிற்றானும்
 அடுத்தவரும் வாய்வுமுதற் குடைச்சலெல்லாம்
 அனுசூகாமல் நீக்கிவிடும் அறிந்தபாரு
 எடுத்ததொழில் தப்பாது வெருசுமர்த்து
 எவ்விதமும் நல்லகுண மாக்குமப்பா
 விடுத்தசொல்லே மனதில்வைத்துத் தெளிந்தபேர்க்கு
 வினவியநற் பாகமது விளங்குந்தானே. (12)

நற்பாகத் துடன்செய்வா யின்னங்கேளு
 நலமான சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி
 பொற்பாக அதிவிதையம் கூராத்திற்காய்
 புகழ்பெரிய வெட்பாலை சிறுநாசப்பூ
 வற்பாக லவந்நடிகாட் டாத்திப்பூவும்
 வளமான சீனத்தின் பட்டையேரமம்
 சிற்பாகச் சிங்கிதூரே சாணிசங்கு
 சிதளுத புளியன்தோல் காசுகட்டி. (13)

காசுகட்டி மையூரின் கஞ்சாவித்து
 கருகரிய பெருங்காயம் அசுமதாகம்
 ஆசுகளில் லாததிரு பேர்சொல்லாது
 ஆடவுடனே வகைக்குவகை பலமதாகப்
 பேசுகிறேன் திண்கமுடன் கேளுகேளு
 பிரபலிக்க வரலிவிட்டு யிடித்தானன்றும்
 பூசுகின்ற கல்வத்திற் போட்டுக்கொண்டு
 புளிக்குமெலு மிச்சைபழச் சாற்றாலாட்டே. (14)

ஆட்டியபின் விளாவினுட பிசினிதானும்
 அன்பாகப் பலமரைநா னதனிற்போடு
 நீட்டியதோ ரபிணதுகாற் பலந்தான்போடு
 தேர்ந்தரைப்பா பொருசாமம் நிலைமையாகப்
 பூட்டிவிட்டு லிங்கமரைப் பலந்தானப்பா
 புனிதமுள்ள கெந்தகமு மரைப்பலந்தான்
 நாட்டமுடன் தேனதனு விரண்டுசாமம்
 நலம்பெறதே அரைத்தபின்போர் பாகங்கேளே. (15)

கேளப்பா மறுபடியும் நிறுத்தியேதான்
 கிருபைபெற வொருசாம மரைத்துக்கூட்டு
 நாளப்பா பிப்படியே மூன்றுநாள்தான்
 நலம்பெறவே வழித்தெடுத்தப் பரவிதன்னில்
 கேளப்பா வாராம லடைத்துக்கொண்டு
 குணம்பெறவே மனநிலைவத்து விவரமாகத்
 தாளப்பா வந்ததொரு கொள்கைமீதம்
 தடவ்வெச்செய்யும் செய்களுக்குக் கொடுப்பிந்தானே. ( )

பிரமாணம் சுண்டக்காயளவு

தாளப்பா வியாதியது தீர்வதற்குத்
 தயவாகத் தேவிலிடு பயமோயில்லை
 வேளப்பா சர்க்கரைகற் கண்டிலாதல்
 விசிதமுட னதிவிடையக் கியாழந்தன்னில்
 தேனப்பா அரிசியுட கியாழமாதல்
 சேர்த்துவிடு நல்லோமம் கருகல்செய்து
 பாணப்பா காற்பலநற் சீரகத்தைப்
 பாகமாய்க் கியாழங்கற் கண்டுசேரே. (17)

கற்கண்டு சர்க்கரைப்பா லூற்றிக்கொள்வாய்
 கருத்துடனே கொட்டியதைக் கூட்டியுண்ணு
 நெற்கொண்டு கோதுமையைக் கஞ்சிசெய்து
 நீதானும் சீனியிட்டுக் கூட்டியுண்ணு
 சற்குணமாய் வானைகச்சல் பூச்சிராவும்
 சமைத்துமிகக் கொடுத்தாலும் மெத்தநன்று
 பொற்குணமாம் ஆட்டிதைச்சி காலையாகும்
 பொருதியிதைப் பத்தியமாய்ப் பார்த்துச்செய்யே. (18)

பார்த்தபடி சொன்னதல்லால் மறைப்பொன்றில்லை
 பதறாமல் ஓமமிட்டு வெந்நீர்தன்னில்
 காத்துமிகத் தலைமுழுங் யசனஞ்செய்யக்
 கடவுளர்தன் கிருபையினுற் சவுக்கயமாகும்
 சேர்த்ததிகத்தப் பாககனை மெத்தநன்மை
 செழிப்பாகக் குணங்கொடுக்குந் தேகத்திற்கு
 ஏர்த்தயடி பண்டிதற்குச் சுருவதாச்சு
 யெடுத்ததொழிற் பொய்யாது யிணக்கந்தானே. (19)

கல்லுவிச்சித்தர் ஞானனந்த ஞஸ்திரம் 19

முற்றிற்று.

மூருகன் ஹோ.

பத்தாவது

கல் லுளிச்சித்தர் பாடல்.

பிரம் சொருபத்தை நாடு

உன்

கர்ம வினைபோட வழிதனைத் தேடு

ளட்டி பழுத்தாலு மென்ன

காள்

யீபாத லோபிசன் வாழ்ந்தாலுமென்ன

கட்டி வராகணிநுந் தென்ன

அதைக்

காவல்கள் போட்டுநீ காத்திருந்தென்ன.

(1)

நீரிலாக் கிணறிநுந் தென்ன

மனது

நேராய்நடவாத பிள்ளையிருந் தென்ன

ஊரிலா ஆறிநுந் தென்ன

நமக்

குதவியில்லாத உணித முறவிருந்தென்ன.

(2)

தவமது செய்தாலு மென்ன

நீ

சமத்தனென்றேபே ரெடுத்தாலு மென்ன

சிவபூசை செய்தாலு மென்ன

ஆரன்

சேவடியை மறவாம லிருந்தாலுமென்ன.

(3)

காசிபோய் வந்தாலு மென்ன

பெரிய

கனகதண்டிகையேறித் திரிந்தாலு மென்ன

வாசியைத் தெரிந்தாலு மென்ன

நானும்

மகராஜனைன்றுபேர் பெற்றாலு மென்ன.

(4)

புராணம் படித்தாலு மென்ன

இந்தப்

பூலோகத்தன்னில் மறைந்திருந் தென்ன

கிராசுநிலை யாயிருந் தென்ன

கினம்

சிவசிவாயென்றே செபித்தாலு மென்ன.

(5)

வித்தைகள் பலபடித் தென்ன

மென்மேலுஞ் சாஸ்திரங் கற்றாலுமென்ன

சித்துகள் தெரிந்தாலு மென்ன நாளும்
சிறப்பாக வார்த்தை யுரைத்தாலுமென்ன. (6)

பெண்டாட்டி பிள்ளையிருந் தென்ன முதிர்ந்த
பெரியோர்கள் மாதத்தைப் பூசித்துமென்ன
துண்டாகப் போயிருந் தென்ன
துலையாத கழிந்தாட்டிட கட்டியிருந்தென்ன. (7)

மாடிமேல் விடிருந் தென்ன இந்த
வைவாகத் தீதாரமெய்க்க வாழ்ந்தாலுமென்ன
கூடிந் குமாயிடுருந் தென்ன கையெடுத்துக்
ரும்பிட்டிடுந் நடந்தாடிந் திரிந்தாலுமென்ன. (8)

தாய்தந்தை துலையிருந் தென்ன உற்ற
ஜனங்களு முபகார மாயிருந்தென்ன
நாய்போ லலைந்தாலு மென்ன வரும்
நமனுக்குத் தப்பி யொழிந்தாலுமென்ன. (9)

சரியை சுடந்திடவும் வேணும் இந்த
சுகத்தினுட மாயை யொழித்திடவும்வேணும்
கிரியையைப் பார்த்தறிய வேணும் மனவாக்குக்
கெட்டாத சொகுபத்தைத் தெரிந்திடவேணும். (10)

யோகந் தெரிந்திட வேணும் உனக்
குண்டிமுத லானதைச் சுருக்கிடவேணும்
பாகமது தெரியவே வேணும் குரு
பாதமதை மறவாம லிருந்திடவேணும். (11)

கொலைகளவு லீக்கிவிட வேணும் உலகில்
கொடியோ னென்னும்பேரைப் போக்கிடவேணும்
புலைகளைத் தொலைத்து விடவேணும் இன்று
பொல்லாத மாயையை விடக்கிவிடவேணும். (12)

சோதியைக் கண்டறிய வேணும் வேதச்
சுடரெனந் தீபத்தைப் பார்த்தறியவேணும்
ஆதிபிர் மந்தெரிய வேணும் அதை
அன்புடன் சாஸ்திரத் நாமற்றெரியவேணும். (13)

ஞானநிலை தெரியவே வேணும்	இதில்
காலவேத வுண்மை தெரிந்தடவேணும்	
மோனநிலை தெரியவே வேணும்	யோக
முடிவான வஸ்துவை முன் தெரியவேணும்.	(14)
அட்டகரு மந்தெரிய வேணும்	அதற்
காதார மானகலை தெரியவேவேணும்	
திட்டமாய் வாசினிலை வேணும்	இது
தெரிந்துகொண் டாட்சித்த னாகவேவேணும்.	(15)
பந்தங் கடந்தவனே சித்தன்	பரில்
பஞ்சமா பாதகத்தை விட்டோனே பந்தன்	
இந்தவிதம் தெரிந்தவனே சித்தன்	அதி
லென் லிலமை கண்டவ னே சிவமுத்தன்.	(16)

கல்லுளிச்சித்தர் பாடல் 16

முற்றிற்று.

திருப்பறையிலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாநிஷிஸ்வர
சுவாமியவர்கள் ஆரண ஆச்சாரம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது
பட்டம் ஸ்ரீ சென்டாய் பட்டம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது
வாங்கிய என் சித்தர் பாடல் 16

உ

பாரமபதி துணை.

பதினேராவது

கஞ்சாமலைச்சித்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

கலைக்கியானம் 23

மூலவட்டமானகுரு பாதங்காப்பு

முத்திக்கு வித்தான முதலேகாப்பு

நாலவட்டம் தக்கிமதியமுதங்காப்பு

நான்முதலும் நாரணனும் ருத்ரன்காப்பு

காலவட்டச் சுழிமுனையு மிடையுங்காப்பு

கதிர்முனையும் பிக்கலையும் வாசிகாப்பு

கோலவட்டக் குமரியுட பாதங்காப்பு

குருபாதம் மறவாத குணங்காப்பாமே.

(1)

காப்பொன்று தப்பாக்கை காட்டிக்கண்டார்

கன்கெட்ட குருடனுக்குத் தோனும்தோனும்

கோப்பொன்றும் வேண்டாம்மெய்க் குணகக்குட்செல்லக்

கூசாம லொருமன்தாய் நின்றுதேறு

ஏப்பொன்று மில்லையப்பா யெந்தன்னூலில்

என்சொல்வேன் வேதமுறை யியம்பக்கேளு

மாப்பொன்று மில்லையப்பா வகையதான

வழியொன்று யிருபாதை வழியைக்கண்டே.

(2)

கண்டுகொண்டு சித்தரெல்லாம் மனதிரங்கி

களள்ளமைத்துக் கண்டிறந்து வெளிபாய்ச்சொன்னார்

கொண்டுகொண்டு அவரவர்கள் பாஷையாலே

கொட்டினார் வெகுகோடி தேசபாஷை

கிண்டுவிண்டு வெகுகோடி சாஸ்திரத்தை

விளப்பினார் கோணத்தி லிருந்துகொண்டு

பண்டுபண்டு பலநூல்கள் படித்ததெல்லாம்

பார்க்கவரு தசமுன்றிற் பலனைப்பாரே.

(3)

பலனேனு ஒன்றுமில்லை பார்த்தறிந்தால்
 பாமசூரு வெள்ளிகாணும் பார்க்கும்பா னு
 புலனேனு ஒன்றுமில்லை பூமிதன்னிற்
 புத்தியுள்ள மாவிடமே புதலக்கேளு
 கலனேனு ஒன்றுமில்லை அளபுப்பதற்குக்
 கலங்காமல் மயங்காமற் கருகிப்பாரு
 தலனேனு யவ்விடத்தி லிடமுமுண்டோ
 தாயாரைத் தனிவிட்டிற் றுக்கப்பாரே.

(4)

விட்டிலிருந் தாயிதனைக் கொஞ்சிக்கொஞ்சி
 விளையாட வரவுரைத்தேன் மெய்யுள்ளோரே
 நாட்டிலிருந் தாயிதனைக் கொஞ்சிக்கொஞ்சி
 நலமாக இருகாலைப் பிடிக்காயானால்
 ஏட்டிலிருந் தாயிதனை வெங்குந்தானாய்
 ஏகாந்த வெளிகாண்பாய் இருளைக்காண்ப்
 பாட்டிலிருந் தாலென்ன பவிக்குமோடா
 பாக்கான பொளிமலையிற் பாய்ந்துபாரே.

(5)

பாரப்பா கண்மூக்கு மத்திக்குள்ளே
 பதறாமற் பார்த்திருந்தாற் பசிதானுண்டோ
 காரப்பா அடிமுடியும் நடுவுங்காணும்
 கலங்காமல் நாலுமதிற் குள்ளேசேரும்
 ஆரப்பா யிர்தமுறை பார்க்கப்போரார்
 அருளான தாயெனக்குச் சொன்னவித்தை
 தூரப்போ யலைந்தாலுஞ் சொல்வாருண்டோ
 சூட்சமிந்த வழிகண்டு தொழிலைப்பாரே.

(6)

பாரப்பா வேதமுறை பதியிற்பாரு
 பதினாலும் பன்னிரண்டும் அதுதான்வேதம்
 மூரப்பா அஞ்செழுத்திற் பிறந்தவேதம்
 முகமதன்பின் னஞ்செழுத்தின் விபரங்கேளு
 வேரப்பா அதுஉளவு அஞ்சும்
 விதமான வேதமென்ற தாய்தானப்பா
 காரப்பா நால்வேத மதினலாச்சு
 சத்திசிவ மென்றறிவிர் நாலினாலே.

(7)

காலென்று சொன்னமொழி மேதென்றாங்கால்
 கல்லமனப் புத்திசூழி யெஞ்சித்தம்
 வாலென்றுத் தலைவயன்று மனகாசப்பா
 வசிலென்ற பெழுத்துறல் காசலென்
 கோலென்ற சுழிமுளைதான் நடுவதாச்சு
 குலைவான யிடைபிழ்ச்சை நாடி முடிதானாச்சு
 பாலென்று அமுதமையா நினைவதாச்சு
 பதினாலும் பனிரண்டும் பதிந்துபாரே.

(8)

பாரப்பா ஒளிக்கப்பா லொன்றுமில்லை
 பதிதடந்து அப்புறந்தீதே போனாப்பானால்
 சேரப்பா உன்னிடத்தி லூணிப்பார்த்தாற்
 செகமல்லாஞ் சிற்றண்டத் துள்ளே காணும்
 ஊரப்பா வுலகத்தி லுள்ளதெல்லாம்
 உன்னுடம்பிற் றனித்தனியே காணலாகும்
 காரப்பா கலைலுமாங் குளங்கள்கோவில்
 கண்மூக்கு மத்தியினுட் கருத்திற்கானே.

(9)

கருத்திலே காணாமடா வேதாந்தங்கள்
 காலென்றும் தலைபென்றும் மாறிச்சேர்த்தால்
 பொருத்திலே காணாமடா சத்திமூலம்
 பொலவா டிதாசிகட்டு மெய்பெய்யாதும்
 வருத்தினா லாவந்த பால்கோண்பாய்
 வண்டலெல்லாம் வாய்வினாப்த் தள்ளுவார்கள்
 குருத்துக்குள் இலைபூகாய் பழமுமாகும்
 குறியான குலைசாயுங் குன்றும்பாரே.

(10)

இரசபதங்கம்.

குன்றான ரசபதங்கங் கூறக்கேளு
 குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன் மணியநாக
 ஸ்ரீராம செங்குலாப்பு விடித்துத்தூளாய்
 நயம்பெயர்வ சட்டிக்குட் பாதியிட்டு
 மன்றான குகைதனையே நெயில்வத்து
 மணம்பெறவே ரசமனை யூத்தியேதான்
 நின்றான மோலுமிந்த வுப்பிட்டேதான்
 நிதானமாய் மேற்சட்டி கவிழ்த்துமூடே.

(11)

மூடியே அகண்டசொரு ஆற்றின் மேலே
 மூயற்கிவெற வெற்றிமெள்ளத் திணைமுட்டி
 சாடியே இரவுபக வெறிக்குறியும்
 கந்தாட ஆழியின் எனடுத்துப்பார்த்தத்
 தேடியே மேற்சட்டி மேலேயிற்றுத்
 திற்பான பந்தாடா படிசம்போலாம்
 சாடியே வாய்வினும் வடிக்கொடுந்து
 தன்மைபுடன் பரவிதறி வடைத்துவைவெ.

(12)

அடைத்திருந்த பதங்களைசுப் பரிவெல்லத்தில்
 மூச்சிடு மெடபாக பொழுதாடும்
 நடைமெடதன் வாய்க்கிற் குடைச்சல்மற்ற
 நலமில்லாப் பாக்விழுகற் குலைப்பாயும்
 தடைமில்லாத் கதலிவெனும் கனிவிழாட்டு
 தவறாமற் பாத்கஞ்சி மிகவேழாட்டு
 இடைமீறி வாய்பிடிக்கால் வேலாம்பட்டை
 வெணுங்கொழல் கொம்பவிப்பா புற்றுதானே.

(13)

உகந்தவயச் செந்தூரஞ் செப்பக்கேளு
 உண்மையாய் லாடமதை ராணியேதான்
 இகந்துவிடா மற்படிக்குப் பலந்தானேந்து
 இன்பமுடன் சம்பளத்திற் சாற்றிலிட்டு
 புகந்தவாய் மூன்றுநா ளானபின்பு
 புன்மையிலாத் தண்ணீர்விட் டரைத்தெடுத்துச்
 சுகந்தரவே வெண்வேலாம் பட்டைச்சாற்றால்
 சோம்பாம லீந்துபுடம் அரைத்துப்போடே.

(14)

புடமிநிலாய் நெல்லிக்காய்ச் சாற்றிண்பா
 புழ்ச்சிபுட னுறுபுடந் தீர்த்துப்போடு
 அடவுடனே பார்த்திதனை வெடுத்துக்கொண்டு
 அதிவிதமாய் வெற்றிலையின் சாற்றாலப்பா
 திடமுடனே பந்துபுடந் தீர்த்தாயானால்
 தின்பமதாய்க் கண்டுகொள் சிவப்புமாகும்
 கடவுள்பதந் தொழுதேற்றிக் குழலில்வைத்துக்
 கனத்தபித்த வாய்வுதனை வெடுத்துப்பூட்டே.

(15)

எடுத்துபல சோகைவிக்கல் வாந்திபாண்டு
 எதிர்த்தகுண வெறுப்புருக்கி யினோத்தமேலி
 அடுத்ததொரு கழிச்சலன்னத் துவேசம்யாவும்
 அகன்றளி.ச் செந்தூரார் தட்டிக்கேட்கும்
 தொடுத்தவிடு மனப்பான மறிந்துமேலாய்த்
 தொடர்ந்துசெய்தா லின்னம்வெகு நோய்கள்தன்னைச்
 சமத்தமிட்டித் திர்க்குமப்பா ரசபதங்கம்
 சமர்த்துடனே யித்தொழிலைச் செய்வாய்நீயே. (16)

தொழில்பார்த்துச் சுளுவாகச் செய்துகொண்டால்
 கோற்றது பலவிதமாய்ப் புத்திநானும்
 விழியதனால் நோக்குமெள்ள அறிவைத் தூண்டி
 வியப்புடனே கைபாக மேற்றிறின்றுல்
 ஒழியாது அவிழ்தமதின் மார்க்கமப்பா
 ஒதுவாய் பலவிதமாய்ப் பேசுவார்கள்
 வழியிதுதா னிலேசசன முறையிற்றேற்ற்து
 வகுத்தபடி பண்டிதத்தைப் பார்ப்பிர்தாமே. (17)

பார்த்திகளை நோயாள ருண்ணும்போது
 பண்புடனே செய்பாலும் வெண்ணெய்யாகும்
 தேர்தாட்டி னிறைச்சிக்கிச் சடியுமாகும்
 தித்தித்த திராட்சியென்ற பழமதாகும்
 வாத்தபடி கோதுமையின் ரொட்டிபாகும்
 இன்பமுடன் கொண்டவர்க்கு ஏற்குமேற்கும்
 சீர்துவமாய் தெரிந்துணர்ந்து பார்த்துநின்றால்
 தெய்வகித்தப் படியெதுவு மாகுந்தானே. (18)

வேறு சந்தம்.

ஆகிய சொல்லே தென்றால் அடைவுடன் புகலக் கேளு
 பாகிய சந்த னாதி பண்புறந் தயிலந் தன்னை
 பூகியாய் ஸ்தானஞ் செய்ய வுற்றதோர் பிணிகள் நீங்கும்
 யோகிக ளொனக்குச் சொன்ன வுச்சித மொழியி தாமே. (19)

மொழிந்தசொற் றவறி டாமல் முனிந்துநேர் பாசங் கண்டு
 அழிந்திடச் செய்யும் நோயை அதட்டியே நீங்கும் பாரு
 தேளிந்திடத் தேகந் தன்னைத் திறப்படப் போற்றி நிற்கும்
 ஒழிந்திடாத் தேக மென்றே வுயர்பட வுணர்விர் தாமே. (20)

படர்ந்தது அனேக மென்று பார்ப்பது பொன்று தானே
தடமிது வேறென் றெண்ணித் தவறிடா திருத்தல் நன்று
அடவுடன் சென்று ரத்தா லாகிடு மனந்த மார்க்கம்
சடமது தெளிவுந் டொங்கிச் சகலமும் நன்மை யாமே. (21)

நன்மையாய் நான்தான்சொன்ன நடத்தைபய நித்தமேலோர்
இன்பமாய்க் கண்டு தேர்ந்து யிவ்வித பாக மொப்ப
அன்புடன் செய்வோர்க் கெல்லா மதிகநற் குணம தாகும்
முன்புகாம் மொழிந்த நியாய முறையிது கிசம தாமே. (22)

முறையது சுருவி தென்று முனிவர்க ளெனக்குச் சொன்னார்
நிறைவுட னின்றுல் யானும் நிகழ்த்தினேன் அருமையாக
மறைபொரு ளறிய வேண்டி மாநிலத் துதித்தோர்க் கெல்லாம்
குறையிது வறுகி டாது குணந்தருங் கனக மாமே. (23)

கஞ்சமலைச்சித்தர் கலைக்கியானம் 23

முற்றிற்று.

மதுரை மேலமாகிவி நியிலிருக்கும் பார்த்திபனார் கிராம முன்
சிப் சொக்கலிங்கம்பிள்ளை குமாரர் நாடகஉபாத்தியாயர் சங்கிலியா
பிள்ளை அவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாண்
திரம் அச்சிடலானது.

உ.
குருவே துணை.

பணிரெண்டாவது

கஞ்சமலைச் சித்தர் பாடல்.

பரிபூர னுணந்த போதம்-சிவ
பரப்பிரம் மான சதானந்த பாதம்

உரிதாம் பரம்பொருளை யுள்ளு-மாய
முற்ற பிரபஞ்ச மயக்கத்தைத்தள்ளு
அரிதான சிவநாமம் விள்ளு-சிவ
னடியார்கள் பணியிடை யன்பாகக்கொள்ளு. (1)

துச்சமு சாரவி சாரம்-அற்ப
சுகமது துக்கமதாம் வெகுசோரம்
நிச்சய மானவி சாரம்-ஞான
நிர்மல வேதாந்த சாரமேசாரம். (2)

கற்பனை யாகிய ஞாலம்-அந்தக்
கரணங்க ளாலே விளைந்தவிசாலம்
சொற்பன மாயிந்திர ஜாலம்-அன்று
தோன்றி விட்டாலது சூட்சுணுகலம். (3)

அற்பம தானப்பிர பஞ்சம்-அது
அனுசரித்தாலே வுணக்கிது கொஞ்சம்
நிற்பத ஞானமேவி நெஞ்சம்-அன்று
நிகரில்லை நிகரில்லை மெய்ஞ்ஞானந்தஞ்சம். (4)

ஆங்காரத் தால்வந்த கேடு-முத
லாசையைக் கட்டோடே அப்பாலேபோடு
தாங்காம லானந்த வீடு-அன்று
தாக்கும னெலயந் தானுகக்கூடு. (5)

தந்துவக் குப்பைக ளேனு-சித்தி
சாத்திர மான சடங்குகளேனு

பத்தி யுடன்மற வாத-குரு
பாதத்தைக் கண்டாற் நெரியுமப்போது. (6)

சூராத் தூரம்ம ளில்லை-அத்தைத்
தொட்டுப்பிடிக்க வென்றால்வெகு தொல்லை
காரண தேசிகன் சொல்லை-நம்பிக்
கருத்தில் நிறுத்தியுங் காணலாமெல்லை. (7)

ஆறுவாத் தால்வந்த காயம்-அதில்
ஐவரிருந்து தொழில்செய்யும்-ஞாயம்
காணவ மாம்போகு மாயம்-ஒன்றாய்க்
கைகண்ட சூத்திரஞ் சொன்னேனுமாயும். (8)

முட ருறவு படியாதே-நாரி
மோக விகாரத்தால் நீமடியாதே
ஆடம் பரம் படியாதே-ஞான
அமுதமிருக்க விஷங்குடியாதே. (9)

தானென்று வாத கூறாதே-பேசி
தர்க்கக்களிட்டுச் சளன்று சீறாதே.
ஊனென்ற பாச மாறாதே-போனால்
உன்னுளை யுன்மனஞ் செத்துத்தீறாதே. (10)

வந்த பொருளைத் தள்ளாதே-நீயும்
வாராததற்குவி னுசை கொள்ளாதே
சிந்தை வசமாய்த் துள்ளாதே-கம்மம்
சித்திரம் போலிருந் தொன்றும்விள்ளாதே. (11)

தேக பாசபவ பந்தம்-அப்பொருள்
சிற்பின்ப மானது சீச்சுதுற்கந்தம்
பாகம தானவே தாந்தம்-பொருள்
பாவிற்றுப் பார்க்கி னுனக்கிதுசொந்தம். (12)

வஞ்சிய ராசை யாகாதே-அந்த
மயக்கமாளுற் கொஞ்ச மட்டிற்போகாதே
அஞ்சி யமன்கைச் சாகாதே-கெட்ட
ஆசாபாசமந் நெருப்பில் வேகாதே. (13)

கல்வி மயக்கங் கடந்து-எல்லாங்

சற்றேறெமென் றெண்ணுங் கசட்டைத்தொலைந்து

சொல்வெப் பினிலே கிடந்த-இரு

சூட்சாதி சூட்சத்தி லாசைபடர்ந்து.

(14)

ஒடித் திரியுங் கருத்து-அதை

ஒடாமற் கூட்டிப் பிடித்துத்திருத்து

நாடிக் கொண்டம்பைப் பொருத்து-அந்த

நாதாந்த வெட்டவெளிந் குன்றிருத்து.

(15)

சாண்வழிற் றுலலை யாதே-உதம்

சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டே மலையாதே

ஆணுவத் தாலுலையாதே-உனக்

கானந்த முத்தி பதுநிலையாதே.

(16)

அபிமானி யாகிய ஜீவன்-அவன்

அஞ்ஞானத்தாலே அழிவுண்டு போவன்

தபம்நினைந் தாற்போதம் சார்வன்-நிலை

சார்ந்து கொண்டாற்சத்தி ரூபமுமாவன்.

(17)

நற்குரு சொன்னதே சொல்லு-தம்பம்

நாட்ட மென்றால்வன்னி நிலையிலேநிலு

தற்சம யங்களை விளக்கு-உண்டு

தன்மயமாகவே தானேநீ கொள்ளு.

(18)

துன்ப விற்பங்களைத் தொட்டு-அந்தத்

தொந்தங்க ளெல்லாந் துருசுறச்சுட்டு

பின்பு பாசத்தைக் கைவிட்டு-ஒன்று

பேசாம லந்தம் பெருமைமையிட்டு.

(19)

பேச்சினு லென்னென்ன தோணும்-ஈம்மா

பேசப்பேசப் பிறையல்லோ காணும்

வாச்சுதா லாலம்பு பூணும்-நல்ல

மாசற்ற ஞான விசாரணைவேணும்.

(20)

அறித்திய மானது தேகம்-அதி

லாசையு மொன்று லடங்காது மோகம்

தனித்திருந் தாலந்த பேரகம்-ஒன்று
தானாகி நிற்பது வேசுவையோசம். (21)

விரும்பாசைக் கிடங்கள் கொடாதே-நாய
வேதனைக் குள்ளேநீ கட்டுப்படாதே
திரும்பச் சென்ன மெடாதே-குரு
தேகிசன்பாதத்தி லன்பு விடாதே. (22)

கோடான கோடி தவங்கள்-அந்தக்
கோவிலைச் சுற்றிச் செபிக்குஞ் செபங்கள்
பாடான தல்லேர பவங்கள்-இது
பண்ணுமுன் னண்ணுமத் துன்பமலங்கள். (23)

அந்தக் கரணவி லாசம்-அதை
யாராலுந் தள்ளாக்க டாதுபிரயாசம்
தொந்தித்து நிற்பதே பாசம்-அதற்
ரோன்றாமற் ரோன்றஞ் சயம்பிரகாசம் (24)

நாமசொ ரூபமே சித்தி-அதை
நாடித் தெளிந்தகொண் டாலல்லேர முத்தி
நேம சொரூபமே வித்த-எங்கும்
நிட்சா மாரும் நிரந்தரவஸ்து. (25)

கஞ்சகலைச்சித்தர் பாடல் 35.

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபேரகமகாரிஜிஸ்வர
சுவாமியவர்கள் ஆதின் ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது
பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதடானி ரிஜிஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து
வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ.

பாம்பதி துணை.

பதிமுன்னுவது

புலிப்பாணி முனிவர் திருவாய்மலர்த்தருளிய

பூஜாவிதி 50.

அத்திமுகள் றணையளித்த ஆரணேகாப்பு
 அகிலமெங்கும் நிறைந்துமின்ற அருளேகாப்பு
 முத்திதரும் வேதாந்த முதலேகாப்பு
 முப்புரத்தைத் தகித்தெரித்த பரணேகாப்பு
 சத்தியொரு பாகம்வைத்த ஆரணேகாப்பு
 சங்கரணே அம்பரணே ஞானமூர்த்தி
 வெத்தியாம் சிதம்பரத்தின் பூசைமார்க்கம்
 விளம்புகிறேன் கணேசனுட பாதங்காப்பே. (1)

காப்பென்ற பிருதியி லொன்பதாகும்
 கனமான அப்புதனிற் பதினொன்றாகும்
 வாப்பென்ற தேய்வுதனில் நாலதாகும்
 வளருகின்ற வாய்வுதனிற் பதினைந்தாகும்
 தாப்பென்ற ஆகாயந் தனக்குமைய்தா
 தன்மையுட வீரரறு தானேயாகும்
 நாப்பென்ற நடனமிடுஞ் சிதம்பரத்தின்
 நல்லதொகை யைம்பத்தொன் றாகத்தானே. (2)

ஆகமாய்ப் பாடுமுன்னே நவசித்தாதி
 அதன்பிறகு நவகோடி கோடாகோடி
 பாகமாய் ஆச்சுதென்று பேசிக்கொண்டு
 பாம்பிவன் சாபமிட பாலித்தார்காண்
 ஏகமாய்ச் சாபமிட்டார் வாமத்துக்கு
 இயல்பான ஆட்சரங்கள் தீட்சைமார்க்கம்
 போகமாய் உயிர்களைத்தான் வாங்கிப்போட்டார்
 போட்டதனால் நூல்களெல்லாம் பொய்யாய்ப்போச்சே.

போச்சுதென்று அலையாமற் சிவனுத்தாரம்

பூட்டியே கேட்டுநா னித்தநூலில்

ஆச்சுதென்று மறைத்ததெல்லாம் அருளிச் செய்தேன்

அரகரா சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்தேன்

மூச்சுதென்று போகாமல் முறைதப்பாமல்

முன்னேதோ பின்னேதோ வென்றெண்ணாமல்

காச்சுதென்று காச்சினிட்டேன் உலகத்துள்ளோ

கண்டவருக் கிந்துல்தான் சித்திமுத்தி.

(4)

முத்தியிது மோட்சமிது சித்திகேரடி.

மூடருக்கும் வீணருக்குங் காட்டொணுது

சத்தியிது சம்புவிது ஒன்றுச்சொன்னேன்

சகலநூற் கெல்லாந்தான் குருநூலப்பா

எத்தினுர் சாபத்தை நிவர்த்திசெய்து

வத்தினுற் றீட்சைதா நெளிதிலாகும்.

புத்தியுட னிந்தூல்தா னார்க்குங்கிட்டாப்

புண்ணியருக் கிதுகிட்டும் பொருளோப்பாரே.

(5)

பொருளான சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்யப்

புகட்டினேன் சாபமது பொய்யாபோக

அருளான சிவயநம அம்உம்என்று

அப்பனே சிம்கிலிம் ஸ்ரீமலம்என்றே

மருளாமல் எம்மம்யம் ஒம்என்றேதான்

மாட்டுவாய் லட்சமுரு வேற்றினுக்கால்

இருளான சாபங்கள் நிவர்த்தியாகும்

ஏகமாய்ச் சொல்லிவிட்டே னியம்பக்கானே.

(6)

காணப்பா ஆறுவரை குறுக்கேகீறி

காங்கமில்லா தாறுவரை நேரேகீறி

ஆணப்பா விருபத்தஞ் சரையுமாச்சு

அடைவான முனைதோறும் சூலம்போடு

தாணப்பா முதலரையில் நாலுகோணம்

தயவான நகாரமொடு அகாரங்கூட

வாணப்பா ஐயோடு உகாரந்தோணும்

வளமான லக்கமது ஒன்பதுகாமே.

(7)

ஆமப்பா அடுத்தநாழிற் பிறைகாண்கோணம்
அடைவான் மகாரமொடு இகாரங்கூடத்
தாமப்பா கிலியோடு வகாரந்தானும்

தயவான லக்கமது பதினென்றாகும்
வாமப்பா அடுத்தநாழில் முக்கோணந்தான்
வளமான சிகாரமொடு உகாரந்தானும்
நாமப்பா சவ்வுடனே நகாரந்தொட்டு

நலமான லக்கமது கா லுமாமே.

(8)

ஆமடா யிதனருகே அறுகோணந்தான்
அடைவான் வகாரமொடு ளகாரந்தானும்
தாமடா ஸ்ரீமுடனே யகாரங்கூடத்

தயவான லக்கமது பதினென்றாகும்
வாமடா யிதனருகே வட்டம்போடு
வளமான யகாரமொடு ஓகாரந்தானும்
நாமடா ஹரீஷம் என்னுநாட்டி

நலமான அகாரலக்க மீராருமே.

(9)

ஆரப்பா தம்பனத்தின் மகிமைமெத்த
அப்பனே தம்பனம்போ லுண்டோவித்தை
வாரப்பா அஞ்செழுத்தின் பிசஞ்சொல்வேன்

வளமான சிகாரத்தில் நகாரம்வை
நாரப்பா யகாரத்தில் மகாரம்வை
நலமான வகாரத்தில் சிகாரம்மாட்டு
காரப்பா மகாரத்தில் வகாரம்மாட்டு

கணக்காக நகாரத்தில் யகாரமாட்டே.

(10)

மாட்டடா அஞ்செழுத்துக் காணும்பெண்ணும்
வரைதோறும் பிசத்தை அணுகமாட்டு
வாட்டடா பிசமில்லா விட்டால்நமந்தா

வளமாகப் பரியாது பிசம்விட்டால்
ஆட்டடா அஞ்செழுத்தின் தொகைதான்கேளு
அகாரமுதல் நகாரம்வரை ஒன்பதாச்சு
கூட்டடா மகாரமென்ற மால்தனக்குக்

கொள் அகர முதல்மகரம் பதினென்றாச்சே.

(11)

ஏச்சப்பா கிராமென்ற ருத்திரற்கு

இகரமுதல் கிராம்வரை நாலதாகும்
பாச்சப்பா வகாரமென்ற மகேசனுக்குப்

பதிஅகர முதல்வகரம் பதினேந்தாச்ச
விச்சப்பா வகாரமென்ற சதாசிவற்கு

மேல்அகரம் முதல்யகரம் யீராறாகும்
காச்சப்பா ஐம்பத்தோ ரொழுத்துந்தானாய்

சருதிநின்ற இதம்பாற்குக் கண்தான்மூன்றே, (12)

மூன்றான நடுவணையை எடுத்துமாறி

முன்வரைந்த சக்கரமோ நிருபத்தஞ்சில்
நான்றான ரூலத்தி னிடைகள் தோறும்

நாயகனே நியுந்நீயும் என்றுமாட்டு
பான்றான ரூலமுனை ஸ்ரீமம்போடு

பண்பான திரிவட்டம் பாங்காங்கூட்டு
ஊன்றான உள்வட்ட மிதழ்காங்கூற்று

உத்தமனே கிருவட்ட மிதழ்ரோட்டே, (13)

எட்டான திரிவட்டம் எண்காங்கப்பா

இதமாக நடுவட்ட முதலாம்ஆதி
கட்டான அகாரமுதல் ஓகாரமட்டும்

கனிவாக ஐம்பத்தி யொன்றுமாச்ச
கிட்டான உபரேகை வாசல்நாலு

கீழ்வாசல் கணபதிக்குக் கங்குநாட்டு
நட்டான மேல்வாசல் வடுகன்பீசம்

நாயகனே வங்கென்று நாட்டிடாயே, (14)

நாட்டியே தென்வாசல் பரிதிபீசம்

நலமாக இம்மென்று நாட்டுநாட்டு
கூட்டியே வடவாசல் மதியின்பீசம்

குணமாகச் சம்மென்று குறித்தும்போடு
ஆட்டியே உபரேகை வீதிக்குள்ளே

அடைவாக இந்திரனில் லம்மாம்பாரு
வாட்டியே அக்கினியில் ரம்மென்றப்பா

வளமாக யெமனிற்சம் மென்றுபோடே, (15)

போடவே நிருதியிலே உம்மேயாகும்
 பொலிவான வருணனிலே வம்மேயாகு
 சாடவே வாய்வதனில் பம்மேயோடு
 சார்வான குபேரனிலே ளம்மேயோடு
 விடவே நிகாண்யம் சம்மேயேரு
 விதமான அஷ்டாங்கிதரூப் பாலராச்சு
 ஆடவே போகருட கடாஷ்டத்தாலே
 அப்பனே புலிப்பாணி பாடினேனே.

(16)

பாடினேன் தமிழெழுத்தில் அகாரம்தொட்டு
 பண்பான பிரணவத்தின் வரைக்கும்போடு
 கூடியே தமிழெழுத்தில் அகாரம்தொட்டு
 கொற்றவனை ஒவ்வரையி னுயிராய்ப்பாரு
 ஆடியே தசாங்கமென்ற எழுத்தோபத்து
 அப்பனே சக்கரத்திற் சுத்திப்போடு
 நாடியே சக்கரத்தில் சுத்திப்போட
 நலமாக வீராஞ்சு எழுத்துமாச்சே.

(17)

ஆச்சப்பா அசுபையுட எழுத்துச்சம்அம்
 அடைவாக மேல்வாசல் கிழேபோடு
 பாச்சப்பா வலமங்கி சுத்திபிசம்
 பண்பாக அம்மென்று பதித்துப்போடு
 வாச்சப்பா விடம்பரா சுத்திபிசம்
 வளமாகக் கிழேமென்று குறித்துப்போடு
 விச்சப்பா வலப்பாக மிடப்பாகந்தான்
 விதமான ஐயும்சிலியும் சவ்வுமாமே.

(18)

ஆமடா அம்இம்உம் எம்ஓம்மென்றே
 அய்யபஞ்ச பகூயிரு புறமும்போடு
 வாமடா அம்சம் ஸூயும்மென்று
 வளமாக மங்குடனே நனியென்றோது
 தாமடா கிறீம்முடனே றீமுங்குட்டித்
 தயவான கிம்முடனே அங்கியென்று
 நாமடா நவக்கிரக பிசமாச்சு
 நலமான் சக்கரத்திற் சுத்திப்போடே.

(19)

போடப்பா சொருபியென்ற வெழுத்துமப்பா
 புகுத்தருவம் கிலியல்லோ மதனபிசம்
 நாடப்பா நெவாசல் மேலே அப்பா
 நலமாக விடீரண்டும் பதித்துப்போடு
 கூடப்பா சிதம்பரத்தின் பூசைசெய்யச்
 கூத்தாடுங் கணங்கள்முத லெல்லாமாடும்
 ஆடப்பா போகருட கடாசுத்தாலே
 அடைவாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே.

(20)

பாடியே அகாரத்தி லுதாரமிட்டுப்
 பண்பான ஒங்காரங் கொண்டுகட்டு
 நாடியே அதன்விழ மகாரமிட்டு
 நலமாக வதினமேலே திங்காரந்தான்
 கூடியே அரியெழுத்து மேலேதாக்கிங்
 குணமாகச் சூலமிட்டு ஸ்ரீமந்தாட்டு
 ஆடியே சிங்குவங்கு பென்றுநாட்டு
 அடைவாயே காட்சரத்தைப் பதித்துப்போடே.

(21)

போடுகிந்தா மணிக்குச்சி காரமிட்டு
 பொங்கமுடன் மகாரமொடு யகாரம்போடு
 ஆடவே அகாரமுடன் விந்தைப்போட்டு
 அடைவாஞ்சக் கரத்தில்திரு வாசுகுட்டுக்
 கூடச்சிந் தாமணிக்குப் பிசமாச்சு
 குணமான சக்கரத்திற் பதித்துப்போடு
 நாடியே போகருட கடாசுத்தாலே
 நலமாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே.

(22)

பாடியே வலப்புருவம் அகாரம்போடு
 பண்பான இடப்புருவம் ஆகாரந்தான்
 நாடியே வலக்கண்ணு இகாரம்போடு
 நலமான இடக்கண்ணு ஈகாரந்தான்
 சாடியே வலக்காது உகாரம்போடு
 சமத்தான இடக்காது ஊகாரந்தான்
 வாடியே வலக்கன்னம் இரோம்ரீபோடு
 வடிவான இடக்கன்னம் ஈரோம்நாட்டோ

(23)

காட்டடா வலமுக்கு இல்லாவென்று
 நாயகனே இடமுக்கு சுல்லாவாகும்
 ஆட்டடா மேலுதடு ஏயைப்போடு
 அடைவான மேலுதடு ஐயைப்போடு
 கூட்டடா மேற்பந்தம் ஒவ்வைப்போடு
 குணமான சிழ்த்தந்தம் ஒளவ்வகாட்டு
 மாட்டடா நாவதிலே அம்மென்றப்பா
 மணிபரண கண்டத்தில் அநாரமெண்ணே.

(24)

எண்ணவே சக்கரத்திற் பதிந்தயின்பு
 இதமான சாபங்கள் நிறிந்திசெய்து
 நண்ணவே பிராணபிர திஷ்டைசெய்து
 நவிலுவோம் பூசைசேச டசமுஞ்செய்து
 அண்ணவே சுகந்தபரி மளங்கள் புஷ்பம்
 அடைவாக வர்ச்சித்துக் கணிகளோடு
 தண்ணலே பலகாரம் பரமானந்தம்
 தாம்பூலம் இளநீரும் பாலுத்தேனே.

(25)

தேனான பாவக்கம் அன்னத்தோடு
 தெளிவாகு மாறுகவை வஸ்துகத்தி
 தானான சருவமும் சுத்திவைத்துத்
 தயவாகப் பூசித்துத் தியானமோது
 வானான சுற்பூத் திபமேற்றி
 வணங்கவே அஷ்டசித்தும் சித்தியாகும்
 மாறான அஷ்டசத்தி நடனஞ்செய்வாள்
 வானவரும் லோகமெல்லாம் வசியமாமே.

(26)

ஆமேதான் நமசிவ வசியமாகும்
 வளமான நமசிவய தம்பனந்தான்
 தாமேதான் மசிவந மோகனந்தான்
 தன்மைபெற சிவநம மாரணந்தான்
 நாமேதான் வயநமசி யுச்சாடானம்
 நலமான நமசிவந பேதனந்தான்
 பாமேதான் நமசிவ வித்துவேஷம்
 பண்பான வசிநநய அழைப்புமாமே.

(27)

ஆமடா காரியம் வசியமாகும்

அப்பனே பித்தனேமோ கனமேகித்தி

தாமடா பகம்பொன் தா நனறப்பதா தும்

தயவான செம்புதம் பனவேசெய்யும்

வாமடா வெள்ளியம் உச்சாடிக்கும்

வளமாமல்வெங் கலம்விந்து மேவணந்தான்

போமடா யிரும்புபே தனமேயாகும்

பொங்கமுடன் வெள்ளியா சணந்தானே.

(28)

தானென்ற தலைஞ்சள் கொடியு வரும்

தயவாகத் தான்பூசி லுரைப்போதி

வானென்ற முப்புரவி மதியின்பிசம்

உந்நமனே அடன்குட்டித் தயிலம்வாங்கி

ஆனென்ற அடித்தகம மெட்டெட்டுக்கும்

அடைவான தொழில்முறைக்கு மெல்லாமாகும்

நானென்ற போகருட சடாட்சத்தாலே

நலமாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே.

(29)

பாடியே மோகனதம் பனவசியம்

பண்பான அழைப்புமுத லிவைநாலுக்கும்

வாடியே ஆள்காட்டி விரலேநீளம்

வளமாகப் பெருவிரலி னகலம்பா

சாடியே மாரணபே தனவித்வேஷம்

சார்ந்திமுச் சாடனங்க ளிவைநாலுக்கும்

கூடியே பவுத்திரவால் நீளம்பா

குணமான சிறுவிரலி னகலமாமே.

(30)

ஆமடா யிரையாறு வீசமாகும்

அப்பனே பன்னிரண்டு அரைக்காலாகும்

தாமடா மூவெட்டுக் காலேயாகும்

தயவாக இதிலிரட்டி அரையேயாகும்

வாமடா யிடிலிரட்டி முழுதென்பார்கள்

வளமான கனம்பா நெற்கனந்தான்

நாமடா வீசமது ஒருநெல்லாகும்

நலமான சிதம்பரத்தின் பூசைகானே.

(31)

வாரம்.

காணப்பா ஞாயிறதில் வசியமாகும்
 கண்மணியே செவ்வாய்மே கனமுமாகும்
 தாணப்பா விபாழனுமுச் சாடனந்தான்
 தகமைபெரும் திங்கள் தம் பனமாம்பாரு
 வானப்பா புகனில்மா ரணமதாகும்
 வண்மைவெள்ளி வாரமதி லுழைப்பதாகும்
 நாணப்பா கனியில்வித்து வேஷணந்தான்
 நலமான ஞாயிறுபே தனந்தானுமே.

(32)

கிக்கு.

நாமேதான் ஈசான்யம் வசியமாகும்
 நலமான அக்கினிமே கனமாம்பாரு
 தாமேதான் நிருதியுச் சாடனந்தான்
 தலமைபெரும் இந்திரன் தம் பனமதாகும்
 வாமேதான் ஏமன்மா ரணமதாகும்
 வளமான வருணனு அழைப்பாம்பாரு
 காமேதான் வாயுவித்து வேஷணந்தான்
 கனமான குபேரன்பே தனமாம்செய்யே.

(33)

செய்யவே ருத்திராக்ஷம் வசியமாகும்
 செயலான மிளகுமணி மோகனந்தான்
 ஆய்யவே துளசிமணி உச்சாடானம்
 ஆப்பனே தாமரைதம் பனமாம்பாரு
 நையவே நாகமணி மாரணந்தான்
 நலமான சங்குமணி அழைப்பதாகும்
 வையவே யெட்டிமணி வித்துவேஷம்
 வளமான பேதனம்வெண் முத்துத்தானே.

(34)

பலகை ஆசனம்.

நானென்ற பலப்பலகை தம்பனந்தான்
 தன்மைபெரும் மாம்பலகை மோகனந்தான்
 நானென்ற வில்வமது வசியமாகும்
 நல்லபேய்த் தேத்தான்பே தனமதாகும்
 கானென்ற எட்டிவித்து வேஷணந்தான்
 கண்மணியே அத்தியும்மா ரணமதாகும்
 வானென்ற அழைப்புவெண் நாவலாகும்
 வளமாவ்வெப் பாலையுச்சா டனமாம்பாரே.

(35)

பாரப்பா மல்லிகைதான் வசியமாகும்
 பாரப்ப முன்னாள் நனமுராகும்
 ஆரப்பா தாய்நாய, நச் சாடனந்தான்
 அரப்பா ஆரப்பா கிருஷ்ணந்தான்
 வாரப்பா காக்கணத்தி யிரிவுமாகும்
 வளவான பேதன்மு மத்தம்பூவு
 நாரப்பா கடலைப்பூ மாணந்தான்
 நலமான தாமரைதம் பனந்தானுமே.

(36)

பட்டு வஸ்திரம்,

ஆமப்பா செம்பட்டு வசியமாகும்
 அப்பனே மஞ்சளானு மேகனந்தான்
 நாமப்பா பச்சையுந்தம் பனமதாகும்
 நலமான வெள்ளையது பேதனந்தான்
 காமப்பா கழுகைதிறம் வேடனந்தான்
 கண்மணியுச் சாடனந்தான் பஞ்சவர்ணம்
 வாமப்பா ஆந்தைவர்ணம் அழைப்பதாகும்
 வன்மான சுறுப்புமா ரணமாங்கேளே.

(37)

ஓமகுண்டம்.

கேளப்பா மணலில்நவ கோணமாகக்
 கீழ்ப்போட்டு மணலாலே கட்டிக்கொண்டு
 வாளப்பா கிழக்குமுகம் பார்வைவாக
 வளமான மணலாலே பரப்பிக்கொண்டு
 ஆளப்பா நவகோணம் நடுவேமைந்தா
 அப்பனே சாண்டிகளஞ் சதூரந்தோண்டி
 நாளப்பா சமுத்துவகை சொல்லக்கேளு
 நலமான அரசினெடு மாவின்சுப்பி.

(38)

சுப்பென்ற புங்கினேடு அத்திக்கொம்பு
 சொல்வெட்டி வேர்விழா மிச்சியோடு
 அப்பென்ற ஆலுடன்மல் லிகையின்சுப்பி
 அப்பனே நெல்லிசுப்பி நவ்வல்சுப்பி
 சுப்பென்ற ஆத்திசுப்பி யிலுப்பைசுப்பி
 கண்மணியே பேயத்திச் சுப்பிலோடு
 நப்பென்ற கடுகுரோ கணியுங்கூட
 நலமான யெருக்கினெடு கள்ளிக்கொம்பே.

(39)

கொம்பாம்பன் னுறுமா ரணத்துக்காகும்
 கொடிதாம்பைப் பெண்ணெம்பமா ரணத்துக்காகும்
 நம்பான பெண்ணாவிற் சமித்துமென்னெனப்
 நம்பவொளிப் பில்லாமற் நிறந்துசொன்னேன்
 அம்பான சிதம்பரத்தின் நடனங்காண
 அப்பினே பூசைவிதி நன்றாய்ச் சொன்னேன்
 வம்பான மேகநாட கிருநாகரஞ்ஞல்
 வளமாகச் சிதம்பரத்தின் பூசைபாரே. (40)

மூலமந்திரம்.

வசியம்-ஓம் வசமிவ அரிஓம் ஐயும்கிலியும் சுவாகா.
 தம்பனம்-ஓம் நமசிவ ஐயும்கிலியும் சவ்வும் சுவாகா.
 மோகனம்-ஓம் மசிவந கிலியும் சவ்வும் ஸ்ரீயும் சுவாகா.
 மாரணம்-ஓம் சிவநம சவ்வும் ஸ்ரீயும் அரிஓம் சுவாகா.
 உச்சாடனம்-ஓம் வசநமசி ஸ்ரீயும் அரிஓம் ஐயும் சுவாகா.
 பேதனம்-ஓம் வசமிவ அரிஓம் ஸ்ரீயும் சவ்வும் சுவாகா.
 வித்துவேஷணம்-ஓம் நமசிவ ஐயும் கிலியும் ஸ்ரீயும் சுவாகா.
 அழைப்பு-ஓம் வசமிவ ஸ்ரீயும் சவ்வும் கிலியும் சுவாகா.

பகவதி தியானம்.

பாரப்பா இன்னமொரு திட்சைமார்க்கம்
 பத்தியுள்ள பாலகனே சொல்லக்கேளு
 நேரப்பா பகவதியாள் தியானந்தன்னை
 நேர்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நிசமதாகச்
 சாரப்பா தன்சார்பு நிலையில்நின்று
 சங்கையுடன் ஒம்நிங் அங் உங்கென்றேதான்
 காரப்பா புருவங்கிக் கமலத்தேகி
 கருணையுட னாயிரத்தெண் னுருவேசெய்யே. (41)

செய்யடா மாணதமா புருவேசெய்யத்
 திருவுருவாய் நின்றபக வதியாள்தானும்
 மெய்யடா வுனதிடமாய் நடனஞ்செய்வாள்
 மெய்ஞ்ஞானக் கருணைவிழிக் கண்ணாற்பாத்துக்
 கையடா கூப்பியடி பணிந்துகொண்டு
 கருணைபா தேவதா பகவதிவாவென்று
 வையடா அமுதரச பானம்வைத்து
 மார்க்கமுள்ள ராஜராஜேஸ் பரியேயென்னே. (42)

என்னம்மா ராஜராஜேஸ் பரியேயென்று
 ஏசுவிர மயமாகத் தியானம்பண்ணிக்
 கன்னம்மா கமலாசி மந்திரமுதி
 கமலசித்த ஸுபிசுவ சோதித்தாயே
 முன்னம்மா நியிருந்து பெண்ணைக்காத்து
 முத்தியுடன் வினைத்தபடி சுத்தமாகப்
 பன்னம்மா யிதசுமய மென்றுநீயும்
 பதிவாக விதிபுயைநீ தரித்துக்கொள்ளே.

(43)

கொள்ளடா விபூதியை தியானம்பண்ணிக்
 கூசாமல் நெற்றியிலே ஆணிந்துகொண்டு
 நில்லடா வுண்சமூகங் கண்டோர்க்கெல்லாம்
 நீங்காத பாவமெல்லாம் நீங்கிப்போகும்
 சொல்லடா உன்வசனம் நன்மையாகும்
 சோதிதிரு பகவதியாள் சுருக்கினாலே
 அல்லடா உன்மனதை நோகப்பண்ணும்
 அவர்கள் குடி செந்தியிலே அமுந்தும்பாரே.

(44)

பாரப்பா பகவதிசென் நிருக்கும்நாடு
 பாதாள மலையாள நடுகாடாகும்
 காரப்பா மலையாள நடுகாடையா
 கண்டற்கு மத்தியென்ற வச்சிவட்டம்
 நோப்பா வச்சிவட்ட மலையாளத்தில்
 நிலையான பகவதியை பார்தான்காண்பார்
 ஐரப்பா அறிவார்க ளாறுமில்லை
 அந்தமலை யுச்சியடி வாரம்பாரே.

(45)

பாரப்பா உச்சியடி வாரமான
 பதிவான மலையாள பகவதிதன்பீசம்
 நோப்பா சொல்லுகிறேன் ஸ்ரீமநீங்கென்று
 நிலையான மலையாளத் துருவமீதிற்
 சாரப்பா சாரந்துமந்த அடிவாரத்திற்
 சந்திரனைச் சூரியனிற் சாரப்பண்ணிக்
 காரப்பா அக்கினிகொண் டொவேறிச்
 கண்ணியக் கண்ணூரத் தியானம்பண்ணே.

(46)

பண்ணப்பா பகவதியைத் தியானம்பண்ணப்
 பாஞ்ஞான கேசரியிற் பாரீரென்றேதான்
 உண்ணப்பா நிறைந்திருக் கண்ணிற்றோனும்
 உச்சிதரு மவ்வொளியில் நின்றபாரு
 மண்ணப்பா சூவிந்தமலை யானந்தனில்
 மக்களோ வெருமிதிகள் காணலாகும்
 எண்ணப்பா ஆதனில்வெகு சோதிகாணும்
 எங்கிலும்நன் றுகவெந் நின்றபாரே.

(47)

நின்றமிதப் பார்க்கையிலே மைந்தாமைந்தா
 நிசமாக வருளோடு பொருளுந்கண்டேன்
 ஆண்டரோடு முனிவர்களும் நிஷிதன்சித்தர்
 அநேகவிதம் விதவிதமா யங்கேகண்டேன்
 பண்டுடைய வேதமொடு சாஸ்திரங்கள்
 பலவிதமாய் நின்றவினா யாடல்கண்டேன்
 கண்டதொரு காட்சியெல்லா மங்கேகண்டேன்
 கலந்துவெளி வெளியான கருக்கண்டேனே.

(48)

கருக்கண்டு கருவறிந்து உண்ணும்போது
 கருவுருவாய் நின்றதொரு நாதங்கண்டேன்
 உருக்கொண்டு நின்றதொரு நாதந்நானும்
 ஒழுமிந்து நின்றவிடம் பார்க்கும்போது
 திருக்கண்டு ஆடியது முடிந்துதப்பா
 சிவசிவா வென்னசொல்வேன் விவளிதானுச்சு
 மருக்கொண்டு நின்றவெளி தன்னைக்கேளு
 மகத்தான அண்டவெளி உச்சிதானே.

(49)

உச்சியென்ற மூலமடா ஆர்தான்காண்பார்
 உண்மையென்ற ரகசியத்தை வெளிவிடாதே
 பட்சியென்ற பட்சியடா அண்டரண்டம்
 பாய்ந்துநின்ற மத்தியடா புருவமத்தி
 குச்சியென்ற கோலதனு ளைந்துபார்க்கக்
 கொடிமுடிக்கும் அடிப்படைக்கும் மிச்சமாச்சு
 உச்சமென்ற மாளிகையில் நின்றபார்த்தால்
 ஒங்காரக் கம்பதுனி மிச்சமாச்சே.

(50)

ஆச்சப்பா மிச்சமதாய் நின்றமிச்சம்

அண்டமென்ற சுழினையிலே நின்றபார்த்தேன்
காச்சப்பா கம்பநுனி மிச்சம்பார்த்தால்

கம்பநுனி கற்பூர தீபம்போலே

பேச்சப்பா பேசாத சோதியாச்ச

பிரணவமாய் நின்றதொரு சோதித்தாயே

மூச்சப்பா நிறைந்ததிரு வாசியாலே

முனைகண்டு கம்பமதி லேறினேனே.

(51)

ஏறினேன் சவுதகிரி வட்டமேறி

யேகாந்த வெளியொளியைப் பார்த்துமைந்தா
மீறினேன் அகாரமதிற் செயல்தன்னாலே

மின்னொளியி னமுந்தரச பாணங்கொண்டு

தேறினேன் சாகாத கால்மேல்நின்ற

தெளிந்துகொண்டு போகாத புனலைக்கண்டு

ஆறினேன் வேகாத தலையைக்கொண்டு

அடங்கினே னப்பொழுது அடங்கினேனே.

(52)

புலிப்பாணி முனிவர் பூஜாவதி 50

முற்றிற்று.

சாப்பீர் அரமணையார் களஞ்சியத்தில் வசிக்கும் கணபதிப்பர
தசியவர்களிடம் வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
ச்செிடலானது.

உ
பரமபதி துணை.

ப தி னு லா வ து

கௌசிக முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானகுஸ்திரம் 30.

ஒங்காரச் சுழிமுனையி லொளிவுமாகி
ஒன்றாகி யிரண்டாகி யுலகமாகி
நிற்காரப் பெருவெளியா யனுவதாகி
நிரந்தரமா யருவுருவா யல்லாதாகி
ஆங்கார மத்துவித நிலையதாகி
அற்றதுவும் உற்றதுவும் பெற்றதாகி
சூங்கார நடுவணைமுச் சுடருமாகிச்
சித்தான வஸ்ததனைச் சிந்தைசெய்வாம்.

(1)

அகாரமல்லோ கருவுடனே விர்துமாச்சு
அகாரமல்லோ அன்னைபொடு தந்தையாச்சு
அகாரமல்லோ ஆடுகிற வித்தையாச்சு
அகாரமல்லோ கண்காணு தெட்டதாச்சு
அகாரமல்லோ மதியுடனே விதியுமாச்சு
அகாரமல்லோ அகண்டபர வெளியுமாச்சு
அகாரமல்லோ குருவுடனே சீடனுச்சு
அகாரமடா வுபதேசப் பொருளுமாச்சே.

(2)

ஆச்சப்பா அகாரமுட னுகாரமாகி
அருளொளியா யிருந்தாளே ஆத்தாளாத்தாள்
பேச்சப்பா வயதுபத்து னெண்ணீன்றுள்
பேரான ராகிகன்னி விண்மீன்சோதி
நீச்சப்பா பூர்வமெனுந் தசமிதன்னில்
நிராமயத்தின் பேருரைத்து யெனையழைத்து
மூச்சப்பா ஆதியென்ற பொருளதாகி
முழங்குகின்ற மூலமந்திரஞ்சொன்னுளே.

(3)

சொன்னபதி சென்றிருந்து வரத்தேனப்பா
 சுத்ததக்து வந்தொண்டூறுத் தாறு பேரை
 இன்னலய் நிற் சார்ந்திருக்க வேண்டிக்கொண்டன்
 இணங்காதா லவர்கொயுஞ் சுட்டுவிட்டு
 அன்னையின்றன் சந்ததிபக் குவத்தேநின் நேன்
 அதன்மேலென் னுடன்பேசப் பலிரண்டாண்டு
 நன்னயமாய்ச் சென்றயின்பு பேசாப்பேச்சை
 நவின்ராபப் பொருள்நன்று யறிவேன்பாரே. (4)

பாரடா ஆம்மெனஉளம் மென்றேனித்தைப்
 பகருதற்கு ஆண்டுபதி மூன்றையானால்
 சோடா மற்றசொற் சொல்வதெப்பா
 தென்றுபின் தெரிந்துகொண்ட ஷண்மையாலே
 நோடா பதியாறுங் கண்டுகொண்டேன்
 நிலையாகப் பதிமூன்று கொணந்துள்ளே
 சோடா வெனதன்னை யிருந்தருட்சம்
 செப்பவென்று லெட்டாத பொருள்தாமே. (5)

ஆமப்பா தாயவளும் வளரும்விட்டில்
 ஆரணேடு புருவமையத் தேகமாக
 தாமப்பா தலமாறு சரோருகத்திற்
 சதிராகப் பதியுடனே நடனந்தானும்
 தோமப்பா வென்றடுங் காலைக்கண்டேன்
 சொரூபமூட னடமாடுங் காலைச்சொல்ல
 நாமப்பா மாசற்ற துரியாதீத
 நடனவொலி யானதையுந் தெரிந்துகொள்ளே. (6)

கொள்வதென்ன கேள்விட்டி மடக்குங்காலின்
 குறிப்பறிந்து தாய்ப்பைநிலை தனிவேலின்று
 கள்ளமன் றிக் கால்திறக்குந் திறவுகோலைக்
 கண்டுகொண்டாற் பூரணத்தின் புதுமைகாணும்
 தெள்ளமுத வெள்ளமது பழமைபாசிச்
 சிந்துமடா வாறுதலத் துள்ளேயீறி
 வள்ளஞ்செல் விதமிரண்டு கரையுஞ்செல்லும்
 வகைகண்டு பதினெட்டுப் பேருந்தானே. (7)

தானான கவமாகி யறுமூன்றுகித்
தன்மையருட் புனலதனிற் படிந்திட்டாரே
வேனான மூவர்களு மொன்றேயாகும்
வெளிதோனா தெவர்களையு மேச்சுப்போட்டார்
நானான விட்டகுறை மார்க்கங்ஙண்ட
நல்லவர்க்குச் சாபமதை நிவர்த்திசெய்ய
வானான அக்ரந்ததைத் தியானியென்று
வழுத்தினார் மந்திரோப தேசமென்னே.

என்னசொல்வேன் பெரியோர்க்குப் பெருமைமாச்சு
இதையறியா மாந்தர்களுக் கழிவுண்டாச்சு
மூன்னமே பதினெண்பேர் சொன்னநூலை
முற்றுமுணர்ந் தேசோதி நிலையினோடு
நன்னயமாய் மனதொருமை யாகக்கண்டேன்
நற்செம்பு கற்கரடு யெல்லாம்நீரே
சொன்னநீர் கனலாச்சு பற்பமாச்சு
சோதிசெய னுற்றிடவே மெய்யென்றொப்பே.

(9)

ஒப்பிடவே மூன்றுபொரு ளொன்றதாச்சு
உற்றபேச் செல்லாமல் கொடுங்கிப்போச்சு
அப்பனே லகிரியென்ற புரவியேறி
அப்பாற்செல் பொய்நீங்கி மெய்யேயாச்சு
செப்பாதே செகத்தோர்க்குத் தெரிந்தாற்போச்சு
செயலான சொல்லதுவும் பொய்யாப்போச்சு
தப்பாதே நூற்பார்க்கத் தெளிவதாச்சு
தன்முச்சால் மூச்சற்ற யிடத்தைக்கானே.

(10)

கரணவே முக்காலூந் தப்பிடாது
கணக்காக அஷ்டசுத்தி யிதனாலாகும்
தோணவிர்த நூலறியாக் கொன்றுமில்லை
சுத்தமுட னெட்டிரண்டு மறிந்துபாரு
நாணமற்று நூலறியா மடையரோடே
நாடிநீ கூடாமல் முத்திசித்தி
பேணவே வாலேபதி மூன்றுள்ளாகப்
பெருமையுடன் மதியமுத மங்கேயுண்டே.

(11)

உண்டிஞாப் பா யகனைமிட்டு மாயைதன்னில்

உழந்து பொருள் தேடிநா நிளில்விழாதே
கண்டிடுவா யிந்தநாட்டா ரணத்திற்சேர்க்கும்

கதிநீர் யுந் கருகும்பண் மூன்றாங்கோணம்
விண்டிடுவா யெட்டிரண்டும் விதியமைப்பும்

விட்டருளுந் யுந்தேதானும் நதிபன்மூன்றில்
பண்டாண மலங்கழிய மூழ்கினுக்காற்

பவமகன்று முத்தியிலே சித்திகேவோ.

(12)

கேளப்பா பன்மூன்று பதியிலுள்ளோ

செடிபார்த்து நாவுணர்ந்து பூரணத்தை
பிளப்பா பொங்காயற் காத்தாயானால்

விதமான காணமுடி யொவியையினும்
வேளப்பா கோடிமதி கதிருந்தோனும்

மேவியதோர் கோதியதைக் காணக்கூகம்
காளப்பா லுதயகதி ரிளமைவிகும்

நாடிப்பார் சொருபசித்தி மெய்யுமாமே;

(13)

மெய்யான மண்டலமுங் குருவுமாக

மேவியந்தச் சோதிவதந் துலங்கும்பாரு
செய்யாமற் றயங்காதே சத்தியஞ்சொன்னேன்

சின்னதமகிழ்த் தின்னமொரு கருவைக்கேளு
வைபவமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சேர்க்கையாக

வளமான நாதமதை முன்னேதானும்
மெய்யப்பா வாக்விமதி யுப்பினோடு

மேவுபொரி காரமிந்த மூன்றுமொன்றே.

(14)

ஒன்றான இடைதசநா தக்தினோடு

உற்றபுழு கும்பழச்சார் பலந்தான்கெந்தி
நன்றான வேழகலுற் கண்டேன்வேதை

ராகசியமீ தெனைப்பெற்றாள் மெச்சிக்கொண்டாள்
வென்றியித னுடனிற்க் கோபஞ்சேர

விதமான கருவெட்டு மறைக்கும்போது
கன்றுடனே பசுச்சேருந் தன்மைபோலக்

கனவேந்தன் சார்னுவிவிட் டேற்றுவாயே.

(15)

வற்றசரக் கறுத்தி நாலுஞ்சாகும்

இதைமதியாற் காணநட மாடும்வேதை

போற்றுவா யிறுகிரு வாகியுன்னைப்

பூணததிற் செத்தினிடும் பொய்யிதல்ல

சாற்றியதை நம்பாம லலைந்திடாதே

தானீனப் பசவுக்குக் கன்றங்கேது

காற்றிரமாய் ஊமைபட்ட சரத்தையோதி

கள்ளமிலா வொன்பதுக்கு மாகுமென்னே.

(16)

என்னவெட்டி ரண்டாலே சசந்தான்கண்டு

இயல்பான மனந்தெறிப் பாருபாரு

நன்மையிந்த நூற்பார்க்கக் குருவுமாச்சு

நாடுமே ரணுவாச்சு அனுமேராச்சு

தன்மையா மவுனமல்லோ ஊமென்றாச்சு

தனையனே அறிவின லறிவைப்பற்றி

ஒன்றிடவே அதிகமடா துரியாதீதம்

உற்றுமனங் குவித்துப் பரணத்தைக்கானே.

(17)

காணவே ஆன்னையுனக் கமுகமீய்வாள்

காரணமா மறுபிறவி யில்லைப்பா

தோணவே சொருபமது வொன்றேயாகும்

சுத்தெழுத்து யிருபத்தி யொன்பதாகும்

பூணவே அருட்கண்ணற் சூட்சம்பாரு

புகலான வுனதகத்தி லகத்தைக்கண்டு

மாணவனே ஆச்சரிய மைம்பத்தொன்று

மகத்தான யிருபத்தி யொன்றதாமே.

(18)

ஆமப்பா சிவலிங்க மானமூலம்

அளவற்ற தேகமதற் கெல்லாமாதி

தாமப்பா பிரண்டொன்றுஞ் சுயம்புஸ்தானம்

தற்பரத்தி யிருபத்தொன் றாகும்பாரு

நாமப்பா நவசித்த சரியைசித்தி

நலமான மண்ணுமீண்டு னுணமூலம்

வாமப்பா மற்றதில்லை யிதனின்மூலம்

வளமான நவமூலஞ் சுயம்புதானே.

(19)

கயம்பதுவே முன்னின்று முடித்தபேச்சு
 சூட்சுமெனும் மூலமதே யெல்லாமாச்சு
 வயமான முப்பொருளோர் வடிவமாச்சு
 வல்லவிடர் தண்ணமுத கற்பமாச்சு
 பயனறியார் தமக்கிதுவே நாகமாச்சு
 பாலமடா மயிர்ப்பாலம் நெருப்பாறுச்சு
 கயமான பதியறியக் கதியுண்டாச்சு
 காட்டிலே பேச்சொன்றும் பேசொண்ணுதே.

(20)

ஒண்ணுது பேச்சுதனால் மோசமாகும்
 உற்றமூச் சடக்கியுட் கருவைத்தொட்டு
 அண்ணலெனுங் குருவோடு மூலத்தொட்டு
 ஆச்சென்று தொட்டவிடம் பொன்னுமென்று
 வண்ணமுடன் குருசொன்னர் யானுஞ்சொன்னேன்
 மண்டலத்தில் மற்றவர்க்கு விண்டிடாதே
 விண்ணமிலா பூரணத்தின் காலேப்பாரு
 மேலான வழிசூட்ட வெட்டும்பாரே.

(21)

வெட்டியே எட்டிரண்டால் வித்தைக்கட்டு
 விளங்கவே கால்தூல்சொற் கருவைப்பாரு
 எட்டுதிரு வெழுமசபை யேழுக்குள்ளே
 ஈசனுடன் சத்தியிரண் டேகம்பாரு
 வெட்டவெளி கண்டதொரு சித்தர்மெச்சு
 விளம்புகிறேன் மறைப்புவித்தை தீர்க்கமாகத்
 திட்டமுடன் மாதளம்பூ மலரும்பத்து
 செப்பும்பூ வாதியேக போகந்தானே.

(22)

தானுன பூவும்பேய்ப் பிரக்கண்மூலம்
 தனிசித்தா மணக்குரசம் நாலுஞ்சேர்த்து
 வேனுன சமவிடையா யரைத்துவாங்கி
 வையமதில் மணுளனுமே யிறந்தபோது
 மானுன மாதாமூக் கண்ணீரோடு
 வகையுண்ணப் பாலுடன்முற் கருவுஞ்சேர்த்து
 கோளுக அதன்பின்பு மறைத்துவாங்கி
 குளியானை யஞ்சுபத்தும் வருத்துப்போடே.

(23)

போட்டுப்பே ரண்டவெண்ணெய் யேழுக்கூட்டிப்

புகலான யிருட்டறையிற் கலத்துத்தூரில்
நாட்டமுடன் மத்திக்கும் போதுசொல்வேன்
நான் முகத்தோன் சொன்னநால் வேதமொன்றாய்
தேட்டமுடன் கண்டறியா வெழுத்ததான்
சிறந்தமொழி யேகமென்ப தூமைபூமை
வாட்டமில்லா ழுன்னியே மத்தித்தாக்கால்
வருநிறஞ்செம் மைப்பிரம் வித்தையாமே. (24)

வித்தையாம் மாதுமா தளம்பூவாலை

வேண்டிமுன் மறைத்ததையும் வெளியாய்ச்சொன்னாள்
ரித்தனாய்ச் சுகாலுபவ மிதிலேமா ளும்
வினாவாகக் கருமையைச் சிமிழில்வைத்துச்
சுத்திபதம் தியானித்துச் சரீரத்துள்ளே
தானுமறைந் திருசுழியு மொன்றாய்நின்ற
பத்தியாய் நந்திக்குரு நாகமூலம்
பார்த்தம்மா வென்றுபல விதமாய்ப்போற்றே. (25)

போற்றியே கருவிருந்த சிமிழைப்பாரு

புகழான சிமிழ்விழிக்குத் தோற்றாதப்பா
சாற்றிடுவேன் சிமிழ்தோணத் தியானந்தன்னைத்
தானேழு வெழுமசபை யிலங்கிநின்று
வீற்றிருக்கும் கிரிமாவே ஸகிமாவென்று
வேண்டியகி மாமதிமா வாவாவென்றே
மாற்றமிலா கிரிகைசித்தி வாதசித்தி
வாவென்று யேழுதரஞ் சொல்லிப்பாரே. (26)

பார்த்திடவே சிமிழுனக்குத் தோணுமெய்யாய்ப்

பண்பான கடிகையே முக்குஸ்தானும்
நேர்த்தியுட னிதையறிந்து கருவாமையை
நீதிஸதம் பணவிடைதான் புருவமையம்
சீர்த்தியுடன் திஸதமிடப் புவிபிலுள்ளோர்
தேடியுனைப் பார்த்தாலும் யாருங்காணார்
பூர்த்தியாம் வெளிகண்டோ ருன்னைக்காண்பார்
புகழான குருவருளாற் பவிதந்தானே. (27)

தானுன திலதமிடப் பசாசபூகம்
தன்னிரவும் பகனானக்குக் கண்ணிற்றோனும்
வேனான பல்லோர்வாழ் உட்டந்தன்பரில்
வேணபடி சென்றசுத்த மிட்டாடூர்தான்
கோனான வுன்றையு மொருவர்காணார்
குறிப்பறிவாய் நந்திகுரு மூலர்மைந்தர்
வானான கருவூரார் செய்தவித்தை
மகிழ்வாய்ச்செய் யோகிபடா சித்தனும்.

(28)

ஆமப்பா சிவயோகிக் கிம்மைவேணும்
அவனிதனில் மானிடர்க்கு யியந்திடாதே
நேமப்பா சித்தர்க்குச் சித்ததாடும்
நீதமுள போகர்மன மறிக்கதாரும்
தாமப்பா பூரணத்தோ ளுள்ளந்தானாய்த்
தராதலத்தில் மூவேழந் தெரியலாகும்
நீமப்பா பிரகாசிக்குஞ் சத்திகுபம்
நிலையான முப்பாழுக் கப்பால்நீய.

(29)

நீயறிந்து நிற்குணத்தின் குறியைக்காண
நிராமபமே குருவாய்முன் பாசத்தோன்றித்
தூயவெளி நிர்த்தனத்தைக் தோணச்செய்வார்
சுத்தபிரம் சற்குணமும் நீயேயாவாய்
தாயகமா யட்டசித்தி மெய்யிற்காணும்
தானவனே நீயாகிச் சுகிர்தனுவாய்
சேயனே யிந்நூல்தான் மெய்மையாகும்
சேகரமாய்க் கண்டறிவா யீதுமுற்றே.

(30)

கொசிகமுனிவர் ஞானகுஸ்திரம் 30

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த வத்திராயிருப்பு அ. மு. பாண்டி
யம் பிள்ளையவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த காண்
திரம் அச்சிடலானது.

முருகன் துணை.

பதினைந்தாவது

மிருகண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானம் 30.

ஆதிபரமானகுரு பாதத்தன்னை

அனுதினமும் மனதிறுத்தி யருளைப்போற்றிச்
சோதியாம் மெய்ஞ்ஞான முணர்ந்துணக்குச்

சொல்லுமொரு காரணசற் குருவைபண்டி
நீதியுட னெந்நாளும் காத்துநின்று

நினைவுகெட்டுணைப்புநீழ்ந்து மகிழ்ந்திடாமற்
சேதியொன்று செப்புமுனே பணிவாய்ச்செய்து

தேசிகற்குப் பத்துமிரண் டாண்டுதொண்டே. (1)

தொண்டுசெய் திடப்பின்னே காட்சரத்தின்

சுயப்பொருளீ தென்றுசித்தி முத்தியோடு
பண்டுபரி வாசியுமூன் றக்கரத்திற்

பற்றியதோ ரெட்டிரண்ட தாகுமென்றும்
கண்டுநோள்நீ யென்றுகலை நாலுக்குந்தான்

கணக்கான வழிதுறையு முபதேசிப்பார்
ஆண்டுமித ழாயிரத்தெட் டானபீட

மானதிரு வாசுதனைப் போற்றிநில்லே. (2)

நில்லப்பா மானதமாய்ப் பூசைசெய்து

நிலைபுருவ மத்தியொளி யறிந்தால்ஞானம்
வெல்லப்பா ஆசையென்ற பாசந்தன்னை

வினக்கிடவே நின்மனதும் பரத்தைப்பற்றும்
அல்லப்பா வாசுதனை மூலத்துணை

ஆப்பவல்லோ பாவெளியைப் பற்றுமாசை
செல்லப்பா பலவழியும் பார்த்தாயானால்

சிலம்பொலியின் நாதமதுந் தோற்றலாச்சே. (3)

ஆச்சப்பா ரேசகத்தை முகன்மையாக

அறிந்துகொண்டு பூசகத்தைப் போற்றிநிலு
பேச்சப்பா ரும்பகத்தை யுணர்ந்துபாரு

புகழுறுதி யுன்மையிடந் தன்னைக்கேரு
ரிச்சப்பா பழகுவது கடினமெத்த

நேர்மைசொன்னால் மூன்றினுட நிறைத்தைக்கேரு
வாச்சப்பா குணங்குறிமூன் றுக்குஞ்சொன்னால்

வகையாவி யுடல்பொருளைத் தகத்தஞ்செய்யே. (4)

செய்யவுட லுயிருமா றென்றபாரு

சிறப்பாகும் பொருளுட லுற் றுருமாரு
பையவே நின்றகுரு பாதத்தினை

பகருமா தாரமென்ற வாறும்பாரு
வையத்தே விழியொழியும் வெளியினை

விசாரன காலடங்கி கடனஞ்செய்யும்
துய்யமணி யானதொரு கருவிபாரு

சுத்தசித் தாந்தவே தாந்தந்தானே. (5)

தானென்ற முத்தர்களுக் கிரண்டுமொன்றே

தன்மையுடன் நாதவொளி கண்டால்மந்தா
நானென்ற வகம்போச்சு மாயைபோச்சு

நாதாந்தக் களஞ்சியமாம் வாமபூசை
வேனென்று கும்பித்து வுள்ளேரேசி

விளங்குமொளி கீதமொடு நாதங்கேட்கும்
பானென்று மூன்றறிய மனமடங்கும்

பார்த்திவொ யின்னமொரு சூட்சுக்கேனே. (6)

கேளப்பா மனந்தானே புத்தியோடு

கெடியான வாங்காரஞ் சித்தமாச்சு
வாளப்பா கதிர்மதியு மண்டபிண்டம்

வகையாக மனந்தானீ சுரியுமீசன்
நீளப்பா மாயைமெய்ஞ் ஞானமாச்சு

நிலையான வாசிபர பிர்மத்தோடு
கோளப்பா வன்றிமனம் விந்துநாதம்

குணமான ரூபத்தோ டரூபமென்னே. (7)

என்னவே நிவமீர்த்தி காற்றுப் பிண்ணும்

இயல்புமன முதித்தொழிக்க மாணவாறும்

இன்னவகை பென்றுகேள் குருவைத்தானும்

இதையறிந்து வங்கென்று முள்ளேரேசி

நன்னயமாய்ச் சிங்கெனவு முள்ளேபூரி

நாடியே அங்கென்று முள்ளேகும்பி

சொன்னயமாய் அம்உம்ஓம் சிம்யம்மென்று

சிந்தைநினைந் தேதியானஞ் செய்குவாயே.

செய்துநடு நாடிக்கண் பிரபையேற்றச்

சிறப்பாக அம்உம்சிம் வம்ஓம்மென்று

பையவே ஓர்ஐயுந் கிலியுச்சுவும்

பரவாசி வாலையாம் பரைசிவாவென்

றய்யவே ரேசகம் முப்பத்திரண்டு

சுயமான பூரகம்பதி னுறதாகும்

வைபவமாய்க் கும்பகமும் அறுபான்றானு

வகைவாகப் பிராணபக் குருவைக்கேளே.

கேளப்பா பத்தென்ற நாடிதானும்

கெடியான தாரணையாய்ப் பிலமறிந்து

நாளப்பா யோகமென்ற நிலையைப்பற்றி

நன்மையுடன் கண்ணின்ற பிடமறிந்து

வாளப்பா வாமமென்ற பூசைசெய்து

வஸ்தான கருவறிந்தால் யோகமாச்சு

நீளப்பா அம்உம்ஓம் வங்ஓம்ஓமே

நெறியான யவசிமந வென்றுதானே.

தானாக வைந்தெழுத்தை மாற்றவேணும்

தன்மையுட னிடகலையிற் சிவ்வங்ஓம்நங்

தானுமங் ஓம்நம யவசியென்று

சத்தான சிகாரமதை யறியவேணும் *

தானாகச் சுழிமுனைக்கு ஓம்மந்நங்ஓம்

சதாவங்ஓம் ஓம்சிவந் நமஓமென்று

தானாக நகாரமதை யறியவேணும்

சத்தானந்த சுழிமுனையி னெனிலைப்பாரே.

பாரப்பா பவளபச்சை நிலத்தோடு

பசுபையுடன் வெண்மைபென்ற வையத்தினுடு
சேரப்பா கதிரவன்ற னுதயம்போலச்

சேகரமா ரொளிபென்னக் கார்திகாணும்
நோப்பா பிறர்கையிற் கொடுத்தபொன்னை

நிலைவுடனே பன்முறையா யிட்டல்போலத்
தேறப்பா வையத்துருவொன் றுனமூலம்

தெரிசிக்கத் திகிலில்லா தருள்தாமே. (12)

அருளான வன்னிகதிர் மரியுங்கடி.

அசைவறவொன் றாய்நிற்கப் பூரணந்தான்
வெருளாம லந்பவனை முத்தனுவான்

விதமுறைத்தோன் குருவென்னு மாசானாகும்
இருளகற்றங் கிரணவொளி யுதிக்கும்பாரு

இதழாயி ரகதெட்டின் மேலாங்கற்பம்
பொருளான தறிந்துண்போன் யோகியாகும்

புகழான காலறிந்தோன் சித்தனாமே. (13)

ஆமப்பா சாகாத காலினுடு

அருளான வேகாத தலையறிந்து

நாமப்பா கூடியே புனலைக்கண்டு

நன்றாக வுண்டுசற் குருவைப்போற்று

தாமப்பா மூன்றையுந்தான் தனக்குள்ளாகத்

தானறிய லட்சியத்தைத் தெளிந்துபாரு

நேமப்பா வாகாத தொன்றுமில்லை

நிகரில்லாச் சித்தான பொருளாம்பாரே. (14)

பாரப்பா சிறிதுபெரி தின்பமென்னப்

பற்றிவரு கின்றதுமுக காலமென்ன

சாரப்பா சத்தோடு சித்தானந்தம்

சடமான பொருளதுவு முயிர்தானென்ன

வேரப்பா வித்துமர மானதென்ன

வேண்டியதோர் பஞ்சலோ கந்தானென்ன

நோப்பா பெட்டுடனே ரெண்டுமென்ன

நிலையான ரகசியமாம் விந்தைக்கட்டே. (15)

கட்டியே கடுகாடி வெளியைப்பாரு
 கண்ணோகை தன்னுடனே சுழியைப்பாரு
 வட்டமென்ற வொங்காரந் தன்னைப்பாரு
 மகிமையுள்ள பஞ்சவெழுத் ததனைப்பாரு
 கெட்டிவிந்தை விட்டிடாக் கட்டுகட்டு
 கேசரமா யதோமுகத்தி லிருந்துநோக்கு
 விட்டிடா தேவிந்தை விட்டாற்போச்சு
 மேவியதை நீகயிற்றூற் கட்டித்தானே.

தானான மூன்றுடனே வைந்தைச்சேரு
 தயங்காதே பெட்டுடனே யிரண்டைச்சேரு
 வேறான பத்தோடு வொன்றைச்சேரு
 வேறன்றிச் சேர்ந்துமே யேகமாகக்
 கோனான துவாதசார் தத்திற்சேர்ந்தால்
 குணமான சுழிமூளைக்கா தாரந்தோன்றும்
 வானான தீட்சைபத்துந் தெளிதாய்க்கேளு
 வழங்கொளியாம் பூரணத்தைக் கண்டுநோக்கே

நோக்கிடுவாய் கொங்கணர்சொற் கடைக்காண்டத்
 நுண்ணறிவாய்க் கண்டுகொள்வாய் பூசைதீட்சை
 பாக்கியம்பால் பழஞ்சீனி தேன்கற்கண்டு
 பஞ்சசுவை யுண்டருசி போலக்காணும்
 வாக்கியமாங் குருமந்திர மமுதந்தன்னில்
 வகையாக நியாசவிதம் யாவுஞ்சென்னார்
 தேக்கியதோர் கால்தலைபா னீயங்காணு
 தேடிவிழி செவிநாசி யறிந்துகூடே.

கூடியே கண்டம்சித் தரியைக்கண்டு
 குலவுபுரு வத்தினடு வெளியைப்பாரு
 காடியண்ட வெளிதோணு மகிலிருந்து
 நான்குதிசை யானதுவும் நன்றாய்ப்பாரு
 ஓடிதுண்டத் தின்முனைகுண் டலியைப்பாரு
 உத்ததொரு மூலவா தாரம்பாரு
 தேடியே மூலவட்டக் காத்கிணை
 தெளிவான சடாட்சரத்தின் மகிமைபாரே.

மகிமையா மரீபயன்றன் நெழுத்தைக்கண்டால்
 வழிபாண னோக்காரக் கம்பங்கா ளும்
 ஆவிலத்தில் மாண்பருக்கு வாசிதா ளும்
 அநிந்திவாய் யங்வங்கென் றேறியானி
 பகிர்ந்திவாய் ஒம்அங் கென்றேறுணி
 பதியிலே அங்கங்கட் சரத்தைச்சூட்டி
 வகிர்ந்திவாய் பாழ்வெளியிற் பொன் னும்பச்சை
 வாடிடாப் பிங்கலையின் சுழியைச்சுத்தே.

(20)

சுத்தியே நந்திகம்ப மதனைப்பாரு
 சுருக்காக ஒக்காரஞ் சீம்மம்மென்று
 நித்தனே யம்மம்மென் றேறினைந்து
 நின்மலமா மூலமெனுந் தலத்தைநாட்டி
 நத்தியே பஞ்சகோண மேலேவட்டம்
 நாஸிதழிட் டக்கரத்தை யமைப்பாய்ப்போடு
 புத்தியுடன் வாசிபிரா னுபஞ்செய்ய
 புகல்மூல கலேசனவல் லைபயங்கானே,

(21)

காணப்பா அத்தியெனு மூலம்பார்க்க
 காரியமாஞ் சித்தெல்லா மதின்மேலாகும்
 தோணப்பா பிருதிவியும் சுவாதிஷ்டானம்
 சொல்நிறம்பொன் நாற்கோண மிதழ்தானு
 வேணப்பா வாகிவைத்து ஒம்நம்மென்று
 வினையமுடன் பிராணபஞ் செய்யநன்று
 பூணப்பா சதுர்முகன்கா மகளின்தோற்றம்
 புனிதமுடன் நாடோறும் நித்தனுமே.

(22)

ஆமப்பா நடனபரா பரியின்பூசை
 அனுதினமு மந்திசந்நி நினைவாய்ச்செய்யே
 தாமப்பா பிரமநிறம் பசுமையாகும்
 தாரணியில் மாந்தநிதை யறியார்க்கானே
 ஓமப்பா மணியான பூரகந்தான்
 உற்றபிறை வட்டமிதழ் பத்தேமாயன்
 வாமப்பா மாலான பூரகந்தான்
 மங்குநிறம் லட்சுமியும் மாலுமாச்சே.

(23)

ஆச்சுமர கதமேனி யருணன்காந்தி
 அமைப்பான புரிவட்டம் வாசிதேசி
 நீச்சப்பா அகந்தியா லம்பொசித்து
 நிலையாக ழும்வம்மம் உம்மென்றேதான்
 பேச்சப்பா பிராணுப வரிசையாகும்
 பிராணுன பதியரசன் முன்னேதோன்றி
 மாச்சலிலா சகலசித்து முணர்த்திவைப்பார்
 மகத்தான நினைவெல்லாம் வசமதாச்சே.

(24)

வசமாக மனம்பத்தி சுத்திசெய்து
 ஈகிழ்வான தியானமது புரியவேணும்
 வசமாக உணர்வுபற்றி யதற்குப்பின்பு
 வல்லகிவன் திரிகோண வட்டமேலே
 வசமாகப் பன்னிரண் டி தழ்தான்நிற்கும்
 வரைகடந்த ருத்திரன்ருத் திரிதானுன்றன்
 வீசமாக அம்உம்மும் ஆம்மென்றேற்று
 மஞ்சனே வாசியொடு ரோசியாதே.

(25)

ஆதரவா யறிவிக்கும் ருத்திரன்முன்
 அவனுருவுஞ் சரிநாமம் டசுமையிலம்
 நீதமுட னனாகதமாஞ் சுழுத்திவிடு
 நினைவான அறிவுக்குள் ளிங்கபீடம்
 போதமீ தன் றிவே நேதுமுண்டோ
 புகல்பிரிக்க லொண்ணுச்சின் மயமதொன்று
 காதனவன் செயலறிந்தாற் சித்தன்முத்தன்
 நன்மையுடன் ரிஷிமுனியென் றுரைக்கலாமே.

(26)

உரைக்கலாம் விசுத்தியறு கோணமாகும்
 உற்றநிறங் சுறுப்புமேல் வட்டந்தன்னில்
 உரைக்கலா மீரொட்டு யிதழேயாகும்
 உண்மையேஸ் பரன்மயேஸ் பரிதாய்ரூபம்
 உரைக்கலாம் அம்உம்மும் வம்யம்மென்ன
 உத்தமனே காலடக்கி யோகஞ்செய்ய
 உரைக்கலாம் தாய்க்கதிசுந் தந்தைகாந்தி
 உயர்வாகும் நம்பினபேர்க் கருளுண்டாமே.

(27)

மீருகண்டர் மெய்ஞ்ஞானம் 30

உண்டாரும் சகலசித்தி நாயகித்தி
 ஓடுகாநா தாக்கஞ்செரி சரி சிடைக்கும்
 கண்டிடனே விடையாடல் காயகித்தி
 கருவாயென்ற ஆங்கினு சச்சவட்டம்
 பண்டிரண்டா மிசையரும் பிறங்குறுப்பு
 பருதியா காயவறுக் கிரகதேதாற்றம்
 விண்டுஇம்உம் ஓர்ஆம் மென்றுமேனி
 விடையமுடன் லட்சியத்தால் யோகஞ்செய்யே.

செய்யவே சதாசிவத்தின் தேதாற்றங்கண்டு
 தெரிசிப்பாய் மனோமணியா மாந்தரான்சத்தி
 வெய்யவன்ற னொளிக்காடி போலதேசாற்றம்
 மிக்கிரண்டு மொன்றாய்ச்சேர் புருவர்பாரு
 னையாது அங்விடங்கா னுகிரீடம்
 நலமான சதாசிவத்தி னொளியைக்காணப்
 பையவப்பா கண்டுகூம் பார்க்கப்போகா
 பாதைமுத்தி தனிற்றுமா தகமதாமை.

ஆமப்பா முத்தியுட னங்கடகித்தும்
 அடிமுடியென் றுரைப்பதற்கு வழிமுறாகும்
 காமப்பா விட்டெழுத்துந் தொட்டெழுத்தும்
 கலமாக விடாதெழுத்துங் குருவைக்கேளு
 தாமப்பா ஆகாரக் கருவைக்கேளு
 தன்மனதி னுறுதியதே மாயாவெல்லாம்
 தேமப்பா அம்பலத்தை முன்னைகாண
 சிற்றம்ப லம்போற்ற அநிபுண்டாமை.

அறிதான தேசிகன்றான் வாகியான
 அம்பலமாஞ் சித்தறிந்தா லகண்டசோதி
 அறிவான அம்பலையும் உம்பரன்றான்
 அருள்வடிவ மாகவங்கே உதயமாவார்
 அறிவான அம்பலத்தின் புதுமைகேடானாம்
 அடிமுடியாம் புருவமையத் தொளிவுக்காணும்
 அறிவான அம்பலமு முயிருங்கண்டு
 அழியாத முத்தனுமா யிருப்பாய்முற்றே.

மீருகண்டர் மெய்ஞ்ஞானம் 30 முற்றிற்று.

குருவே துணை.

பதினாறுவது

குருராஜர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான ரத்தினாபரணம் 50.

அரகரா வெணுமெழுத்தாய் நின்றதுவேபோற்றி
 ஐயரெனு மெனையாண்ட ஐயனுக்கேபோற்றி
 திரிபுரையாய்ச் சகலமூராய் நின்றவற்கேபோற்றி
 செகசால மெடுத்தாடு மத்தனுக்கேபோற்றி
 ஒருபொருளாய் உலகமெலாம் நிறைந்தவற்கேபோற்றி
 யோககெனப் பலவிதமா யுணர்பவற்கேபோற்றி
 சுருவறிந்த தனையறிந்தோ மென்பவற்கேபோற்றி
 காசினியி லனைவருட சமலபதம்போற்றி.

(1)

வேறு சந்தம்.

ஒன்றாகிப் பலவாகி உபயமாகி
 உண்மையுமாய் வெளியாகி புறவுமாகி
 நன்றாகித் தீதாகித் துயரமாகி
 நாதமெனும் பேராகி நடுவுமாகி
 பொன்றுவதாய் நிசமாகி நடுவுமாகிப்
 புகலுவதாய்ப் புகலாத பொருளுமாகிக்
 குன்றாத பேரின்ப வீடாய்நின்ற
 குருவருளை வெவனாலும் குறிக்கலாமோ.

(2)

சொல்லவரி தெனச்சொன்ன ஆசானையா
 துயாமெனும் விஷப்பாம்பைச் சுடுவதெப்போ
 வல்லபமா மாணுவங்கள் கெடுவதெப்போ
 மகத்தான மனக்குரங்கு மடிவதெப்போ
 எல்லையிலலாப் பெருவெளியி விருப்பதெப்போ
 இச்சையெனுங் கானல்வெள்ள மிறப்பதெப்போ
 துஷ்விதமாஞ் செகசாலந் தெரிவதெப்போ
 சுமமான சுகத்திலின்பஞ் சொல்லுவினோ.

அருள்பெறவே வணக்கின்று கேட்டமைந்த
 ஆர்த்தரிது ஞானவழி அறிவதார்க்கும்
 பெரிநடைநி தஞ்ஞானம் காணற்காட்டைப்
 பிழிவுசெய்து நீங்கரிது பெரிமோராலும்
 குருவருளா லப்பொருளைப் பக்குவமாய்க்காணக்
 குணக்குழியாம் பெரிமோர்ந்தே பரமபுகந்தெரியும்
 தெரிபொருளைத் தெரியவென்று நாமுழன்றாலாகா
 செகத்திலே குருவருளாற் செப்பக்கேளே. (4)

பூசையெனங் கிரியைவிதம் ஞாற்றறட்டப்பா
 பொருந்துதி மனப்பேயின் புலையாட்டாச்சு
 யாசையிலே பதினெட்டு ணமையென்றும்
 பகட்டல்லால் வேறேதும் பழகுகாணோம்
 பேசையிலே பங்கோடி நூல்கள்கற்றும்
 பிறங்குபல சமையங்கள் பிணக்கதாச்சு
 ஷுசையுள்ள தந்தரவித்தை அனைகங்கோடி
 அத்தனையும் நிசம்பார்க்க அகந்தைதானே. (5)

தாயகமா யுலகமெல்லாம் மயக்கஞ்செய்யும்
 சல்லியத்தின் மகிமைமெத்தச் சாற்றப்போமோ
 ஆயிமனங் கூர்ந்தறிவில் விழலாமப்பா
 அறிந்தவர்க்கு மசகமப்பா யகிலசத்தி
 நேயமுட னிவையெல்லாம் பிறவிவென்றே
 கின்னையமா யஷ்டாங்க யோகந்தன்னுள்
 வாயுவுட யோகவித மொன்பத்தாறு
 மனமடைந்த யோகவித மொன்பத்தாறே. (6)

வீரான ஆசையெல்லாம் நீக்கிமேலாம்
 மேலான யோகவிதந் தெரிந்துகாடிப்
 பேரான குருவருளாற் பழக்கமாகிப்
 பிணக்கறவே மனம்வாழப் பேச்சுநீக்கி
 கூறுத பொருளாதனைக் கூடலாகும்
 குருவருளை யல்லாது கூடலாமோ
 வாரான யோகவிதம் ஞாற்றெட்டுக்கும்
 வகைதெரிய நாமுரைப்போம் மகிழ்ந்துகேளே. (7)

ஆதார மொன்றுக்கு விதமாறு
 ஐயாறு விண்ணதனில் பூவெட்டப்பா
 வாதான குண்டலிக்கு னெட்டுவிதமப்பா
 வகையொன்றுக் கனந்தகித்தி மதிக்கலாகும்
 தூதான இதயகுண் டலிவ்யச் சாமன்
 சுகவகையொன் றிற்றினிந்த சித்திசோடி.
 சூதான வாகாய குண்டலியுள்யோகம்
 துலங்குவித மையாறுந் துணில் துபார்மகனே. (8)

அடக்கமுள்ள முப்பதுக்கு னெட்டுவிதமைந்தா
 ஐயனுட திருக்கூத்து அநிகதொனிகாணும்
 ஒடுக்கமுள்ள அமுதமுன்னும் யோகவிதம்ரண்டாம்
 உத்தமர்க்கே யல்லாம லுலுத்தருக்கோகிடைக்கும்
 திடத்துடனே அமுதமுண்டு வெகுதோடிகாலம்
 தேகமழி யாதிருந்து திரமறியலாகும்
 மடக்கம்வரத் தெரியாமற் காயசித்தியென்பார்
 மலமருந்தோ வுச்சடத்தை மதிக்குமவர்தானே. (9)

நெத்தியென்றும் விழிபார்க்கி லகிலமெல்லாமுருகும்
 நேத்திமெத்த நேத்திவிமத்த நிலகண்டன்பார்வை
 புத்தியுள்ள சிமான் க ளறிந்ததிந்தப்பாதை
 புலையறிந்த பாதைவறிற் புத்திகெட்டுமலைப்பார்
 சத்தியமாய் மனத்தையுன்னிப் பார்க்கும்வகையறியார்
 தன்மையை பிண்டொடறச் சற்குருவென்றலைவார்
 நித்திரையில் லாதவிடந் தானுமறுபாரார்
 நினவுழிந்தாற் சித்திமெத்த நிற்குணாமாம்பாரே. (10)

மேலான பாஞ்சுடரைப் புர்த்தவரேசித்தர்
 விசித்திரமா மூலகமெல்லாஞ் சணப்பொழுதி
 மாலான மனிதரோடு மாடுபலமிருகம்
 மாங்கல்ரைப் கெடுத்திடலாம் மாங்கல்லேயுயிராம்
 நாலிரண்டு சித்தியது நயந்தெரியலாகும்
 நாடின்று குருபாதம் நாமறியலாகும்
 கால்மேலுந் தலைமீழும் நடப்பதுவுந்தெரியும்
 காரணசற் குருவருளாற் காண்பவர்க்கேநிசமே. (11)

யோகமென்றச் தீரிக் கலையார் வகைமறியாமாதர்
 யுகங்கோடி கவஞ்செய்தோர் யோகமெறிச்சீர்வார்
 போகஞ்செய்த கமுலதகனும் யோகமறிபவரோ
 புத்திகெட்ட மாந்தர்கனும் யோகமறிபவரோ
 தேகமதி லையோகம் துன்பமற்றதொழில்லாம்
 சித்தமற்ற யோகமதாற் சித்திமெத்தப்பெறலாம்
 மோகமற்ற பெரிபவரோ தூயவருஞ்சித்தர்
 மூடமற்ற தூயவரோ யோகிகளாஞ்சித்தர். (12)

வெளியாக யோகவிடம் விரித்துரைத்தோமானால்
 மேலான பெரியோர்கள் சாபமெத்தப்பலிக்கும்
 களிகூறச் செகசாலைய யோகவிதமனதிற
 கருதாம லுரைப்பவரவாய கனலெழும் தூருமும்
 பரியாக முழியட்டிம் கராமதினுழல்வார்
 பஞ்சபா தகச்செனன மெடுத்தொளியாய்ப்பாவம்
 தெளியாத மூடருக்கு உண்மைனைச்செப்பார்
 திரமுடைய மனத்தனுக்குச் செப்பு வரல்லோரோ. (13)

கற்பமுண்டு மருந்துமுண்டு சாதகமுமுண்டு
 கருத்தொடுங்கத் தந்திரமு மந்திரமுமுண்டு
 உப்புடனே புளிப்புவிட்டாற் கராமதுபிலமாம்
 உற்றநடு வளை திரமாம் யோகமது திரமாம்
 மெய்ப்புடனே யின்தவகை நிற்கில்நெறியென்பார்
 வினா ஷடம்பைநம்பி மெய்யுணர்வுண்டாமோ
 சர்ப்பணையங்க் குடிக்கெடுக்குங் குருக்கள் தனைநம்பி
 சளக்கான பிறவியிலே சாறுவரோநல்லோர். (14)

ஏதப்பா ஆசைபெனும் பேய்கள் பிடித்தலைந்தால்
 எலரப்பா யோகத்தி லின்பமுற்றுவுணர்வார்
 வாதப்பா பெரிதாகிச் சாஸ்திரங்க்கற்கற்று
 வழியான பேர்தனையும் மயக்கிவிப்பார்புல்லோர்
 குதப்பா பெரிதாச்ச வாய்பகட்டுமாச்சு.
 துருத்திகளை மினிக்கிடப்பும் தூர்த்தகுருவாச்சு
 ஏதப்பா மினியுலகில் வாய்பெசலாமோ
 எல்லாரும் ஞானம்வந்து பிறந்துகெட்டவாதே. (15)

ஆசாரத் தொழிலாகி நோம்பிருந்துதெய்வம்
 .வுனுசரித்துப் பலமிருகம் அறுத்துப்பெலியூட்டிக்
 கூசாமல் நிர்வாணச் செபமுருவேசெபித்து
 குறியாய்த்தன் னுடற்கிழித்து நரபெலியேகொடுத்து
 மாசாண ஆஷ்டகர்மம் வினோபாஞ்சுக்ரம்
 மாச்சலெனத் தனமனத்தை மாய்த்துலயமாக்கிப்
 பேசாமற் கணப்பொழுதி லுலகமெல்லாம்பேயாய்ப்
 பிதற்றிவிக்கும் மாயைசெதி பேசவொருதுகையோ. (16)

சித்தியென்றால் மருத்துவமாய் மருகியலையாதே
 ஜெகத்தையெல்லாங் கெடுத்திடலாம்பொடிக்குமுன்னே
 புத்தியுள்ள நல்லோர்க்குப் பூசைசெபம்வேண்டாம் [திரமாய்
 புலனமதிற் கடைப்பேயா பொய்யுறவுவேண்டாம்
 சத்தியமாய்ப் பலகோடி சித்திகள்செய்திடலாம்
 சாத்திரத் தாற் செகத்தோர்க்குச் சத்துருவாய்முடியும்
 நித்தமுடிக் பழிபாவங் கொடுமைபயம்வேண்டாம்
 நீதியுள்ள நல்லோர்க்கு நினைந்திடிந்தித்தியுமே. (17)

பேசரிது சித்திகள்தான் நான்மறைக்குமுடிவு
 பேராளி தவஞ்செய்தோர் சித்திகளைப்பெறுவார்
 ஆசில்லா மனத்தவர்க்கே சித்திகள்வந்தெய்தும்
 அகந்தைப்பேய் பிடித்தவர்க்குச் சித்தியனுபெடுமோ
 பாசமுள்ள மனத்தவரே சித்திகள்பெற்றதனால்
 பலபேர்க்குத் தீங்குசெய்து படுகாகில்விழ்வார்
 வேசையர்போல் தனைப்பசட்டிப் பெருமைசெயுங்கயவர்
 மேவியசித் தியுங்கொடிதாய் மேலோர்க்கும்நகையே.

சித்தியினால் மயங்கினவர் சீவன்முத்தியடையார்
 சீவன்முத்தி யடைந்தாலும் செடத்தின்முத்தியடையார்
 புத்தியுடன் செடத்தின்முத்தி பெற்றவர்தானெனினும்
 பிறர்தனக்கு மெய்ஞ்ஞானம் போதனைசெய்தறியார்
 சித்தியுடன் பிறர்தனக்குப் போதனையாலவரைச்
 சீவன்முத்தி கொடுத்துவைத்த திரமுடையாரெனினும்
 எத்தனைசா தகமிருந்துஞ் செத்தவிடத்திருக்க
 எவராலும் முடியாது யிருப்பதுவுமெனினே. (19)

கிட்டாத ஞானவெளி கிட்டுவதேபெருமை

கிடையாத மதுபானங் கிடைத்தவரேபெரியோர்
கிட்டாத மதயானை சுட்டினபேரரசர்

கசப்பில்லாப் படைக்கலங்கள் சுட்டினபேர் ஞார்
எட்டாத கனிமதனைப் புசித்தவரேசித்தர்

எழுந்தாத மறைப்பொருளி னியல்பரிந்தோர்புலவர்
மட்டில்லாச் சிவலிங்க மறிந்தவர்பூசகரும்

வாய்ப்பேச்சி னுலேனவும் வருவதுண்டோபலன்றான்.

பெருமையுள்ள நூற்றெட்டுக் கிறியைசித்தனக்கும்

பிணிப்பறுத்த நூற்றெட்டு பேரகவித்தந்தனக்கும்
அருமையுள்ள தந்தரவித்தைச் சல்லியங்கள் தனக்கும்

ஆதியாம் பரையொருத்தி யாட்டுவன்மாய்மாலம்
தெரிபொருளாய் திரிபுரையை வணங்கியகல்லோரைத்

திரிலோகஞ் செயித்தவர்கள் செகசாலந்தெரிந்தோர்
குருவருளாற் பூசைவிதி தெரிந்துபாரபரையைக்

கூசாமற் றெளிந்தவரே கடுவன்மயஞ்ஞானம். (21)

ஆத்தானை யறியாத பூசையென்னபூசை

அம்பிகையைக் காணாத காட்சியென்னகாட்சி
பார்த்தாலும் பசியுண்டோ பாவிமகள்கோலம்

பாதகர்க்குக் கிடைத்திடமோ பராபரையாள்சேவை
வாழ்த்தியென்ன பூசைசெய்யச் சக்கரந்தானென்ன

மனோமனியைப் பூசைசெய்ய மனோலயமேகோவில்
சாத்திரங்கள் கோடிசுற்றும் சாம்பலியைக்காணார்

தாயையல்லாற் பூசையுண்டோ சண்டாளர்தனக்கே.

அகிலாண்டம் பலகோடி யவட்குமொருகோணம்

அப்படியே நாற்பத்தி முக்கோணம்அடைந்தாவி
புகழான மாலயனும் ருத்திரன்மாதவரும்

பூரணியை யல்லாமற் பூசையும்வேறியார்
உகந்தவனைப் பூசைசெய்யத் திரிதேவர்முனியோர்

ஓகோகோ பலகோடி யுகந்தோ றும்பணிந்தார்
சகலமுமாய் நின்றவள்தன் கோலமெவரறிவார்

தன்னையறி யாதவனைத் தான்கெடுப்பாள்நீவி. (22)

வேறு.

பேசாதே மகனேநீ உலகந்தன்னிற்
 பேசினுற் பேயருக்கும் பெரியபேய்கள்
 ஆசைகொண்ட பேய்களுடன் பேசலாமோ
 அவர்செயல் வீனெனவே யறிவாயப்பா
 வாசனாக ளறிந்துகெட்ட பேய்கள்கூடி
 மாதங்கி திருவடியை வணங்கிப்போற்றார்
 நேசமதில் திரிபுரையை வணங்கிக்காண
 நித்தம்விசைப் பத்தருங்காம் நிசமாய்ப்பாரே. (24)

பாரப்பா மனோலயவோம் காரமவன்பிடம்
 பாதகத்தி குடியிருந்தாள் திங்காசனத்திற்
 காரப்பா வுண்ணைவிட்டு நீங்காமற்காளி
 கடந்துவிட்டா லெவராலும் காணவரிதரகும்
 சேரப்பா அவன்பதத்தி லுன்னறிவுவந்தார்
 செககாலம் தெரியாதே சீவன்முத்திபுறம்போ
 ஆரப்பா ஆத்தாள்தன் திருக்கூத்துக்காண்பார்
 ஆச்சரிய மாச்சரிய மவருடைமாய்மாலம். (25)

சட்டையில்லாப் பாதகர்க்குக் கிட்டுவளோதாய்தான்
 சாத்திரப்பேய் சுற்றவர்க்குக் கிட்டுவளோசமர்த்தி
 மட்டில்லாக் காமுகர்க்குக் கிட்டுவளோவம்பி
 வல்லமைசெய் முடரிடம் வருந்துவளோதிருடி
 பட்டமரம் பால்சொரியும் பழிகாரிவினைந்தால்
 பச்சைமரம் பாழாகும் பத்தினிதான்கெடுத்தால்
 சுட்டநண்டு குதித்திடுமே நீலிபதிகாரம்
 னுரையகளைக் காணாத னுயரமெங்கேதிரும். (26)

கட்டளைகள் படியாதே வீம்புகள்பேசாதே
 காணென்றுஞ் சுதந்தரங்கள் கனவில்லிணையாதே
 கிட்டறின்று பேசாதே சபைதனிற்செல்லாதே
 கேடுகெட்ட வுடலைம்பி கிடைபொருள்சொல்லாதே
 தெட்டியுண்ணும் புசிப்பாலே வுண்மைகள்சொல்லாதே
 தேசமதில் மகுத்துவமாய்ச் சித்திகள்பண்ணாதே
 எட்டிமரக் கனிதனைப்போல் உதவிகள்செய்யாதே
 எத்தனைதர னறிந்தாலுஞ் செத்தவர்போற்றிரியே. (27)

நீயிழைக்க வகையறிபாய் பிறர்தனக்கே ஞானப்பாய்
 நிலையாத பெருங்கடலில் நிலைப்பார்களோமுடர்
 வாய்ப்படைத்திற் பொருள்பரிந்தக் சிவன்முத்தியாமோ
 மனக்கசட்டை அறிபார்க்கு வாய்மதங்கலாமோ
 பெய்ப்படைத்திற் திரிந்தாப்பாற் நிரிவதென்னஞாயம்
 பேருலகில் ஞானமல்லால் பிழைக்கவகையிலையோ
 தாய்படைத்தி யறிபாமற் றனையறிக்கேமென்றால்
 சதுரயுகம் வெகுநேகடி சாருவனோகநில். (28)

வெள்ளோலை தனையெழுதிச் சூழ்த்ததினிலென்ன
 விசுடமுள்ள சாஸ்திரங்கல்பத் ததினிலென்ன
 உள்ளமனக் கசடறிபார் ஞானியாகுவனோ
 உண்சுடத்தைப் பகுத்தறிபார் யோகிகளாகுவனோ
 கள்ளருத்திற் திடுதென்பார் தன்மனதேதன்றோ
 காரணின் னுதவறிக்கார் பன்னள வென்றோ
 னுள்ளான மனக்குரங்கு னுள்ளும்வகையறிபார்
 தொல்லுலகிற் சித்தரெவச் சொல்லுவதுதெரியோ. (29)

பாமென்பார் பரையென்பார் பாங்கறிபாமாந்தர்
 பாழேறு பரையேறு பரானடனமேறு
 கோளான மனமல்லோ பாழாகிக்கெடுக்கும்
 குறித்தமன மாயையதே கூர்ந்தபரையாகும்
 தாள்தனிலே தாயுமவன் தானிருந்தாளானால்
 தனிப்பாழாய் நின்றதிலே தாக்குமிடமேறு
 பாழ்தனிலே தாயிருந்தால் தாயையெவாறிவார்
 பாரேறு விண்ணேறு பகரவகையேதே. (30)

ஏகவெளி கோடிமதி பெந்தாய்க்கும்வீடு
 எண்ணவொண்ணச் சூரியன்போ லெந்தாய்தன்கோலம்
 மோகமுள்ள பாதகர்க்குப் பாழ்போமென்காணும்
 முத்தியில்லா அவத்தருக்கு மறைவன்முழுநீலி
 சோகமற்று ஆசையற்றுத் துயரமெல்லாந்தீர்ந்து
 தொல்லுலகிற் பிறவியெல்லார் துன்பமெனப்பயந்து
 தாதுமுள்ள நல்லோர்க்கே தாயும்வெளிப்படுவார்
 சர்க்குருவா லறிபவர்க்கே தாயும்வெளிப்படுவார். (31)

எந்தாயை அறியார்க்கு யிருப்பிடந்தானேது
 எந்தவிதஞ் சுகமறிவா ரெப்படிவீடறிவார்
 தந்தாய்போல் வடிவெடுப்பாள் தாரமெனவருவாள்
 சந்ததியுங் கிஹொபொருளாய்ச் சத்துருவாய்வருவாள்
 சொந்தமனந் தானுவாள் நோக்கவலையாவாள்
 நோக்கரிய செல்வமுடன் நோக்கியெவாழ்வோர்க்கு
 வந்துமனக் கசடதுவே காலனுமாய்விடுவாள்
 பாபாவி செயலையெவர் மதிக்கவும்வல்லோரே. (32)

ஆசாரக் கள்ளியவ ளார்க்கும்வெளியாகாள்
 ஆசையற்ற வன்பருக்கே அவனும்வெளியாவாள்
 கூசாதே மகனேநீ உலகம்நகைப்பதற்குக்
 கோருலம்போல் மிருகமெல்லாங் கூடுமுறவாரீ
 பேசாதே மவுனமென்றும் பெருமைகளெண்ணுதே
 பெத்தவன்போல் பெண்களெல்லாம் பிணிப்பறவேரினை
 ஆசையென்ற சங்கமெல்லாம் அறப்பகையாய்விடுத்தே (பாய்
 அங்கமுநீ மாத்நிரமா யலைவதுவேகுறியே. (33)

வகையறியா மூடரல்லோ மனவிசத்தியென்பார்
 வகைக்காரர் சத்தியுடன் வாழ்வதுவுமென்பார்
 திகையாமற் சிவனுடனே சத்தியுந்தான்கூடி
 செகம்படைத்தார் நாமுமத்தத் திரமுடையோரென்பார்
 தொகைப்படைத்தோல் நரம்புசதை படைத்தவுருவந்தோ
 தோகையரைப் பராபரையைச் சொல்லவும்வாய்வருமோ
 நகையாரோ பெரியோர்கள் மனமடியார்மாத்நர்
 ஈரியரைப் பொருளாக நாய்போலேயலைந்தால். (34)

பெண்ணாசை கொண்டவார்க்கு ஞானமெப்போதெரியும்
 புத்திகெட்ட மூடருக்கோ புலையருக்கோதெரியும்
 மண்ணாசை கொண்டிருந்த மாண்பருக்கோதெரியும்
 மதிக்கெட்ட மாந்தருக்கோ வம்பருக்கோதெரியும்
 கண்ணாசை கண்டிருந்தும் காணாதார்போலே
 காதல்கொண்டு சிலைந்பனத்தி ளீப்போலேகலங்கிப்
 புண்ணாகி மனங்கரையப் புறவியிலேயுழல்வார்
 புத்தியில்லா வீணரைப்போற் புலையருண்டோபுயியில்.()

ஒடவுமொட் டாதுபிடி கொடுக்கவுமொட்டாது

ஒளியாது சாமப்பெய் உலுத்தருக்கேபிடித்தால்
வாடுவது மகிழ்ச்செனும் காமக்கோட்டாலை

மடிவதுவும் பிறப்பதுவும் காமக்கோட்டாலை
பாடுவதென் படிப்பதுபெண் னுசையெல்லாம்மனதில்
பற்றற்றால் நிசபறியப் பாதையெல்லார்குத்தித்
தேடுவதே னிருந்தவிடத் தானிசமாகாதே

தேன்மொழியா ராசுகொண்டு திரிந்தவிடம்மலனே

தன்னுலே யாகாது பெண்ணுசைபறக்கச்

சாத்திரங்கள் கோடிகற்று தனையறந்தோமென்பார்
பொண்ணுசை மண்ணுசை நீங்கநியாழமடர்

புத்திசொல்லிப்பொரிடத்திற் பொருள் தனையேபறிப்பார்
என்னசத்தும் பொருள்பறிக்கப் படிக்கவித்ததானே

இடைந்தமனத் துயரமெல்லாம்பொருள்பறிக்கத்தானே
தன்னையறி வோர்க்குமித்தப் பகட்டேதுக்கப்பா

தன்னுடலும் பசையானுற் சற்குருவும்வெளியாம். (37)

நிறுத்தப்பா ஆசையெல்லாம் நீயெனவெண்ணுதே

கெட்டோப் பெண்களுட நினைவையெல்லாந்தன்னு
மறுத்தப்பா குரோதமெல்லாந் தானெனவெண்ணுதே

மாய்மாலக் காரருடன் வாசனைசொராதே
பொறுத்தப்பா வாசனையைப் பொல்லாங்காய்நீங்கு
புத்தியில்லா தானல்லோ புதுதுவர்வாசனையில்

நிறுத்தப்பா பாவினையைக் கனவிலுமெண்ணுதே

நீங்குவது கடினமது வெளிதுடனேநீங்கே. (38)

ஆசான்சொல் தன்னுறவு கூடுவதும்கடினம்

அப்பவல்லோ நிசந்தெரியும் அனுபவமுந்தெரியும்
பேசாதே தெரிந்தவர்போல் தனையசைத்தாணமோ

பெத்தவிடம் அறிவாதார் பேச்சுமெத்தப்படிப்பார்
வாசனையும் பாவனையும் மனத்தைவிட்டுநீங்கி

மாருத்த தினமுகில்போல் மாய்வதல்லோஞாயம்
நேசமதில் மயக்கமத்தாற் நன்னுருவங்காணும்

விஷ்டையில்லாப்பாதகர்தான்விஷ்டையெங்கேயிருந்தார்

தன்னையத்த பெரியவர்க்கு நிஷ்டைவிதந்தெரியும்
 சாந்தகுணம் பொறுத்தவர்க்கே சாந்தநிலைதெரியும்
 மின்னுறவில் லாதவர்க்கே சாங்கிஷ்டமுந்தெரியும்
 பேதங்கள் வெறுத்தவர்க்குப் பேருணர்வுந்தெரியும்
 ஆன்னயமுஞ் சந்தரமுக் கலந்தவிடம்பதியாம்
 ஆப்பதியைப் பார்ப்பதற்கு ஆருரைப்பார்நிஷ்டை
 உன்னியின்ற பதங்காணப் பேதஞ்சுத்தாமோ
 ஒப்பாது மனக்கசடு வுள்ளபொருள்காண. (40)

வாஸாவின் வாயிலுழல் மண்டேகம்போலும்
 கருங்கெருடன் வாயதனில் மருளாவம்போலும்
 கேளான உலகாலை தனக்குமப்பாபாய்ந்து
 குறிகள்சக்துந் தவறாமற் குருவருளைநாடி
 பாளான உலகிலுள்ளோர் நனைத்துமெத்தக்கேடாய்ப்
 பழிப்பதற்கு வெட்காமற் பரம்பொருளேபெரிதாய்த்
 தேளான இச்சையத்து மருளுமனந்தெளிந்து
 சித்தமுரு மொன்றாகச் செகத்திருப்பார்நல்லோர். (41)

ஊத்தையப்பா திரண்டுஞருக் காணிபாவதுபோல்
 உள்ளமதி லெள்ளவும் உகந்திபாவணையால்
 எத்தமுள்ள சுற்பனையா யிச்சையலவாகி
 எண்ணமொடு னுயராகி பெயரிதுபெரிதாகி
 பார்த்ததெல்லாந் தனதாகிப் பந்தமுற்கற்பனையாய்ப்
 பாசமுமாய் ஆசையுமாய்ப் பண்டுபுதிதாகி
 வார்த்தைபல போகி யுலகமயல்நிசமாய்
 மறந்தாலும் மறக்கவொண்ணா வல்லீருளாய்நிலைக்கும். (42)

சாந்தியென்ன வேறுமோ பேதமெல்லாம்பீர்க்கிற
 சத்துவமாங் குணமாதித் தன்னுருவைப்பார்த்தால்
 மார்தார்மனம் நயமாகும் மனோலையமேரிசமாம்
 மறந்தாலும் பேரினங் மார்க்கவழிதெரியும்
 சேந்தமனக் கசடருக்குஞ் சிவத்தியானமாமோ
 செகமெல்லாந் திரிந்தனைத்து சித்தியெய்தாலாமோ
 காந்தமனத் துயாமற்ற பெரும்பதியானோக்கி
 கண்டாலு முரைப்பதுவுங் கடினவித்தைகாணே. (43)

எத்தனைநூல் படித்தாலும் மனந்தனக்கேதன்மை

எதுசித்தி படித்தாலும் மனப்பெயர்க்கேதாயம்
கத்திமெத்தத் திரிவகெல்லாம் மனப்புகைக்கெபொசிப்பு

கருத்தரிய வாசாரஞ் செய்வதெந்தந்தகாலம்
யித்தாஸ மனத்தாசை மெள்ளமெள்ளநீங்கிப்

பிரிவான பேதமையைப் பேரறிவாற்றாணித்துச்
சுத்தவெளி வெகுதூரஞ் சூட்சுமவலுவாகித்

தோன்றாத புருவமையஞ் சுகம்பெறநீபாரே. (44)

பாரப்பா எட்டுகொண் டொன்றுய்கின்ற

பதியறிந்தாற் றாயிரேறு பாசமேறு
ணரப்பா வேதுமிக்கே பேருயில்கே

உண்மையதாய் ஆப்புறமும் உருவிப்பார்த்தாற்
சேரப்பா பெளிதாகச் செத்தவிடக்கண்காண்

நிகைப்பேறு பசியேறு சித்துவியையேறு
நேரப்பா துயிரேறு சோபகீனையேறு

நீங்காத காதலுண்டோ நீனைத்திருந்தாற்பாரே. (45)

வகையேறு சேர்க்கையென்ன நிஷ்டைபலவேறு

மனவருத்த முண்டானால் மசுகமப்பாமாயை
துகையேறு நெறியேறு குருவருளேப்பெற்றால்

தோத்திரவெல் லாம்ஞானன் துடருமப்பாபாதை
புகையான காமமெனும் புகைகளதுமுடிப்

புத்திமலைத் திருந்தவர்கள் பொருள்தனையேசேரார்
பகையான மன்மதனை யெளிதாகப்பார்க்கிற்

பாம்பொருளும் யெளிதாகும் புத்தியதுபாரே. (46)

எட்டாத பொருளெனவே யெட்டியெட்டிப்பார்த்தால்

எப்படியும் பொருளறியார் யெண்ணிறந்தகாலம்
தொட்டியும் பொருளெனவே யெளிதாகநெஞ்சிற்

றோற்றமெல்லாம்அறுத்தளித்துச்சொருபமதிற்பார்க்கில்
ஒட்டாது பொருளெனவே ஒட்டியதோரெட்டும்

ஒம்பா வறுமையெல்லாம் ஒன்றுயில்லாதவனைக்
கட்டாணி மணிமுத்தைக் கண்டவர்க்கேயின்பம்

காசினியிற் சரியுண்டோ கண்டதுநீபாரே. (47)

பொய்யாது போகின்ற சரீரமுதற்பொருளும்
 பொருமையென்ற விசித்திரமா மூலகமுதல்யாவும்
 பொய்யாகு மிதனிலொன்றை நிசுமெனவேயெண்ணிற்
 பொருந்துமுடல் தனையறிந்து புத்திகள் கற்பனாவும்
 செய்யவுல கின்றபெரி யோன் செல்வனெனவாழ்வும்
 சோலெரும் பாழல்லாற் சேரும் பலனில்லை
 அய்யமறக் குருவருளை நிசுமெனவேயெண்ணில்
 அவனிமுத லாசையெல்லா மகற்றுவதுபலனே. (48)

நிசுமில்லா வுடலெம்பிபா மறைந்திடுமோதவனால்
 நெடுமீறிவெதொ றும்பொருளாம்பந்தமெல்லாம்பெருகும்
 வசமாசப் பேரறிவே கிடவொண்ணுப்பலந்தான்
 வலுமாயை யென்னவெல்லாம் மாசறவேதள்ளி
 அசைவில்லாப் பரம்பொருளை யறிவநல்லோர்தெளிவாய்
 ஆசையுள்ள முழுமுடர்க் காயிரஞ்சொன்னாலும்
 நிசமான பொருளறிய மண்பவருந்திப்பாராய்
 நீதியுள்ள நல்லோர்க்கே நிண்ணயமாம்பொருளே. (49)

அழியாத ஆணந்த வெள்ளமதுபெருகி
 அருள்சிறந்த மனம்பொருளே அதிகருசிக்கனியே
 தெளிவான குருராச ரத்தினபரணம்
 செப்பியது லொட்டிடவே இப்படியோர்தழைக்கச்
 சுழிமுனையா முச்சியினி லட்சாமாமொன்றிற்
 சுழிசுழித்து முனைவாசல் வழிவருமாதேவி
 விழிமுனையி லேநாட்டி விமலியருளாலே
 விளக்கொளிபோ விந்நூலை விளங்கவுரைத்தேனே. (50)

குருராஜர் ஞானரத்தினபரணம் 50

முற்றிற்று.

சந்தாபாண்டியம் புத்தக வியாபாரம் வை சிவகுருசாத்
 மூப்பனாட்டம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

கோவித்து உங்களுக்கே னிந்தவாறு
 குவலயத்தி லெனைப்பணிந்த குழந்தைகட்குப்
 பாவித்த சிவபோக வாழ்க்கைஞானம்
 பாடிப்பாய் என்றுரைக்கப் பாடினானேள்
 நாவுத்த வுங்களைப்போ லவன்றுனென்று
 நயத்துடனும் பயத்துடனுஞ் சொன்னதாலே
 சாவுத்த பேர்களுமே சித்தராணர்
 தயரபரியே குருராஜ னிவன்றன்னாலே. (4)

தன்னுலையேட்டுடனே சேர்க்கமாட்டார்
 சுவங்களுக்குத் தெரிந்திடவே தற்பரத்தை
 உன்னுலே காட்டிவித்தாய் தம்பியென்று
 உத்தமர்கள் மனச்சுடவாய் ஒதுங்குகொண்டார்
 நின்னுலே மறைப்புவித்தை யோகமெல்லாம்
 நிசங்கண்டோ மென்றெந்தன் செவிகள்மெச்சப்
 பன்னுலே சொல்லுகிறேன் வாலையம்மாள்
 பதம்போற்றி இடகலையைப் பரிவுற்றேனே. (5)

பரிவுற்ற இடகலையே மூலம்மூலம்
 பதமாஞ்சந் திரனென்றும் உகாரமென்றும்
 தெரிவுற்ற விந்துவென்றும் வழியென்றும்
 செயமான சேரீரின் வாதமென்றும்
 /றிவுற்ற மனமென்றுஞ் சத்தியென்றும்
 அரகார பதினாறி லடக்கமென்றும்
 நிவுற்ற குண்டலியின் வட்டமென்றும்
 கூறுவார் வல்லபதா னிதழ்தானென்றே; (6)

இதழான பஞ்சகலை யிருக்குந்தானம்
 இதுகாலம் ஏமனென்றும் இருளாம்மாயை
 ஆதமான கள்ளென்றும் மயில்தானென்றும்
 ஆனேகவிதஞ் சொல்லுவார் மதியைமைந்தா
 பதமாக இதைப்பிடித்துப் பிசகிடாமற்
 பலகோடி யெண்ணத்தில் வீழ்ந்திடாமல்
 நிதசரிதா னிரவுபகல் ரேசிரேசு
 நினைவைவிட்டா லொன்றுமிலை நிகஞ்சொன்னோமே. (7)

சொன்னதொரு பிங்கலையின் மார்க்கங்கேரு
 சூரியன்றன் வட்டமென்றும் அகாரமென்றும்
 வன்னியென்ற முக்கோண வாலையென்றும்
 மதியுண்ட விதியென்றும் அண்டமென்றும்
 கன்னியுட காதமென்றும் வஸ்துவென்றும்
 கனமான திராவகமாங் குளிகையென்றும்
 உன்னியே கவிலாச மேருவென்றும்
 ஓரறிவாய் விளங்குகின்ற பிரமமொன்றே.

(8)

ஒன்றான பிரமத்தின் அமுதசாரம்
 உத்தமனை பூரித்து எப்போதுந்தான்
 கன்றான பேதமில்வல் லாரைபென்றும்
 காற்பத்தி முக்கோணக் தில்லையென்றும்
 கன்றான வாசியென்றும் கடுக்காயென்றும்
 கருஞ்சாரை வெண்சாரை கருத்தகெல்லி
 நின்றாடுங் கஞ்சாரும் அமுதமென்றும்
 நிகழ்த்தினார் பானவென்றும் மதுவென்பாரே.

(9)

மதுவென்றுஞ் சுத்திஞன் டலியாமென்றும்
 வாலையென்றும் புவணைசிவ ரூபமென்றும்
 இதுவென்றும் பெண்ணென்றும் ஆண்தானென்றும்
 இகாரமென்றும் மகாரமுண்ட வெறிநீரென்றும்
 அதுவென்றும் அனந்தமென்றும் ஏகமென்றும்
 அம்பரமே அழிவில்லா வீடேயென்றும்
 சதுர்முகனார் சிருட்டிப்புப் போலேமைந்தா
 சாற்றுவார் வெகுக்கோடி பேர்கள் தானே.

(10)

தானான பெருமைபிங் கலையினூடே
 சந்திரானு மிடகலையை பொன்றும்பச்சேர்த்து
 வேனான ரேசகபூ ரகமுங்கும்பம்
 விடிந்துதய மாகுமட்டுஞ் சலிப்பில்லாமல்
 மாணர்கள் மயக்கத்தில் வீழ்ந்திடாமல்
 மைந்தனே முச்சுடராஞ் சுழினைபார்த்துக்
 கோனான கந்திதெரி சனமுமாகும்
 கடழிந்து போகாது கடுகடே.

(11)

குகிற இந்தமுறை தெரியாமாண்பர்
 கூறுகெட்டு யோகதர ணைகள்செய்து
 மாடுபோற் பெருநஞ்சா விட்டுவிட்டு
 மைந்தனை மட்டுமென்றும். காடென்றுந்தான்
 நாடுதொறும் ஐட்டமறாய்த் களித்தினோத்து
 நாய்போலே ஊகெர் கருவா திரையுமாகி
 வீடுதொறும் பேச்சுட்டு நாய்கண்டிருக்கி
 விருதாவி லிறந்திட்டாந் வெகுபெற்றானே. (12)

வெகுபெர்க ளெத்தனையோ மாண்டார்கோடி
 விதவிதமாய் வாசியைத்தான் பெருக்கப்பேசி
 அருதமாய் அஞ்செழுத்தை மூக்கில்மாறி
 அதற்கடுத்த ரெண்டெழுத்தைப் பின்னுமாறி
 உகிதமாய் அகரவுக ரம்ஒங்காரம்
 உத்தமனே மந்திரயோ கங்கள்செய்து
 விசிதமிடை பிங்கலையைக் காணுத்தோஷம்
 விட்டுவிட்டார் சடத்தையுமே வீணர்தானே. (13)

வீணுன காயிக்கும் ஆங்காரிக்கும்
 வேகமுள்ள கோபன்லோ பிக்குஞ்சார்தம்
 காணுத புல்லனுக்குந் தர்க்கவாதி
 காரியத்துக் காய்வணங்குந் கள்ளவாதி
 கோணுத குருவைநித் தனையேசெய்து
 குறைசொல்லிச் சொத்தியாக் குருடருக்கும்
 பூணுன சிவசிந்தை யில்லானுக்கும்
 புகட்டினாற் படியாபூ ரணமென்றோதே. (14)

பூரணமே தெய்வமென்ற உறுதிவேணும்
 புண்ணியமாந் தருமத்தின் புகழும்வேணும்
 காரணமாந் குருவுக்குட லாதிபோலும்
 கைக்குநீர் வார்த்தொன்றாய்க் கலந்தெப்போதும்
 நாரணும் லக்ஷியிபோல் வாழவேணும்
 நயம்வேணும் பயம்வேணும் நட்புவேணும்
 ஆரணமாந் கருவிடையந் தோணவேணும்
 ஆன்புசிவ சிந்தையுந்தா னதிகமாமே. (15)

அதிரமாம் புன்மலிபர்க்கு இத்தயோகம்

அசுப்பெங்கண் பழஞ்சொன்று அசாதப்பா

மதிநீர்ப்பாம் கொள்ளாம னுடையின் யோகம்

வந்திதழ் அசாத கொள்ளப்பாதம்

சந்ருடம் உயிர்த்தினும் சொல்லாதுண்டோ

சலம்பாதே மெய்யாதே கோவியாதே

செதிபெற்றே வேறுமென்று துணிந்தகொண்டால்

கேசரியன் கண்பார்க்கை சொட்கப்பாடே.

(16)

பானென்றும் பனாமென்றும் பனாபிபென்றும்

பழிகாசி உபகாசி புகையாமென்றும்

கானென்றும் காமென்றும் கசிதானென்றும்

கமாமென்றும் சம்பாச குந்தியென்றும்

தானென்றும் துந்தியாதும் துந்தியென்றும்

சுதந்தியுடையாசும் தோமாமென்றும்

கோனென்றும் காமா காமதந்தியுடைய

கொண்டோரை சொட்கிக்கும் குமரியாமே

(17)

ஆமடா யிவனோவிட்டு யோகம்பெற்றுர்

அப்பனே கண்டதில்லை ஞானப்போக்கு

ஓமடா வாராது முத்திசில்லை

ஒவியாது காமப்பேய் ஒருகாளுந்தான்

நாமடா யிவனோமுந்தி அர்ச்சிததேத்தி

நலமான பனிரண்டு வரையுந்தாண்டி

காமடா வென்றுமன வரையுந்தாண்டி

கர்ப்பசித்தி யோககித்தி கடாசுரித்தானே.

(18)

கடாட்சித்த படியாலே மயக்கம்போச்சு

கருவிகா னுதியெல்லா மாண்டுபோச்சு

உடாச்சித்த புரியட்ச ரத்தம்போச்சு

ஒன்றுபொரு ளென்றெண்ணித் தெளிவதாச்சு

அடாச்சித்த பயங்கோபம் வீறம்போச்சு

அஷ்டமா சித்திபெற அறிவுமாச்சு

படாச்சித்த மாயையெல்லாம் பறந்துபோச்சு

பரம்பொருளே செதியென்று பணிந்திட்டோமே. (19)

ஓமென்ற அய்ச்சாமும் வாலையாச்சு

ஒருத்திவயித் துலகமெல்லா முதிக்கலாச்சு

ஓமென்ற பேருக்கு அருளுமாச்சு

அறிவில்லா மூடருக்குக் காலணாச்சு

நாமென்ற அகங்கார மத்துப்போச்சு

நமுஷின்ற குணம்போச்சு உறுதியாச்சு

போமென்ற பெயர்களை யும் மெய்க்கலாச்சு

பூரணியும் என்வசமா யிருக்கலாச்சே.

(20)

இருக்கமட்டும் நான்கேட்ட வாங்குளெல்லாம்

இறையளவு தப்பாமற் கொடுக்கலாச்சு

அறுக்கமட்டும் பாசத்தை யோகமார்க்கம்

அடிக்கடியே அவள் வந்து சொல்லலாச்சு

பளுக்கமட்டுங் குஞ்சியைத்தான் சிறகாக்கொண்டு

பாதுகாத்த குக்குடம்போற் பேணலாச்சு

பொருக்குமட்டும் யிடைபின்னே வெளியிலேத்தி

போகாமற் பிங்கலையிற் புக்கினேனே.

(21)

புக்கினேன் சுழிமுனையில் மனக்கண்ணாட்டிப்

பொருத்துறைந்தே நேகாமல் வாசிகட்டி

சிக்கினே னென்றமன மொன்றிறிற்கச்

சிவசிவா அண்டவுச்சி யமுதமுறும்

நக்கினேன் அமுதத்தை யுண்டுதேறி

நாட்டிலுள்ள கிரியைவிதம் நன்றாய்க்கண்டு

மொக்கினேன் பிரபஞ்சம் பொய்தானென்று

முத்திபெற்றேன் சித்திபெற்றேன் மூச்சுள்ளாச்சே (22)

ஆச்சுதடா ஓராண்டில் வியாதிபோச்சு

அப்பனே செண்டாண்டில் மோகம்போச்சு

வாச்சுதடா முன்றாண்டிற் சாந்தியாச்சு

வைதாலும் புழுந்தாலும் நிதானமாச்சு

போச்சுதடா நாலாண்டில் விஷமேறாது

பொய்வென்ற தேகமது மெய்யதாச்சு

காச்சுதடா பூகாயுங் கணியதாச்சு

கருதிப்பா ரஞ்சினிலே பொரிவென்றேனே.

(23)

பொரிவென்றேன் ஆறுண்டில் எமனுமான்டான்

பூரணத்தாய் பதத்துக்கு ஆளுமானேன்

நரிவென்று எண்பேய்த்த மனதையேழில்

நன்றாக வென்றுவிட்டு அறிவைக்கண்டு

பரிசுருவாக் தங்கத்தின் மகிமைகண்டு

பதைப்பறவே அஷ்டாங்க யோகம்பார்த்து

வரிவரியாய் எட்டாண்டில் நிஷ்களத்தின்

மலரடிபைப் போற்றிமனம் மகிழ்ந்திட்டேனே. (24)

மகிழ்ந்திட்டேன் கித்தித்த படிநுடித்தேன்

வாலையெனுந் துரைப்பெண்ணுள் மகிமையாலே

புகழ்ந்திட்டேன் நிராமயத்தை யெந்நாளுந்தான்

போக்குவரத் தொழில்தந்த நிலைபேறாமல்

இகழ்ந்திட்டேன் மயக்கமெல்லாக் கீழேதள்ளி

எனக்கொருவ ரிணையேது என்றுமெச்சி

அகழ்ந்திட்டேன் அண்டத்தைக் கண்டிதேறி

ஆரறிவா எவளறிவா எதித்தந்தானே. (25)

அதிதமாம் ஒன்பதிலே நடந்தமார்க்கம்

அறைகிறேன் அழகுடைய மைந்தாதேனா

நதிதமாய் காகிபிலே நடக்குஞ்செய்கை

நான் தெரிந்து கெவுனசித்தர் தண்ணைக்கண்டேன்

பதிதமாய் தூரதிஷ்டி யெண்ணைப்பெற்றான்

பகலவனுஞ் சொல்லிவந்த பண்புகண்டேன்

விதிதமாய் மனிதருட நிகலுந்தோன்றி

விதிவிதமாய்ப் பாடியே விளங்கினேனே. (26)

விளங்கினேன் பத்தாண்டா யிந்தே தட்டண்டம்

விசாலமெல்லாம் ஒருநொடியில் மேவிப்பார்த்தேன்

துளங்கினேன் பிரமலோ கத்திற்சொன்ன

சுகமான சரசுவதி நிலையுங்கண்டேன்

வளங்கினேன் பொன்னுலகத் தேவரெல்லாம்

வணங்கவே வரம்பெற்றேன் மாயனூர்தன்

களங்கமில்லா வைகுண்டர் தன்னிற்சென்று

கயிலாசக் கரைகண்டு களிப்புற்றேனே. (27)

களிப்புற்றேன் சிவஞரை வணங்கியிந்தக்
 கயிலாசந் தனைத்தாண்டி அப்பாலேக
 விளிப்புற்ற குளிகைபொன்று வேண்டிக்கேட்டேன்
 விமலனா எனைப்பார்த்து மெச்சிக்கொண்டு
 ழுளிப்புற்ற கயிலாசங் கைக்கொண்டாரே
 ஒருவருந்தா னனைப்போலே வருவார்கானேன்
 அளிப்புற்ற பிரபஞ்ச மயக்கப்பிட்டு
 அறிவுண்மை பிராணசாஸ்திர ஸறிவுற்றாயே. (28)

ஆயிவல்ல பத்தாலிவ் வளவுக்கண்ட
 அருமையுள்ள சுப்ரமண்யம் நீயேயென்று
 தாயிடத்தி லின்னமுங்கேள் நானுனங்குச்
 சாத்தகிறேன் முப்பதிலே சவுமியமோனம்
 நீயிதற்கு அப்பாலே போகவென்றால்
 நிருவாணி கோவிப்பான் நில்லென்றெண்ணி
 நாயனார் புத்திசொல்லி சாங்கியயோகம்
 நவின் நிருக்கேன் தாயிடத்திற் றேனொன்றோ. (29)

என்றவுடன் மறுபடினை லாசந்தன்னில்
 ளையீன்ற புவனையுட பதத்தைப்போற்றி
 நன்றியுள்ள மாதாவே மேருக்கப்பால்
 நான்சோக் குளிகைபொன்று நக்கன்பக்கல்
 வென்றியுடன் கேட்டதற்கு சாங்கியயோகம்
 விபரமுற வறிந்தாக்கால் வெளிபாழ்தன்னிற்
 பொன்றும் லேறிடலா மிப்போனன்றிற்
 பொறுகாது உறுதியில்லை போவென்றோ. (30)

உறுதியில்லாப் பிள்ளைகளை யேன் தான் பெற்றாய்
 உத்தமியே பத்தினியே உமையே ஆம்மா
 விருதாவி வித்தனைநான் பட்டபாடு
 விதியெழுத்தின் படியோநா னுன்னைக்கண்டும்
 கருதாமல் அரைகுறையாய்ப் போகநன்றோ
 காரணியே பூரணியே கருணைபூண்டு
 குருவருளாற் சாங்கியயோ கத்தைச்சொல்லும்
 சும்பகமே தம்பமெனக் கும்பிட்டேனே. (31)

குப்பிட்ட வைத்தனங்கள் குறாஜம்மா

கூறுகிறை மூன்சொன்ன சூழ்ச்சியோகம்
ஆகப்பட்ட பிள்ளைக்குச் சொல்லுகொல்லு

ஆறந்தும் கவினாதே சாங்கியோகம்
எம்பிட்ட படியாலே உளக்குச்சொன்னேன்

கெயிலில் முடிவில்லை அடியுமில்லை
தெய்மிட்டுப் பார்ப்பதற்குச் சந்தமிழில்லை

செவ்வா மனமில்லை வெளிப்பொளியே.

(87)

வெளியொளியாம் ஆண்டவனே அல்ல அல்ல

விசம்பந்த மனவெளியம் அல்ல அல்ல
களிவுற்ற புகுவெளி அல்ல அல்ல

கண்ணற்ற பிண்டவழி அல்ல அல்ல
அளிவுற்ற ஐகாச வெளியுமல்ல

அவ்வுடந்தொடெண்ணெயும் வெளியுமல்ல
மொளியற்ற மனவெளி வருகையோகம்

முச்சுடரின் கண்டஹ ததிகேதமே.

(88)

அறிவான முப்பாழும் கடந்துவெளியொளியாய்

அத்தொய்தம் கடந்துகின்ற அருளொளியாம்உண்மை
பெருவெளியாம் அறிவுற்ற வெளிகடந்தப்பாலே

பெரியோர்க்குப் பஞ்சுந்ததா ஐவருமேயறியாக்
குருவெளியாம் கயிலைசத் தப்புமாய்வடக்கே

கூறுத மோனவெளி சாங்கியமாமதோப்

பருவந்தொண் ணுத்தாறாப் பழசிப்பார்த்துவந்தால்
பகர்மோட்ச மூர்த்தியுமன் பரிஜுன்றன்பாமே.

(89)

பாமான உங்களையர் எனக்குமுன்னுள்

பகர்ந்திட்ட சாங்கியோக சத்தினுலே
அறமான முப்பத்தி செய்க்குஞ்செய்து

ஆறுமுகன் கணேசனுக்குச் சாங்கியஞ்சொல்லி
வருமான பொருளியந்து அகார்களைவெல்ல

வடிவேலைக் குகனிடத்தில் மனதோடயந்தேன்
தாமான கிரவுஞ்ச கிரியைவென்று

தானவரைக் கண்டேயிந்தான் சத்தியமாய்த்தானே.

(90)

சத்தியமா யிருந் தவர்க்கு இந்தயோகம்

தவறாது சாங்கியந்தான் வருந்தன்னாலே
முத்திபெற வேணுமென்றால் என்னைப்போற்று

முழுமுதலாம் உங்களைவர் தன்னைப்போற்று
சித்திபெற வேணுமென்றால் பொய்யாகாது

செடமிருக்க வேணுமென்றால் சஞ்சலமாகாது
பத்தியுள்ள என்மகனே என்றுஅம்பாள்

பசுர்த்திட்டம் பாவெளியிற் பாய்ந்திட்டாளே. (36)

இட்டாளே இவ்வண்ணம் யோகமென்று

என்றனக்குப் பிள்ளைதொண்ணூற் றாறுபேர்க்குத்
திட்டமுடன் சொல்லிவைத்து அவரவர்க்குச்

சிவவர்க்கம் வெகு கோடி சுண்டோரில்லை
அட்டதிசை பெங்கிலும்போய் அண்டமெல்லாம்

அவர்கூடி விளையாடி அறிவைப்பெற்று
பட்டமிடுங் கயிறுதுபோற் கெவுனத்தாடி

பகிரண்டங் கடந்துவெளி பரங்கண்டாரே. (37)

பரங்கண்டு புசண்டரையுங் கண்டுபேசி

பண்புள்ள கொங்கணரும் நந்திமூலர்
திரங்கண்ட சேய்க்குருகு ராஜன்பிள்ளை

திடமெத்தத் தாடிமெத்தச் சிவமுமெத்த
உரம்மெத்த இவர்களுக்கோ குளிகையில்லை

உண்மையினால் ரசமணியின் வேகத்தாலே
வரம்பெற்றார் பதினெண்பேர் மார்க்கமெல்லாம்

மாயையென்று எந்தனையும் மெச்சினாரே. (38)

மெச்சினார் நவகோடி சித்தரெல்லாம்

மேலுலகுங் கீழுலகும் நடுக்கண்டத்தும்
நச்சினார் குருராஜ நென்கேயென்று

நாணவர்க்கு யேழைபைப்போல் நயத்துகொண்டு
துச்சமுள்ள சித்தருக்குப் பிடிக்கொடாமற்

சோதிதனை நம்புண்மை யுணருவோர்க்கு
அச்சங்கள் தனைத்தீர்த்தம் பரத்தைக்காட்டி.

அரகரா தொண்ணூறு யுகங்கண்டேனே. (39)

கண்டேன்நான் வெகுதோடி காலம்வாழ்ந்து
 கண்மணியாம் நாம்பெற்ற பிள்ளைக்கெல்லாம்
 கண்டேன்நான் இந்தமுறை யோகமெல்லாம்
 விளிப்போர்க்குச் சூரியன்றன் வெளிச்சம்போல
 பண்டேன்நான் பறினெண்பேர் வாதைவென்று
 பகர்ந்தசிவ யோகசிந்தா மணியையப்பா
 கொண்டேன்நான் சுதரகிரி சார்புகித்தர்
 கொடுவென்று கேட்டார்கள் கொடுத்திட்டேனே. (40)

கொடுத்திட்டேன் கலியுகத்திற் போஜனசீமை
 குணமாக அனுகூல நாலாமாண்டில்
 விடுத்திட்டேன் காசியிலே சமாதிகூடி
 மேவினென் மூவாயி ரத்துச்சொச்சம்
 அடுத்திட்டேன் பாவெளியே நாமெயென்று
 அலைச்சலற்று வெகுதூலஞ் சென்றபின்பு
 படுத்திட்டேன் பாவநாசந் தெற்குமுலை
 பார்பொதிகை சார்புதனிற் பண்புற்றேனே. (41)

பண்புற்றேன் சாதியிலே வசியன்குத்திரன்
 பகருவா ரொந்தகப்பன் நந்திபாட்டர்
 நண்புற்ற எந்தாயோ சிவகாமிவாமி
 நாங்களுமே உடன்பிறந்தோர் பத்துப்பேர்கள்
 தென்புற்ற எந்தாயார் கிருபையாலே
 தீவினைகள் தானகற்றித் திறமையானோம்
 அன்புற்ற என்பேரோ வேதமூர்த்தி
 அஷ்டாங்க சாங்கியமும் பார்த்தபின்பே. (42)

பின்பல்லோ குருராஜ நெனப்பேர்பெற்றுப்
 பெரியோர்கள் தங்களுக்கும் பிரிதியாகி
 அன்பல்லோ வாலிபெற்ற மைந்தனாகி
 அருளாலே முன்னிம்பத் தொன்றுபாடி
 நன்பல்லோ ரத்தினு பரணமென்று
 நாட்டினேன் அதன்பிறகு இந்தநூலை
 ஒன்பதுபேர் பிள்ளைகட்கு அன்போடின்று
 உருக்கமுடன் பாடிவைத்த ஊண்மையாகே. (43)

ஆமப்பா முன்பட்ட பாட்டைக்கேளு
 ஆதிசூரு வம்பலவ ரிடத்தில்தானும்
 தாமப்பா மந்திரத்தி லாறுகோடி
 சாதித்தேன் பலதகையாம் யோகமார்க்கம்
 நாமப்பா வென்றசூரு பரமானந்தர்
 நாதரிடஞ் சாசாதாம் நன்றாய்க்நற்று
 ஓமப்பா சிவபோக வாழ்க்கைதன்னில்
 ஒருத்திவந்து சொல்ல அதைச் சொல்லினேனே. (44)

சொல்லாமற் சொன்னசூரு வாக்கியம்வேணும்
 சுருதிநிலை வேதாந்தம் பார்க்கவேணும்
 கல்லாமற் கற்றுணர்ந்து கொள்ளவேணும்
 கால்கண்டு கண்டுகொண்டு நடக்கவேணும்
 வெல்லாமல் வெல்வதற்கு வேலும்வேணும்
 விசற்பமுள்ள மனதையம் பண்ணவேணும்
 அல்லாமற் பொய்தள்ளிப் பழகவேணும்
 அறிவுசூரு வாய்ப்பதுவும் அருமைதானே. (45)

அருமையென்ன பெரியோரை அடுக்கவேணும்
 அடிபணிந்து கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கவேணும்
 பொருமையென்ன அளவில்லாச் சாந்தம்வேணும்
 புத்திமதி புண்ணியமும் கரணவேணும்
 வெருமையென்று மில்லாம லிருக்கவேணும்
 விசாரமொடு கோபத்தைத் தள்ளவேணும்
 சிறுமையென்ற கொலைகளவு காமம்போன்ற
 சிவயோக மானதுவுஞ் சித்திதானே. (46)

சித்தியுண்டாம் இந்நூலைப் பார்ப்போர்க்கையா
 சிவஜிவா திருவுளமே கெதியென்றாக்கால்
 மூத்தியுண்டாம் மயக்கமற்ற பேர்க்குமோட்சம்
 முச்சூடரின் னுச்சிவெளி திறக்கும்மூலம்
 பத்தியுண்டாம் பாம்பொருளுந் கிருபைசெய்வார்
 புகாலம் பார்வதியைப் பணிந்ததாலே
 வித்தையுண்டாஞ் செல்வமுண்டாம் அருளுமுண்டாம்
 வேண்படி யிருந்துவின யாடலாமே. (47)

கூடலாம் அதுபந்து எயுமித்து
 மனம் பார்த்துப் பிழைத்து வளநெல்லை
 பாடினார் அதுபந்து எயுமித்து வளநெல்லை
 பாடினார் அதுபந்து எயுமித்து வளநெல்லை
 காதெல்லாம் வா தாம் பாடினார் வளநெல்லை
 நவந்தச் சருக்கரலை தங்கமாகும்
 காதெல்லாம் வயித்தியன்முன் சொன்ன சொன்ன
 கருவெல்லாம் குருவாகக் காணுந்தானே. (48)

தானேதா குருமடா வாய்பாதம்
 தஞ்சமென்று நம்பிடிவிலா தவறவெட்டார்
 கோனேரி திரியாதே சாதகத்துதக்
 கவனிந் திண்காலம் போக்காமற்றான்
 கானேந் யாபிருந்து போகும்பாரு
 காதலரு ளுண்டாகும் கன்மைநன்மை
 வேளுவை பூலோக வாழ்க்கைபொம்பொய்
 விட்டுவிட்டு பட்டமாம் வெந்திப்பக்காமே. (49)

வெந்தியோ கந்தியோ தந்தியோதான்
 விருதாமோ சாசேதி விமலத்தாயோ
 செந்தியோ கந்தியோ கண்டதில்லை
 சிவமயமாய் நின்றதிரு சின்மயந்தான்
 வந்தியோ வன்றழைத்த என்லையாண்ட
 மனோமணிபுந் குருபாதம் வாழியாகச்
 சந்தியிலே முச்சந்தி தன்னிற்போட
 தமிழுக்குக் குருபாணம் காக்கமுற்றே. (50)

குருகுலச் சிவயோக சிந்தாமணி 50

முற்றிற்று.

சைவ

சுந்தரபாண்டியம் புஸ்தக வியாபாரம் வை. சிவகுருநாத
 மூப்பனாரிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த காஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

உ
முருகன் துணை.

பதினெட்டாவது

இராமசிவ திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவ யோக ஞானம் 18.

சூதியாய் நின்றமனோ கண்ணைப்போற்றி
அக்ஷயபுஷ்ப வானபொரு ளதனைப்போற்றி
சோதியாய் நின்றபூ ரணத்தைப்போற்றி
சொல்லுகிறேன் நாதாக்கள் பாதம்போற்றி
சூதியாய் நின்றசித்தர் பாதம்போற்றி
நிறைந்திருந்த மறைமுனிவர் பாதம்போற்றி
வீதியாய் கடுவீதி கமலத்துள்ளே
வீற்றிருந்த கந்திருகு கணைசன்காப்பு

(1)

உத்தமனை மனப்புரவி யென்றதோடு
உரிமையுள்ள வாகியெனும் யோகந்தன்னை
சித்தியென்ற பூரணத்தி லிலங்குந்திபம்
தெரிசித்து மயக்கமென்ற லகிரிகொண்டு
வெத்திவிபரக் காயாதி சுற்பஞ்சேரு
வீரப்பா அடிமுடியு முகந்துபாரு
புத்தியுட னிர்த்து லதனைப்பார்த்தப்
புகழ்க்கும் அறுசமயம் நன்றாய்க்கானே.

(2)

காணவே மேருவதிற் றிபந்தேதற்றுங்
கலையான மதியவனுந் தேயந்தேதற்று
தோணவே சுதிரவனுந் சேவையாகும்
சுகிர்தமதி குறைந்துரு ிரியணக்காணப்
பூணவே மதிமறைந்த செயலைக்கண்டு
பொருமையுடன் வாக்குமன தென்றதாகி
ஊணவே மதிமுழங்குந் தன்மைதன்னை
உற்றுணர்ந்து பார்த்திடவே சோதாமே.

(3)

சீரப்பா ஞாயசக் திரைக்காணச்

சேருமடா சிவபோதம் உண்ணையாகப்
பேரப்பா காமப்பால் காண்பாரனும்
பிரியமுடன் சித்தர்களுக் குகந்தலாழ்ந்
வேரப்பா வாமெனுமேவர் மதத்தினுலே
விரான வாசியென்ற கம்பந்தன்னோ
நேரப்பா அறிந்துகரை சேர்ந்தாரானால்
நிலையான வாசியைச் சேரலாமே.

(4)

ஆமப்பா பெந்தவித மாணுந் தான்

ஆனந்த மாண்பா வெளியிற்சார்ந்து
நாமப்பா கலையானத் தனையுணர்ந்து
நலமான வாசியைக் கூர்ந்துகொக்கித்
தாமப்பா மதியைகதி ரவனிலேற்றத்
தன்மையுள்ள புரவிலெனும் வாசியென
நேமப்பா கற்றிவாச் சார்செய்து
நிலைவான விடமெங்குஞ் செல்லலாமே.

(5)

செல்லலா மெப்பதியும் வாசியூட்டித்

திரமாக சேககபூ ரகமுஞ்செய்து
வல்லதிட மாகக்கும் பகத்தேறின்று
வறிந்தோட்ட மாகநேர் சேர்திகண்டு
சொல்லந்த மானசத்த வண்டந்தன்னிற்
சுடரொளியாய் நின்றகுரு பாதம்போற்றி
கல்லாகத் தேசத்தின் கசடையெல்லாம்
கனற்கொளுத்தித் கோலாலே சுட்டுப்போடே.

(6)

போடப்பா கசடற்றூற் சுத்தமாகும்

பூமிதணிற் பவிர்க்குஞ் செயலைக்கண்டு
நாடப்பா சாகாத கல்விதன்னை
நலமாகக் கற்பதற்கு வுண்ணத்தேற்று
தேடப்பா வமுதகலை தன்னினைநித்
தீயாறு மயிர்ப்பாலைத் தின்மேலாகச்
சாடப்பா ஆசையை நீ விட்டுவிட்டால்
தனல்பற்றா மயிர்ப்பாலைச் செயமதர்மே.

(7)

செயமான பாலமதிண் மீதிலேறிச்

சித்தான வீட்டைவெகு வாகத்தாண்டி
வயமான விதியாலே மதினயப்போச்சி

வருமந்த ராகிதனிலே பதிவாய்நின்று
சுயமான மூத்திடத்தி சொதிவீட்டிந்

சுயமான மூத்திடத்தி சொதிவீட்டிந்
சுயமான மூத்திடத்தி சொதிவீட்டிந்

நன்றான தீபமதைப் போற்றிப்பாரே.

(8)

போற்றிடுவாய் நிக்களங்க மாசுதற்றுப்

பூரணமாய்ச் சுயஞ்சோதி யானதீபம்

சாற்றிடுவாய் மேருவின்மே லானதீபம்

சார்ந்துகீழ் மேலாக விளங்குந் தீபம்

ஏற்றிடுவாய் வாலையி ராமிபாதம்

இணங்கினு லட்டசித்தி யெல்லாமாடும்

நாற்றிசையு முணைபோல்மற் றெருவருண்டோ

நலமான அறிவுல்லோ தீபந்தானே.

(9)

தானான அகாரமடா தீபமாகும்

தன்மயமாய் நின்றதுவும் வாடதீபம்

கோணான சோதிசுறி யாகக்கண்டாற்

கூச்சுமில்லை நீச்சுமில்லை பேச்சுமில்லை

தேனான குறியோடே காலாலேறித்

கேறிசூடி யிருந்திறந்த யிடத்தைப்பாரு

வேனான மூலமுழுப் பாழதாரும்

விசனமற்ற இடமன்னை வீடதாச்சே.

(10)

ஆச்சப்பா மூலத்தாய் உகாராருபி

அளவில்லாக் கந்தமொடு செல்வாக்குள்ள

மாச்சரியம் மாயையென்ற மாயாருபி

வளமாக மயக்கமென்ற லகிரியுள்ளாள்

பேச்சறியாள் மூச்சறியாள் மதிமயக்கம்

பேயாகிப் பேச்சவறி யாமல்நிற்பாள்

வாச்சமதி வழுதுண்ணு ளந்தப்பேதை

வல்லமைசேர் பூரணியை வணக்கஞ்செய்யே.

(11)

செய்தடிமை யாகிமன மகிழ்ந்துநின்றல்
 சித்துடைய சத்தியவ குந்தவேடு
 வைபவமாய் வினையாடி யுறவாய்திற்பாள்
 மகத்தாயி ரொழுத்துமோ ரொழுத்துஞ்சொய்னாள்
 வைபவத்திற் குணநல்மாய்க் குருவைப்போற்றி
 வாழ்வதற்குக் கூருடனே குறிப்பவைக்கண்டு
 பையசுணங் கனைப்போலே திரிந்தாலென்ன
 பாருசுழி முனையுமவழி துறையாய்த்தானே. (13)

ஆய்ந்தநீயார் சடமென்ற அருளாத்தானும்
 அருளான பூரணத்தி னடியைக்கண்ணார்
 தோய்ந்தநிவாய் சதூரகிரி முடியிற்றூயும்
 சுகமாய்ச்சென் றக்கிரியின் முடியைக்கண்டால்
 வாய்ந்தமுடி மீதினிலே குகைதானுண்டு
 வளமாய்க் குகைதனிலே வாசினேவார்
 பாய்ந்துதவஞ் செய்திடுவார் வாசியென்று
 பண்பாக அவர்பதத்தைப் பூசிப்பாரே. (13)

பூசிப்பாய் நவக்கிரக மறிந்தேனந்தப்
 புலனறிய வனுக்கிரக மெங்கேயென்று
 நேசிப்பாய் சிவமகிமை தன்னுற்றானும்
 நிலைபெறவே அனுக்கிரகம் கோளாகும்
 போசிப்பாய் நந்தியொளி தன்னிலின்று
 போற்றிவொ யனுக்கிரகப் பதிவைத்தானும்
 வாசிப்பாய் பதியறிந்து பதியிற்செல்ல
 வாசியென்ற பாவாசி பற்றியேறே. (14)

வாறிடவே மோனமெனச் சொன்னேனந்த
 இயல்பான கேசரத்தின் கிரியையாலே
 மீறிடவே பிரபையொளி தன்னிலேறி
 வினையமுடன் ரவியொளியி லமுதங்காணு
 தூறிடவே மதியக்பூ ரணமேயென்று
 துரிதமாய்க் கண்டேநீ பிருந்துபார்த்துத்
 தேறிடவே பதியறிந்து அத்தலத்தில்
 தென்பாக நிற்றையிலே வாசினேவார். (15)

தேவேரீ யானுஸின் பெருமைதன்னைச்

செப்பமுடி. பாதவரம் பலத்தைக்கண்டால்
பாவஸின் யண்டாது சமாதிவிஷ்டை

பண்பான யெட்டிரண்டும் பத்ததாகும்
தேனையுடன் பத்தையுமே பற்றியேறிச்

செயலறிந்த பதியுடனே பத்தைக்கண்டு
செய்வசெய்து பூரணத்தைச் சிமிழில்வாங்கிச்

சிவமான பூரணத்தைக் கையிலேந்தே.

(16)

எந்தியே வித்திரண்டு மொன்றாய்க்கடும்

இயல்பான நோமதி லொளியென்சொல்வேன்
பூந்தொரு பூரணத்தைக் கண்டதாலே

பூரணமாய் முத்தனென்று பேரோவாய்க்கும்
சாந்தமுடன் பூரணச் சூலம்வாங்கித்

தன்மையுள்ள ரகிபிசங் கூடச்சேர்த்துக்
காந்தியாய்க் காயாதி கற்பமென்று

கண்மணியே சிமிழதனிற் பதனம்பண்ணே.

(17)

பண்ணவே ருருபத்தைப் போற்றிசெய்து

பண்பாக வழுதமெனக் கொண்டேனங்கு
உண்ணவே சிவயோக ஞானமார்க்கம்

உரைத்தேனே மக்களுக்கே யுலகமீதில்
எண்ணவே சிண்மயத்தைச் சார்ந்துநீயும்

இயலறிவோ செந்துபர வெளியைச்சேர்ந்து
வண்ணமுடன் சிவரூபமாகநின்று

மகத்தான நிலையறிவா யீதுமுற்றே.

(18)

இராமரிஷி சிவயோக ஞானம் 18

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மம்மதுசாயபுபுரம் எட்மாஸ்டர் அன்பிரான்
போஸ்ட்டு மாஸ்டர் M. R. இராக்கப்படுள்ளை யவர்களிடமிருந்த
எட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பாம்பதி னனை.

பத்தொன்பதாவது

அத்திரிமகாவிஷி திருவாய்மலர்த்தருளிய

உண்மை ஞான போதகம்.

அரியென்ற அட்சரத்திற் காதியாகி
அண்டபிண்டத் தப்பா லும் மூப்பாழாகி
அரியாகி அயனாகி அரனுமாகி
அருளாகி இருளாகி யொளியுமாகி
அரிதாகிச் சிறிதாகிப் பெரிதுமாகி
அற்றதாவும் உற்றதாவும் பெற்றதான
அரியனையே வேதாங்க பிடமேவும்
அம்பரத்தின் செம்மலர்த்தா ஞமைக்காப்பாமே. (1)

ஆமப்பா சரியையதே உரியதென்ன
ஆமர்த்தசடா தான்றனது வரையைக்கட்டி
நாமப்பா மூலமெனும் பரையைப்போற்ற
நலமாச்சு சகலசித் தியுமுண்டாச்சு
வரமப்பா வாலைனைக் காண்பதென்னால்
வழியறிந்தோர்க் கண் றிமற்றோர்க் செய்திடான
தேமப்பா யெட்டிரண்டு வயததாகித்
திகழ்கின்ற சோதியுரு வானுள்பாரே. (2)

பார்க்கவென்று நெருப்பாறு கடந்துசென்றால்
பரையவருந் தனித்திருப்பா ளொருவரின்றிச்
சேர்க்கவே யிவ்வழியைச் சித்தரெல்லாம்
தெரியவொன்று தேமறைத்துத் தியக்கச்செய்தான்
தீர்க்கமுட னுயிரீங்கும் போதிற்றானும்
சிறந்திருந்த வைப்பூதம் பிரிவதாகி
ஆர்க்கவே யினத்தோடு யினமதாக
ஆடையுமென்று கூறிவோர் மனடபாற்றானே. (3)

தானாகப் போவதற்கு வழிபெண் நிலை
 சடந்தனிலே யுறங்கும்போ தொளிந்துதோன்றும்
 கோனா டிருதிகியே மலமதாச்ச
 கூறுகின்ற அப்புவினிலே ஜமைதாச்ச
 வானுன தேயுவதே விந்துமாச்ச
 வனையாக வாய்வதுதான் கழியலாச்ச
 தேனா வாகாயம் மூச்சுமாச்ச
 தினந்தோறும் கழிவது வென்னபாரே.

(4)

பாரப்பா சடலமது தளர்ந்துபோச்ச
 பகரிது பரவான்மா சீவான்மாவும்
 ஓரப்பா சத்திகிவ மென்பதாச்ச
 உண்மையிவர்க் கிராருபோதுஞ் சாவதில்லை
 நேரப்பா கணமைந்தை வீடாய்க்கட்டி
 நிலைகலை போன்றவந்த சடலத்துள்ளே
 சேரப்பா ஜீவனுயி ரிரண்டதாச்ச
 சித்தநிந்தால் நான்முகன்ற னுண்மைபோச்சே.

(5)

போச்சப்பா பூதமது கழிந்தபோது
 புதழான சடலமது கிலைதளர்ந்து
 நீச்சப்பா ஜீனான்மா தேகமாகி
 நின்றபா வான்மாவு மூட்கலந்து
 ஓச்சப்பா சூக்குமமாக் தேகமாகி
 உற்றுசெற்பும் பூகாயமிக் கணிபதாகி
 தாச்சப்பா பழுத்துவிழந் தன்மைபோலக்
 கணிந்தவின் பதுபிறக்கும் பூதம்குடே.

(6)

கூடியே தரிக்ககிர சத்தின்வேனே
 குறிப்படியு னுண்டாச்ச அந்தக்கூட்டில்
 நாடியிரு வருஞ்சென்று வெவ்வேறாக
 நயந்திருப்பா ரவர்களை நீ புத்தியாலே
 தேடியொன்றாய்ச் சேர்த்துயிரைப் பற்றிக்கொண்டால்
 சித்தநிந்தாய் சடலம்விட்டு வெவிகிளம்பி
 ஓடியேந் தொருகூட்டிற் யுக்கலாரும்
 உண்மையுடா தேவனுமீ யாவாய்காணே.

(7)

காணவே கடி கைதனி லண்டமெல்லாம்
கண்ணேற்றி வந்திடுபாய் வேதனறாணே
தோணவுணை பென்செய்வான் விபிபென்செய்வும்
சுத்தலிங்கத் துயிராடங்கு மென்றோராறு
நாணமில்லா தெமதுத காலைபாசன்
நாடியுயிர் கவர்வனென்ப ரய்வாறல்
பூணவே விண்விண்ணுன் காலஞ்ச்சு
புகழான கோட்களுந்தா னேமனென்னே.

(8)

என்னப்பா ராசியல்லோ தூதனாகும்
இயலான தேகங் வா கனமுராச்சு
நன்னமாய்ச் செனிக்கும்போ திருந்தகோட்கள்
நடுகிழையாய்த் தரும்வந்து சென்றதானால்
விண்ணமதாய்த் தேகமது அழிந்துபோகும்
விஞ்சையென்ற யிருவரைபு மொன்றுசேர்த்தால்
உன்னியுன்னைக் கொல்லுகின்ற வாயுதங்க
மொன்றுமில்லை யெனவன்றா யுணர்ந்துகொள்ளே.

(9)

கொள்ளப்பா பிடிப்பதற்கு எமனேது
சுவலயத்திற் பிறப்பிக்கப் பிரமனுக்கு
விள்ளப்பா ஆண்மையே தண்டந்தன்னை
விறயனமாய் சிருஷ்டிகர்த்தன் பிண்டத்திற்குள்
கள்ளப்பா ஒன்றுமில் திருவாரகிச்
கனிந்திருந்தா நிதனையார் கோவிலென்பார்
தள்ளப்பா யிதனாலே யொன்றுமில்லை
சடலத்துட் சத்திசிவத் தனைக்கண்டோரே.

(10)

கண்டவர்க்கே தவமாச்சு பிறப்பும்போச்சு
கலந்தொன்றாய்ப் பிரமத்தோ டிருக்கலாச்சு
உண்டப்பா கைசொர்க்க மண்டாரண்டம்
உற்றுப்பார் பிரமத்துள் எயிக்கமாச்சு
விண்டார்கள் சடலமுரு வாகும்போது
விகற்பமிரு கிரகமொன் றாகச்சேர்த்தார்
தொண்டப்பா அதிலொருவன் சுகவகோடுப்பான்
தூற்றியதை மற்றொருவன் தெடுப்பான் பாடே.

(11)

போக ஞான சாஸ்திரத் திரங்கு.

பாரப்பா ஸிவ்விதமாய் நேர்ந்ததாலே

புண்பான் வாயுந்நிறை நொருவனீறு
விரப்பா கொண்டொருவன் மானச்செய்வான்
விதிவறி மாண்டவன்முன் கிரகந்தந்த
சீரப்பா வபதுவரை சூக்குமதேகத்

திடம்பெற்றுப் பசாசுரெனத் திரிவார்பீண்டும்
நேரப்பா சடலத்துட் புதுதவென்றால்

நெட்டிதள்ளிக் குட்டிவொன் புகுதொட்டானே. (12)

ஒட்டானே வுயிரிழுத்தைக் கண்டோறானால்

உண்மையாய் முனியுடனே தேவனாவான்
நினைப்பிலே மோகமுடன் தியானஞ்செய்தோன்
நேரிழையார் தங்கலையும் பற்றிக்கொள்வான்
சட்டமும்ள வுயிரெழுத்தின் தன்மைனானே

சகலமந்திரங்களுக்கும் மடங்கானப்பா
திட்டமுள்ள தேவர்களுக்கும் மாந்தராவார்
செகமனிதர் தேவர்களு னாவார்செய்பே.

(13)

செப்பிலெனக் கிரகமைந்தட் சரமேயாகும்

திருக்கின்ற ககாரமல்லோ ஆதிவாரம்
ஒப்பிலென மகாரத்தான் திங்களாகும்

உறுதியுள்ள சிவரமடா சேயனாகும்
பெரிய சிவனெவ்வளி வகாசமாகும்

பெரிய சிவனாவ னகாரமது பொன்னனாகும்
பெரிய சிவனெவ்வளி வகாசமாகும்

பெரிய சிவனெவ்வளி வகாசமாகும்

(14)

உற்றமுக்கோ ணப்புருவச் சுழிபுதன்றான்

உகந்தவா ரமதான வெழுவருந்தான்
நற்றவஞ்சே ரக்கரத்தின் ரூபமாவார்

நாடியவோக் காரமிரண் டக்கரத்தான்
பெற்றிரண்டு பாட்பாச்சோக் காரத்தோரம்

பேணிதனு வுயிருடனே பேருமாச்சு
கற்றவர்க்கு அட்சரத்தான் நேனுமன்றிச்

கசடநிதைக் கண்டறிந்து வெல்லெண்ணுதே.

(15)

அத்திரிமகாவிஷி உண்ணம ஞானிபோதகம் 4

வெல்லமற்றோ சிவமாயிதே தேகமாச்சு
 வேண்டுக முடிப்பதற்கு மயங்கிப்படு
 சொல்லடா சாரூடனே சேனாபதி
 சுடரான கதிரானும் மதிமென்றோ
 வில்லடா வாரமே முகைமாச்சு
 நிலைகருனா மிரண்டுங்கீழ் மேளாயாடுக்
 வல்லதொரு வாரமடா தேகமாச்சு
 வந்தீருபாம் படிபடிபுஞ் சுற்றும்பாசே.

பாரத்திலொய் பிஜுகிலை யழிந்தோரிலை
 பண்பதனிற் சுழன்றெழுந்து வலமாச்சு சுழற்
 நேர்த்தியா யண்டபிண்ட கபாலமுட்டி
 நிமிடமதில் வெவியினிலை லந்துபோடி
 சீர்த்திவலப் புறமண்டத் தேயுதையு
 செனித்திடது பக்கமார் பவனித் துத்து
 ஸூர்த்தியிரு பாப்பிரண்டு கையதாது
 புகழ்பற்றி யடக்ககதிர் மதியென்றோசே.

ஒதபாம் படங்குபெட்டி கபாலமாரும்
 உற்றடக்க விட்டாக்கால் தேகமாதும்
 நீதசர்ப்ப மிடங்கீழ்தேய் வதிந்சுழன்று
 நின்றுபா தாளமெனும் வாயலாலே
 சேதமுடன் சிறிதுசிறி தாய்க்குறைந்து
 திபனத்தி யேழுதுவும் பற்றிய்பின்பு
 பேதமினப் பிஜமுடன் கனகைச்சுற்றப்
 பேணியுந்தி மீழாக நதியுண்டாச்சே.

(18)

உண்டாகச் சிவமாமக் கினியேகொல்லும்
 உமையான வாயுவடா வேந்தித்தள்ளும்
 விண்டாவி மதியதுவும் லோகந்தன்னில்
 விதமாகச் சுருளதைப்போற் சுற்றும்பாரு
 கண்டதப்பா கன்னிவல மார்பிற்குற்றி
 கதித்தண்ட பிண்டகபா லத்திஸ்முட்டிப்
 பண்ணுவா திடமார்பிற் சுழன்றுநின்று
 பற்றியெழுந் தேன்வைசுற்றி யகன்றுபோமே.

(19)

அகன்றதடா மார்பதனிற் சுழன்றதாலே

ஆகுபலீபீ டமதாசிச் சிருட்டிப்பாச்சு
அகவல்ல டுட்டிவட கோலந்தன்னிற்

செவ்நிறுக்க விந்துப்பாற் சுழன்றதாலே

தகமைபுள்ள சுரோணிவப்பி டத்துள்ளாச்சு

தாகாதுநீட் டால்மூர்த்த ரூபமாச்சு

உகந்துசிவ சுழிற்சுக் கிலந்தான்நிற்கும்

உந்தசுமரே ணிதஞ்சமுத்தி நிற்குந்தானே.

(20)

நானெழுதாற் றுற்றேசச் சுரைதான்பூட்டி

சுதிரிங்கடடைந்துபொழி பூரணத்தின்

வேனென்ற தனம்பார்த்துக் கபாலந்தன்னில்

மேனியின் நிரங்குவாண் புறத்தடங்கும்

கோனென்ற வளர்பிறையில் விந்ததூறிக்

சுடியே பூரணத்தில் நிறைந்துநின்று

தேனென்ற தேய்பிறையி லழிந்துபோகும்

செயலறிவா விட்டாற்குத் தவமும்போச்சே.

(21)

போச்சென்ற சுக்லசுரோ ணிதமுங்கூடிப்

பொருந்திநின்ற சத்திசிவ மாகுமென்பார்

ஆச்சிவிட்டுச் சிவன்றானே வெளியிற்சென்றால்

அமர்ந்திருப்ப தில்லையுயிர் விந்துக்குத்தான்

போச்சென்ன விந்ததற்குப் பேரநேகம்

பிறங்குநா தங்கருவாஞ் சிவன்றானென்றும்

நீச்சென்ன பொருளோடு சித்தனென்றும்

நிசழ்தனுவா ராதிவஸ்ஸ தேகமென்னே.

(22)

என்னவே ஆதிவஸ்து உயிருமாச்சு

சுதிரண்டும் நிலைப்பதற்கு மார்க்கங்களு

கன்னயமாய்ப் பூரணநா ளாதிவஸ்து

நாடியே பாரபரையைப் பூசைசெய்து

சின்னமிலா சுக்லவரன்ப் பாத்திரத்தில்

தேறியே யாதிவஸ்தை வாங்கிக்கொண்டால்

இன்னமென்ன குறையுனக்குத் தேகத்தோடு

இயல்பான வுயிர்நிலைத்துச் சத்தாம்பாரே.

(23)

அத்தரிமகாரிஷி உண்மைஞாந போதகம் 26 26

சத்தாச்ச சிவனை யுந்தா னநியலாச்ச
 ஸ்ரீமணியில்லா வெளிதனிலே வெள்ளியப்பார்த்து
 சித்தநிய வென்னுலே சல்லவப்பா
 தீரமாகச் சரியையிலே கூடிநின்று
 வெத்தியா கிரத்தெட்டுப் பிறைபூசிக்க
 வீரமுடன் தேகம்விட்டுச் சென்றுதானால்
 பத்தியுடன் கிரியைசெய்யப் பிறையாற்றேனும்
 புகழான கிரியையிலேப் படியேசெய்யே.

(24)

செய்யவது கலந்துசட லத்தின்பூசை
 செப்பொட்டி ரொட்டிமு கிரட்டியாக
 வைப்பவமாய் மூலத்திற் பூசைசெய்ய
 வருஞ்செனன ஞானங்கா னுமற்போனால்
 எய்தியே மறுசெனன மாவான்பாரு
 இயலான அறிவோடே நான்கிரட்டி
 பையவே போற்றிப்பின் ஞானங்காண்பான்
 பாவெளியி னெளியநின்று புக்குவானே.

(25)

புக்குவான் சிவந்தேடிப் பூசித்தாக்கால்
 புகழான ஆறுவரை யாறுந்தாண்டி
 சிக்கென்ற நீடவெளியோ டொளியுமாவான்
 சென்றிருந்து ஆசையற்றந் தேழுவீழ்வான்
 பக்குவமா யாசையற்றுச் சிவத்தைச்சார்த்தால்
 பகிர்ந்துசடந் தனைத்தின்ற வுயிர்போலாகும்
 திக்குவெளி சேர்ந்திருந்த வெளிதானப்பா
 திகழ்நுப மருபமென் றெவர்காணோ.

(26)

காணர்கள் வெளியுடனே வெளிபோச்சென்பார்
 கனமாகச் சுற்றியண்ட மட்டுஞ்செல்லும்
 வேணான பிரமசத்திக் கிருளோமெத்த
 வெளியான சிவன்சேர வெளிவுண்டாச்ச
 தாணுவென்ற சிவனுக்கு முகமனைத்து
 தன்னிழிகள் மூன்றுடனே சுழியுமூன்று
 ஆணவமாங் கதிர்மதியக் கினியுங்கண்கள்
 ஆகும்பார் முகமந்தி னிறத்தைக்கேளே.

(27)

கேளப்பா பச்சைசிகப் போடுவெள்ளை
 கெடியான மஞ்சளொடு கருப்புமாகும்
 நாளப்பா மும்பூர்த்தி யாதியாகி
 நலமாக அண்டமெங்கும் நிறைந்துநிற்பார்
 ஆளப்பா முகமைந்துங் கண்முன்றெட்டும்
 அட்டாங்கம் பொருந்துகின்ற தேகமாகும்
 நீளப்பா யாவர்களு மேகமாவார்
 நிலையான எட்டுப்பேர் பிரிவும்பாரே.

(28)

பார்த்திவொ பயன்றானே பூமியாகும்
 பண்டரிவின் கதிருருத்தி ரன்சோமன்றான்
 சேர்த்திவொய் சதாசிவனு மேல்மகேசன்
 திடமான மகேசனுக்கு நீலமாகும்
 ஆர்த்திவொய் வெளியுடனே யொளியோச்சென்பார்
 அருளான மகேசனல்லோ தேவனாகும்
 பூர்த்தியாய்ச் சோதிதனித் தனியேயின்று
 புகழான விந்துபல பேதமாச்சே,

(29)

ஆச்சடா முகிலேழு வானமேழு
 அதனுடனே மின்கூட வெட்டுமாச்ச
 பரச்சடா அட்டபா லகருமாகும்
 பகரிதற்கு மகேஸ்பரனே தேவனாகி
 நீச்சடா வாய்வாகி யண்டரிண்டம்
 நிறைந்துநிற்பார் சகலருமின் னவர்க்குளாவார்
 பேச்சடா பேசாமற் பாதம்பற்று
 பிரளாதே சாகாக்கால் வலையக்கானே,

(30)

காணவே சித்தனென்ற பேருமாச்ச
 கண்டசதா சிவன்பிடித்த காலுமாகும்
 பூணவே யறிந்தாளே கர்த்தாவாச்ச
 புகழ்வரசி ஜீவனுந்தா னவனுலாச்ச
 பேணவே சிவனெழுத்தே யதுதானப்பா
 பேணியறிந் துப்திவொ யாசானாகும்
 தோணவே கண்டறிவாய் மூத்தனுவாய்
 சொன்னமொழி தவறாதின் னூலதாமே.

(31)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மைஞான போதகம் 30 203

ஆமப்பா பூவுதித்த மாந்தருக்கு
 அசீயகரு வெண்குட்டம் பெருவிபாதி
 தாமப்பா திரநீர் வெட்டிமுத்துந்
 தாளகங்குக் கிட்டுகந்த சுந்திஞேடு
 வாமப்பா சேங்கொட்டை பலமொன்றாக
 வகைக்குறித்துத் தெடுத்துப்பின் சிவனார்வேம்பு;
 வேமப்பா வெள்ளறுகு சங்கங்குப்பி
 வேருடனே நல்லவிளாம் பட்டைதானே. (32)

பட்டையுடன் நிலவாகை வெய்வேறெட்டுப்
 பலஞ்சேரு காரொள்ளுப் படிசூலாகத்
 திட்டநாற் பலந்தேங்காய் சிரட்டைகட்டித்
 தியங்காம விடித்துப்பாண் டத்திலிட்டுச்
 சட்டமுடன் குளித்தபில மிரங்கிக்கொண்டு
 சாமைபொறி மாவில்வெரு கடிப் மாணம்
 இட்டதிலே தயிலயிரு பணவிடைதான்
 சுயந்திடுவாய் தினமுமோர் போதென்றோகே. (33)

ஓதிடுவா பேமுசூட் கொடுக்கும்போது
 உணவுடனே ரணத்தின்மேற் றயிலந்தன்னை
 நீதியுட னேபூசி மூன்றும்நாளில்
 நீயி லுப்பைப் பின்னாக்கை யரைத்துத்தேய்த்து
 சேதிபென்ன வெண்ணீர்விட் டலம்பத்தானும்
 திருமடா பதினெட்டுக் குட்டமெல்லாம்
 ஆதிபோற் றேசமாங் காணாக்கடியு
 மகன்றுவிடு மிச்சாபத் தியந்தானன்றே. (34)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மைஞான போதகம் 30

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோதமகாரிஷிஸ்வர
 சுவாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பாம்பரை 225வது
 பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து
 வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது

புசண்டமகாரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் 80

சிறந்தபரா பரமாகி யெங்குந்தானாய்த்
தீர்க்கமுடன் ஈழிமதியுஞ் சுடர்முன்றாகிப்
பறந்தருளு மைம்பூத மாயைதோன்றிப்
பல்லாயி ரத்தண்டம் படைத்தபோதம்
வரம்பெருகு மானந்த வயிருமாகி
மதபேத மாகவுமே வடிவைக்காட்டிச்
சாமாகி யண்டத்தி லெழுந்துநின்ற
சுச்சிதர னந்தமதைப் பணிகுவோமே. (1)

ஒமென்ற சுழினைமடா வண்டவுச்சி
ஒழுமிந்த மட்டணத்துக் கப்பாற்சென்று
நாமென்ற சொல்லற்று யோகஞானம்
நாட்டுகிறே னஞ்சனமுந் திலதப்போக்கும்
வாமென்ற வைந்தியமும் அஷ்டகர்மம்
வாதமென்ற வித்தையெல்லாந் தெளிவதாகக்
நாமென்ற பீடமதிற் கண்டிதேறிக்
காட்டுகிறேன் மெய்ஞ்ஞானக் கருவைப்பாரே, (2)

பாரே நீ யோகமென்ற வழியைச்சொல்வேன்
பத்தடா வைம்புலனைப் பரத்தினுடே
சீரொருவர் தெரியாமல் மதங்கள்பேசித்
திருவான வுச்சியிலே சேராமற்றான்
சீரொருவ ராதாரம் வெவ்வேறாக
அடுக்கடுக்காய்ப் பனிரெண்டு தலங்களென்றும்
விரோதான் பேசியுமே மெலிந்துபோவார்
விடமுண்ட வண்டமதை விரும்பிக்கானே. (3)

காணப்பா தன்மில்லா மண்டவுச்சி
 கடினமடா பதினெட்டாங் கோட்டிற்சென்று
 பூணப்பா மனதையுந்தான் மிககொட்டாமற்
 சூட்டா பிராணமம் புகுந்தென்னுந்
 விணப்பா மந்திரங்க ளேறுமில்லை
 விதியில்லை மதியில்லை கெதியுமில்லை
 தோணப்பா தோன்றமடா மனதொன்றாகச்
 சுத்தமுடன் நீயிருந்து தவஞ்செய்வாயே.

(4)

செய்யப்பா வாசினுனி மகனேகேளு
 நீர்க்கருடன் முன்னுரைத்த ஆயிரத்திற்
 மெய்யப்பா சாக்குவகை விதமாய்நீத்து
 மேன்மையுடன் கட்டினங்க ளுறுக்கினங்கள்
 மொய்யப்பா சொல்லவில்லை சொத்தின்போக்கு
 புனிதமுடன் வெனியாகச் சொல்லிப்போட்டோம்
 வைப்பா விற்குவின் மௌனமெல்லாம்
 வகைபாகச் சொல்லுகிறேன் வணங்குகேனை.

(5)

கேளப்பா கேசாமே அண்டவுச்சி
 கெட்டியாய்க் கண்டவர்க்கே மௌனமாகும்
 ஆளப்பா பரப்பிரம் யோகமென்று
 அகிலைகயிலே போதமுந்தா னுயர்த்துக்கும்
 வாளப்பா கெவுனமணி விர்தநாதம்
 வலுத்துதடா கெட்டியாய்த் திரண்டுபோகும்
 நாளப்பா வண்டமெல்லாஞ் சுத்தியோமும்
 நடனமிடுஞ் சிலம்பொலியுக் காணலாமே.

(6)

காணலாம் பிரமத்தின் நிர்ணயந்தான்
 காட்டுகிறேன் வாசினுனி கருவாய்க்கேளு
 பூணலாம் அண்டவுச்சி தன்னிலின்று
 பொறிகளையு முண்டாக்கிப் புவணத்தன்னில்
 தோணலா முயிர்ப்பயிரைப் படைத்தெந்நாளும்
 தொந்தமெனு மேழுவகைத் தோற்றமாகி
 ஆணலாம் நாலுவகை யோனியாகி
 யண்டமடா அனந்தனந்த மாணவாரே.

(7)

வாரான பிரமத்தின் நடுவேமைந்த
 வந்துதடா சலிவதையுஞ் சுடர்முன்றாகிப்
 கூறுகப் பின்னியடா கிழைபாயும்
 கூறுகிறேன் கண்ணினிடை வெள்ளிவைக்கேனூ
 விரான அண்டவுச்சி முனைக்கப்பலே
 வெத்தியுடன் நரம்பதுதான் விழுதுபோலே
 நோன விருகண்ணிற் பின்னலாகி
 நிச்சயமா யொளிவாகி நிறைந்தார்பாரே.

பாரப்பா பரப்பிரம் ஒளியினாலே
 பத்தியே நரம்புவழி பாடிப்போது
 ஆரப்பா விருகண்ணில் ஒளிவதாகி
 அண்டமெல்லாம் எனையத் தெரியலாச்சு
 காரப்பா நரம்பென்று விழுதுவட்டம்
 கபாலத்தில் முக்கூறுங் சுழினைபோலே
 வீரப்பா காதுக்கும் நாக்குக்குந்தான்
 வெத்திபெற வேயின்னம் விளம்பக்கேளே.

தேளப்பா மூலமடா லிங்கத்தன்னிற்
 கிருபையுடன் தண்டுக்குந் கிழ்மேலாக
 நாளப்பா தமர்யோலே பிடரிமார்க்கம்
 நன்றாக வோமடா நரம்பினுடே
 வாளப்பா அண்டமுட்டி யுயரமைந்தா
 வலுவாக முன்சொன்ன நரம்பினுடே
 தேளப்பா சேர்த்துமிதப் பின்னலாகிச்
 சிறந்திடவே புருவமத்தி யாகும்பாரே.

பாரடா புருவமத்தி யேதென்றாக்கால்
 பாப்பிரம் மானதொரு வண்டவுச்சி
 போடா முன்சொன்ன நரம்புமத்தி
 வந்துதடா சுழினைபென்று நினாவாய்ப்பாரு
 மேலடா முன்னாக்கின் கேசேமைந்தா
 மேலடா மனந்தனையுஞ் செலுத்தும்போது
 காரடா சுழிநையிலே மனந்தான்பாய்ந்து
 கலந்தென்று பூசமுந்தா னென்றாய்ப்போமே.

யோமடா முன்செயுன்ன நரம்பிநூலே

பூரித்து ரகிமதியுஞ் சுடர்தான்முன்றும்

ஐமடா பின்னியுந்தான் ஜீழ்பாயும்

அந்தாங்கந் தனைப்பார்க்க அடங்கிப்போகும்
நாமடா வெளிதிறந்து சொல்லிவிட்டோம்

நாதாந்தப் பரப்பிம் நாட்டத்தன்னை

ஐமடா விந்துவுந்தா னண்டவுச்சி

உறுதியுடன் சித்தமதை யூனிப்பாரே.

பாராண சாகரமே அண்டவுச்சி

பதினாறு லோகமெல்லாம் பாத்தினூலே.

சோகத் தெரியுமடா மவுனமார்க்கஞ்

சித்தான சித்துவினோ யாடிநிற்கும்

வீரான மந்திரங்கள் பிறந்ததெப்போ

விஷ்ணுவென்றும் பிரமனென்றும் வந்ததெப்போ

கூரான முக்குணங்க னுதித்ததெப்போ

கூறுது அட்சரத்தின் குறியைக்காணே.

காணார்கள் பிரமந்தா னுதிக்குமுன்னே

கருணையுள்ள மந்திரங்கள் பிறந்ததுண்டோ

தேரணுமல் மந்திரங்க ளனந்தன்கற்று

சுழினைபென்ற முக்குணனி தன்னைப்பார்த்து

வீணாகத் திரிந்துமிகப் பார்த்ததானே

வேறோடே கெட்டுமூல்வான் விருதாமாடு

கோணும லண்ணுக்கின் நேரேமைந்தா

குறிப்பறிந்து பார்த்தவர்க்கு முத்திதானே.

முத்தியடா மந்திரத்தை நீனைக்கும்போது

மோசமடா மனந்தாணும் கொண்டாய்ப்போகும்

சுத்தியடா மனந்தானே யேகமாகத்

தனித்திருந்து நீத்திரையைத் தள்ளிமைந்தா

புத்தியடா பிரமத்திற் புகுந்துகொண்டால்

பூலோக மெல்லாந்தான் பணிவாருண்ணே

எத்தியே திரியாமற் பிடரிமார்க்கம்

ஏறுகின்ற வாசியுண்ணக் கர்ப்பந்தானே.

தானென்ற கழிப்பமெனும் மதுவுண்டாக்காத்
 சஞ்சாரச் சமாதிபென்றே யிதற்குப்பேரு
 ஊனென்ற பசிநீருங் கோபட்டோகும்
 உதடகிவி தணிந்தென்றா நெருகிப்பார்க்கத்
 தேனென்ற நிரையேழுந் தேய்ந்துபோகும்
 திருவான வுச்சிநெஞ்சென்றபோது
 கோனென்ற கருகியெல்லா மொடுக்கிப்போகும்
 கூத்துவனா ராட்டமதைப் பார்க்கலாமே.

பார்க்கலா மொருகாலே யுயர்த்துக்கிப்
 பாடுவா நெருகாலேத் தாழவிட்டு
 ழர்க்கையிலே மேல்நோக்குங் காலக்கேளு
 னன்மகனே மதியென்று மதற்குப்பேரு
 காக்கையிலே கீழ்நோக்குங் காலமைந்தா
 கண்டுயா ரிரவியென்று கருதலாகும்
 மார்க்கமுட னண்டவுச்சி மேலேதானும்
 மகத்தான வன்னியிருப் பிடந்தன்பாரே.

பாரப்பா பிணையறியாச் சித்தங்கோடி
 பார்தனிலே யறுபத்து நாலுயோகம்
 ஆரப்பா யிருக்குதென்று வெவ்வேறாக
 அலைந்தலைந்து கெட்டவர்க ளானத்தங்கோடி
 நோப்பா ராஜாங்க யோகந்தன்னை
 நிலையறிந்து சுண்டவனே கோடிக்கொன்று
 பிரப்பா பேசாமல் மனக்கண்ணிலே
 விந்துவடா பாகந்ததுவும் வெளியாய்க்கானே;

காணாத காட்சியெல்லாக் கண்ணிற்கண்டு
 காக்கவருப் புளண்டெனென்று பேரும்பெற்றென்
 தோணாமல் நானலைந்து சிலதுகாலம்
 தருவென்ற பிரமத்தை யடுத்ததுக்கேட்க
 நாணாமல் அண்டவுச்சி தன்னிலேதான்
 நாடியே மனதாலே நாட்டமாகக்
 கோணமற் பாருமென்று பெணக்குசொல்லக்
 கூசாமல் மனதொன்றாய் நிறுத்தினேனே.

நீருத்தியே விவகு கோடி காலமட்சிம்
 நிருவிதர்ப்ப சமாதிபிலே நிறைந்தென்னுறும்
 வொருத்தியே லலாடக்கண் டிறந்துபார்க்கப்
 பூலோக மெங்குமொன்றாய் நிறைந்தென்னைந்தர
 திருத்தியாப்ச் சின்மவத்தைக் காண்பதற்குச்
 சிவசிவா வென்றுபல நுழையேகழிக்
 கருத்தினான்றாய் நிருத்தியடா கவாட நீக்கிக்
 கடிநாழத்தைக் கண்ணோடு பாடலாமே. (20)

வினையாடிப் போதமவ மாகவுந்தான்
 வெட்டாத சக்கரத்தின் வெளிச்சம்பார்த்து
 நிலையான அண்டமதில் நெற்றிக்கண்ணை
 நீயறிந்து அரவிடந் தண்ணைப்போக்கி
 அலையாம லாரொருவ ருறவுமற்று
 ஆயினையாள் போதமதை யதட்டித்தள்ளி
 மலையாமற் பிரமமே னுணையாயெண்ணி
 மொளனமென்ற மனத்தையு மடக்கிலில்லை. (21)

நில்லென்றால் லோகத்தின் மனிதர்தாமும்
 நிலைடையுடன் சமாதிபுமே பொருந்தாமற்றான்
 வல்லவர்போல் வேதகா வியபுராணம்
 மந்திரங்கள் கோடானு கோடிவென்றும்
 விசல்லுவார் கோவிலென்றுத் திர்த்தமென்றும்
 திருடர்கள்போ லலைந்தலைந்து திரிவான்மட்டை
 வெல்வதொரு பிரமநிலை யறிபாமற்றான்
 வேரற்ற மரம்போலே விழுவான்பாரே. (22)

பாரப்பா மலரெடுத்து விங்கம்வைத்துப்
 பார்த்தீப விங்கமதைப் பணியாமற்றான்
 வீரப்பா மணியாட்டிப் பூசைசெய்து
 வீணர்களுக் கத்தபம்போற் கதறுவார்கள்
 தேரப்பா மலர்தனையே கிள்ளும்போது
 செத்தசுவம் போலாச்சு தெளிந்துபாரு
 காரப்பா மணங்கொண்டு பாத்தினூடே
 கண்டவர்கள் கயிலாசத் தேகந்தானே. (23)

தானென்ற பிரமமதை யடுத்திடாமற்
 ஞானியி லணந்தமடசு தெய்வமென்றும்
 ஊனென்ற குருவென்றுஞ் சீடனென்றும்
 உதயகிரி பாராத வுலுத்தமாடு
 வேனென்ற பொய்களவு கொலைகள்செய்து
 வேசையர்மே லாசையுந்தான் விருப்பமாகக்
 கோனென்ற குருபாத மடுக்காமற்றான்
 கூடுவான் நாகமதில் விழுவான்பாரே.

(24)

பாரப்பா நாகையுந்தா ணண்ணுக்கேத்திப்
 பார்தனிலே பார்த்தவர்க்குப் பலிதயில்லை
 ஆரப்பா சுண்வெடிக்குந் தேகம்போகும்
 அடையோக மென்பார்க ளாகாதப்பா
 சாரப்பா மனந்தனையு மண்ணுக்கேத்திச்
 சார்ந்துமிகப் பார்க்கையிலே வாசிடானும்
 வீரப்பா மேலடங்குந் சிற்றோக்காது
 வெட்டாத சக்கரத்தை யறியலாமே.

(25)

அறிபலாம் மனந்தானே உயிர்தானாகும்
 அண்டத்திற் சேர்ந்திடவே யாகும்முத்தி
 பாரியேறிக் சாரியுமே நடத்தலாகும்
 பஞ்சமா பாதகங்கள் பறந்தேபோகும்
 விரிவான மனந்தனையும் அணுவதாக்கி
 விட்டகுறை தொட்டகுறை விதியைப்பார்த்துக்
 குறிபான குண்டலியா மண்டவுச்சி
 கூறுகிறேன் முக்கோண நிலையதாமே.

(26)

நாமென்ற வுலகத்தில் மனிதரோடே
 சஞ்சாரஞ் செய்யாதே தவர்செய்யாதே
 ஒமென்ற வுண்மிசுந்து வுண்டிடாதே
 ஓரமாய் வழக்குகளை யுரைத்திடாதே
 ஆமென்ற அட்சரத்தை மறந்திடாதே
 ஆயாச மாகவுந்தான் திரிந்திடாதே
 காமப்பேய் கொண்டவரோ டிணங்கிடாதே
 காடினைத்தக் கண்டுவினே யாவொயே.

(27)

வினையாடிக் கருநெல்லி பறித்துவுண்ணு

வேகாத தலையாகும் விரும்பிப்பாரு
மலையாமல் வெண்சாரை பிடித்துவுண்ணு

மைந்தனே சாசாக்கா வினுவேயாகும்
அலையாமற் சோதியுட பாலையுண்ணு

அக்கினியாக் கம்பமடா சுழிநையாச்சு
கலைநாலு பேரதையு மெட்டிற்சேரு

கபடற்ற தேகமடா கண்டொரே.

(28)

கண்டுகண்டு மனந்தானே யண்டஞ்செல்லக்

கலைநாலும் எட்டிலையுஞ் சேர்ந்துபோகும்

தன்மொண்டு செய்யாதே மனம்வேறுகத்

தற்பரத்தை பெப்போதும் அறியமாட்டாய்

தொண்டுகெய்து பெரியோரை யடுத்துமைந்தா

தொழுதுநீ யென்னாலின் பயனைக்கேளு

விண்மொவர் சொல்லாட்டா விண்ணுலிற்சொல்லும்

வெற்றிபெற மனதடக்கம் வைத்துப்பாரே.

(29)

பாரப்பா விஞ்சைமந்தா மென்பார்வீணர்

பாயடா விஞ்சைகிரி தன்னில்மைந்தா

ஆரப்பா சென்றேறிப் பார்க்கும்போது

அதீதமுள்ள விஞ்சைமந்தா மனந்தங்காட்டும்

நேரப்பா சிருஷ்டிப்புச் சங்காரங்கள்

நிமிடத்திற் செய்திடுவாய் நிலையக்கண்டால்

வீரப்பா அமுதமுந்தான் குமிழிபாயும்

வேறில்லாக் கனிகளையு முண்கலாமே.

(30)

உங்கலாம் பிரமமுந்தா னடங்கும்போது

உறுதியுள்ள அண்டத்தி லுருவிப்பாயும்

திங்கலாம் அமுதமடா தேனுஞ்சினி

தித்திப்புப் பாலுடனே திடமாம்மைந்தா

தங்கலார் தேகமது அழியாமற்றான்

சட்டையுமே கழன்றுமிகத் தங்கம்போலே

பொங்கலாம் மெய்ஞ்ஞான தீபம்போலே

பூரித்துப் பார்த்திடவே புவனமொன்றே

(31)

ஞன்றாச்சு பிரமமே வென்வேறுக

உலகத்தி லனந்தமடா கூத்துமாச்சு

ன்றாச்சு தீதாச்சு நானுமாச்சு

ஞாயிறுந் திங்களென்று பேருமாச்சு

ஞன்றாச்சு ஐவர்வனங்க ளனந்தமாச்சு

ஞருக்களென்றுஞ் சீடரென்றுங் குறிகளாச்சு

நன்றாச்சு நாதவிந்தும் அடங்கிலின்ற

நாதனையு மோர்மனதாய் நாட்டுவாரே.

(32)

நாட்டுவார் சித்தசொல்லாம் பேதமாக

நலம்போலே சாஸ்திரங்கள் கட்டினார்கள்

பூட்டியே மனிதரெல்லாம் னுலைப்பார்த்துப்

பூரணமா யண்டமதைப் யாராமற்றான்

காட்டிலே திரிந்தனைந்த மாணப்போலே

கபடமாய் ஞாய்ஞானம் பேசுவார்கள்

கூட்டிலே யடைந்திருக்குங் குறியைப்பாரார்

கூறுத மந்திரத்தின் குறியைப்பாரே.

(33)

குறியென்ற வுலகத்திற் குருக்கள்தானும்

கோடிமறை வேதமெல்லாக் கூர்ந்துப்பார்த்து

அறியாமற் பிரமமதைப் யாராமற்றான்

அகந்தையாய்ப் பெரியோரை யழிம்புபேசி

விரிவான வேடமிட்டுக் காவிபூண்டு

வெறும்பி லுக்கர னுலைத்திவோர் நாயைப்போலே

பரியாச மாகவுந்தான் தெண்டுமேந்திப்

பார்த்தனிலே குறடிட்டு நடப்பான்பாரே.

(34)

பாரப்பா சீடர்களை யழைப்பான்பாவி

பணம்பறிக்க வுபதேசம் பகர்வோமென்பான்

ஆரப்பா பிரமநிலை காட்டாமற்றான்

ஆகாசப் பொய்களையு மவன்றூன்சொல்வான்

நேரப்பா சீடனுக்குப் பாவமாச்சு

நிஷ்டைசொல்லுங் குருக்களுக்குத் தோஷமாச்சு

வீரப்பா அடங்கிலின்ற விடத்தைப்பாரான்

விதிபோலே முடிந்ததென்று விளம்புவானே.

(35)

வானென்ற அண்டத்தீர் சென்றுபுக்கி
 வடவரையி னுச்சிநடு தீபங்கண்டு
 தேனென்ற சுத்தசிவ கெங்கைதன்னிற்
 றீர்த்தங்க ளாடிவெகு நாமயிட்டி
 கோனென்ற மனதன்பால் மலராணிச்சரத்திக்
 கோடிமறை வேதமுந்தா னண்கண்கண்டு
 தேனென்ற சித்தமது புத்தியாகத்
 தெரிந்தவரே மெய்ஞ்ஞானி யாகும்பாரே. (36)

பாரண்ட மனதெய்ஞ்ஞாய்ப் பாரக்கும்போது
 பலபேத மாயையெல்லாம் பறந்தேயோடும்
 சீரண்ட மகிலாண்ட பிரமாண்டங்கள்
 ஜெனித்துவகை யுயிர்தோறும் நீயாய்நிற்பாய்
 காரண்ட லலாடக்கண் டுறந்தபோது
 கண்கொள்ளாக் காச்சியெல்லாங் கலந்தேகாட்டும்
 வீரண்ட மேல்வட்டம் விரீந்தசக்தாம்
 மெய்ஞ்ஞான வெனியதனிற் றெட்டர்ந்துகடே. (37)

கூடுவதே குணமறிந்து மனதொன்றாகத்
 சுத்தநடித் திரியாமற் கெவுண்டாகப்
 பாடுவதே பலநூலைப் படித்திடாமற்
 பாரபாத்தின் உச்சிநடு வெளியிற்சென்று
 ஆடுவதே தொந்தோமென் றுட்டைப்பார்த்து
 அடுக்கடுக்கா யாயிரத்தெட் டுதழுங்கண்டு
 வாடுகிற பயிர்களுக்கு மழைபெய்தாப்பேகல்
 வாடாத தீபத்தை யறிந்துபாரே. (38)

பாரென்று மெய்ஞ்ஞானம் பகர்ந்துசொன்னீர்
 பாரபாத்தின் நிலையினுட பாதஞ்சொன்னீர்
 வீரென்ற அண்டமெல்லாம் பாழாகி
 விராட்பிரம் மொண்டியா யிருக்கும்போது
 சீரென்ற வுயிர்களெல்லா மிருப்பதெங்கே
 சித்தருடன் திரிமூர்த்தி யிருப்பதெங்கே
 கரென்ற நீர்தங்கு மிடந்தானெங்கே
 குருபானே யிந்தவகை கூறுவீரே. (39)

கூறுகிறே நென்மகனை வாசிரதா
 குணமான வீண்பாஞ்சு சபையிற்கூடி
 தேறுகின்ற பிராணமான் காணந்தன்னிற்
 சீவஜெந்து சித்தருடன் முனிவர்தாமும்
 விறுடனோ பெய்க்கேதா னிருப்பாரென்று
 விமலருந்தான் விஷ்ணுவையும் விபாக்கேட்க
 காழில்லா நெடுமாலுங் கடவுளானாக்
 கண்டேமிகப் பணிந்துமினி கருதுவாரே. (40)

கருதுவான் ஆலிலேமேற் றுயில்வோன்றுனும்
 கனமான லீவஜெந்து மனந்தஞ்சித்தர்
 உறுதியா பெந்தனுட கமலந்தன்னில்
 ஒடுங்குவா சாதரித்து மிகவேறிற்பேன்
 வருந்தியே புசண்டருந்தான் வருவாரென்று
 வல்லரிடம் மால்தானும் உரைக்கும்போது
 சுருதியா பெண்பழைத்துச் சிவன்குண்டேக்கச்
 சூத்திரமாய் கல்னைன மொழிந்தேன்பாரே. (41)

பாரென்று சிவனுடைய முகத்தைப்பார்த்துப்
 பல்லாபி சங்கோடி யுயிர்கட்கெல்லாம்
 சீரென்ற சித்தருடன் முனிவர்தானும்
 திருமாலும் ஆலிலேமேற் றுயிலும்போது
 கூரென்ற வந்தியுட கமலந்தன்னிற்
 கூடியே யடைந்திருக்குங் குணமதாக
 வீரென்ற ஐவரையுந் தாண்டியப்பால்
 வெகுசருக்காய் விதிவழி வந்தேன்பாரே. (42)

பாரப்பா ஆகாசஞ் செல்லும்போது
 பாலகனை சக்கரந்தான் சுத்தியாட
 ஆரப்பா சக்கரத்தைப் பிசுகொட்டாமற்
 அதன்பேரி லேறியுந்தா னப்பாற்சென்றேன
 நோப்பா நெடுந்தூர மேறும்போது
 நிட்சயமாய்க் கம்பத்தின் நிலையைக்கண்டு
 வீரப்பா அக்கினிபோற் படர்ந்திருக்கும்
 வெளியொன்றுந் தெரியாம லிருக்குந்தானே. (43)

இருக்குமெங்கு மொன்றாயக் கிணியின்கம்பம்

என்மகனே சம்பத்தின் நடுவேமைந்தா
உருக்கமுடன் பெண்ணாரடி யொன்றிநிற்பான்

ஒகோகோ அவள்முகத்தைப் பார்க்கும்போது
பெருக்கமுடன் முன்பார்த்தாற் புருடரூபம்

புத்திரனே பின்பார்த்தாற் பெண்போல்ரூபம்
வருக்கமுடன் யான்றானுங் கம்பத்துடே

வஸ்தோடே வஸ்தாக யிருந்தேன்பாரே.

(44)

பாரப்பா யிப்படியே அனந்தகாலம்

பாரபாத்தி னூடேதா னிருந்துவாழ்ந்தேன்
ஆரப்பா பிரமமுந்தான் மனதிரங்கி

அண்டமுதைப் படைப்பதற்கு அருளும்போது
வீரப்பா கம்பத்தி லிருந்தபெண்ணும்

விமலரென்றும் உமையென்றும் மிகவேதோன்றி
சேர்ப்பா சக்கரத்தி லிருந்துகொண்டு

திருமாலைத் தானழைக்கத் தீர்க்கம்பாரே.

(45)

பாரப்பா திருமாலுங் கமலந்தன்னிற்

பல்ஷயி ரங்கோடி யுபிரகட்கெல்லாம்
நேரப்பா அழைத்துமுகக் குணத்தைக்காட்டி.

நிலையான சமுத்திரங்கள் பூமிதானும்
சேரப்பா ரவியோடு திங்கள்தானும்

சிறந்தெழுந்த மலைகறடு சீவஜெந்நு
வீரப்பா கிரகநட் சேத்திரங்கள்

வெத்தியுடன் நால்வேதம் வகுத்தவாரே.

(46)

வாறாகத் தேகமென்றும் பூதமென்றும்

வையகத்தில் வானமென்றும் பூமியென்றும்
கூறாக மகாமேரு கிரிகளென்றும்

கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றுங் குளமுண்டாக்கி
நேறாகப் பரப்பிரமஞ் சாட்சியாக

நிலைத்ததெங்கு முயிர்தோறும் நிறைந்தாரையா
வீறாகத் தீரியாமல் மௌனம்பார்த்து

வெத்திபெற வின்னமுந்தா னுரைக்கக்கேளே.

(47)

கேளப்பா பிப்படியே பிரளயந்தான்

கிருபையுடன் ஏழுபட்சங் கோடியாகூல்
ஆளப்பா அநியந்நஞ் சிவஜெந்தும்

அகண்டமென்ற பிரமத்தி லடங்குவார்கள்
நாளப்பா நானுமந்தப் படியேசெவ்வேன்

நலமாக வின்னமுந்தான் அகண்டமானால்
வாளப்பா காகமென்ற ரூபமாகி

வடவரையிற் கூடுகட்டி யிருந்தேன்பாரே.

(48)

பாரடா பிப்படியே யுகங்கள்தோறும்

பார்தனில்நா னறிந்ததெத் தனையோகோடி
ஆரடா வெணைப்போலே அறிவாருண்டோ

ஆதிபென்ற சித்தருக்கு மாதிரியானேன்
விரடா விமலரிடஞ் செல்லும்போது

வெற்றியுட னெனையெடுத்து முத்தமிட்டார்
காரடா கபிலையின்மே லிருக்கச்சொன்னார்

காகமென்ற ரூபமா யிருந்தேன்பாரே.

(49)

காகமென்ற ரூபமா யிருந்துகொண்டு

காரணங்க ளனைத்தையும்நற் கருவைப்பார்த்து
வேகமுடன் வெளியோடு நிலையைப்பார்த்து

வெகுதூராஞ் சத்தியின்மை விபரங்கானேன்
மோகமுடன் பறந்தமனம் அணுவதாக்கி

மூர்க்கமுடன் பாவெளினை வெளியதாக்கி
நாகரிக மாகவுந்தா னண்டமேனீ

நெவணையா முச்செகடு மத்திதானே.

(50)

மத்தியதி லானதிலே முளைத்தலிங்கம்

மகாமேரு முச்சிவிலே வளர்ந்தலிங்கம்
சத்தியுட னாவிடையு மானலிங்கம்

சஞ்சாரச் சமாதியிலே நிறைந்தலிங்கம்
புத்தியாய் மனதொன்றாய்ப் புகழ்ந்தலிங்கம்

பூருவந் தன்னிலேதான் முளைத்தலிங்கம்
எத்திசையும் புகழ்ந்திடவே வந்தலிங்கம்

ஏகபா மானதொரு லிங்கந்தானே.

(51)

தானென்ற சிறுவீட்டுக் குள்ளேசென்று
தலைமாறிப் போரதொரு வரசியைத்தான்
கோனென்ற பிரமத்தி லடக்கமாகும்
குறித்திவராய் மனதடங்குங் கூர்ந்துபாரு
வானென்று பொழியுமடா பாணம்பாணம்
மைந்தனே உண்டிடவே பசிதான்தீரும்
தேனென்ற சட்டைகளுங் கழன்றுபோகும்
தேவனுக்குந் தேவனு யிருக்கலாமே;

இருக்கலா மெந்தந்த புஷங்களுக்கும்
யேகாந்த மானதொரு பிரமந்தன்னிற்
பெருக்கவே மனதடங்கி மௌனம்பெத்து
பேராசை யாகவுந்தான் பிரமந்தன்னிற்
குருக்களைப்போ லாசனைப்போல் வலாரியைப்போற்
குணமான மூவரைப்போற் சீவனைப்போல்
திருக்கெடுத்து வெந்தெந்த வவதாரங்கள்
செப்திடலாம் நிலையறிந்த பெரியோர்தானே.

தானவனே யென்குருவே புசுண்டநாதர்
தாரணியி லுயிர்களுட னண்டமெல்லாம்
தோணவே மும்முர்த்தி தோற்றுமென்றீர்
துடியான பிரமத்தி லடங்குமென்றீர்
கோனவனே பின்னுந்தா னண்டமெல்லாம்
குறிப்புடனே படைக்கும்வகை குறிப்புச்சொன்னீர்
தானவனே மதுவுண்கச் சொன்னீரையா
தலந்தனிலே வாசியது சாற்றுவிசே.

சாற்றுகிறே னென்மகனே வாசினாதா
சத்தியமா யண்டமதிற் செல்லும்போது
போற்றுகிற வக்கினியும் பிரவேசித்துப்
புலன்களைந்துஞ் சேர்ந்ததினற் போதமாகும்
மாற்றிலையு மதிமடா வுன்றன்தேகம்
மைந்தனே யபுருப மாகுமப்பா
வாற்றியே நிழல்சாயை யற்றுப்போகும்
வலுத்ததடா காயசித்தி யாச்சுபாரே

ஆச்சென்ற வருபமய மானபோது
 அஷ்டமா சித்திவகை யெட்டுமோடும்
 மூச்சொன்றி லடங்கிப்போம் பிரமத்தோடே
 முன்னணியும் பின்னணியு மொன்றாய்ப்போகும்
 காச்சென்று காச்சிவிடு மௌனங்கண்டு
 கலைமாறி நின்றுடுமே கனகபீடம்
 நீச்சொன்று மில்லையடா வுன்னைக்கண்டால்
 நிலைத்துதடா சமாதியென்ற மார்க்கந்தானே. (56)

மார்க்கமுடன் தவசுநிலை யறியாமற்றான்
 மனந்தளர்ந்து திரிவார்கள் லோகத்தோர்கள்
 ஏர்க்கமுடன் மூப்பதுக்குள் மௌனங்கண்டு
 இளவயதா யிருப்பார்கள் பெரியோர்மைந்தா
 காக்கவே சற்குருவின் பாதங்கண்டு
 கருணையுட னவர்பதத்தை வணங்கிப்போற்றி
 தீர்க்கமுடன் பிரமத்தில் மனந்தான்செல்லச்
 சிவனுக்குள் சிவனு யிருக்கலாமே. (57)

இருக்கலாஞ் செடிபூடு கற்பயில்லை
 ஏகாந்த மானதொரு பிரமந்தன்னில்
 உருக்கியே மனதடங்கிப் பார்க்கும்போது
 உத்தமனே கர்ப்பத்துக் குறுதியாச்சு
 மருக்கியே திரியாமல் மதம்பேசாமல்
 வண்டரோ டிணங்கியடா மருவிடாமல்
 குருக்கியே கோளரிடஞ் சேர்த்திடாமற்
 குருபாதங் கண்டுமிகப் பணிந்துபாரே. (58)

பாரென்று சொன்னமெய்ஞ் ஞானமூர்த்தி
 பரத்தினுட வடிமுடியும் பகர்த்துசொல்லும்
 சீரென்று சொற்பனங்கள் பேதமாகத்
 திடப்படவே சாணுமிடந் தீர்க்கஞ்சொல்லும்
 காரென்று மனம்பிறந்த இடந்தான்சொல்லும்
 கதிர்மதியுஞ் சுத்திவரு மார்க்கஞ்சொல்லும்
 ஊரென்றும் பிறந்தவிடந் தலந்தான்சொல்லும்
 உத்தமனே யிறந்தவகை யியம்புவாயே. (59)

வாயாலே சொல்லுகிறேன் மகனேசேருந்
 மகத்தான பிரமத்தின் பாதந்தன்னில்
 ஓயாமல் முன்சொன்ன கரம்புபின்னி
 உத்தமனே ரவிமதியுஞ் சத்தியாடும்
 மாயமடா வாசியுந்தான் நடுவேநின்று
 மார்க்கமுடன் சமுத்தியுள்ளே மனந்தான்சென்றால்
 காயான சமுத்தியென் நிதற்குப்பேரு
 கண்போர் கண்கொள்ளாப் போதந்தானே. (60)

தானென்ற பலரூப மதிகங்காணும்
 தன்னுடைய தேவதைபோற் பின்னுங்காட்டும்
 ஊனென்ற பெண்ணைப்போ லுண்ணைக்கட்டி
 உத்தமனே சையோகஞ் செய்தார்போலே
 தேனென்று மயக்கிவைக்குஞ் சமுத்தியாலே
 தித்திப்புப் போலேயும் ருசிகைகாட்டும்
 கோனென்ற குருவருளைப் பணிந்துகொண்டு
 குறிப்பறிந்து பூரணத்தின் நிலையைப்பாரே. (61)

நிலையாத சமுத்திரமே சமுத்தியாச்சு
 நின்றிலங்கும் வாசியைத்தான் வெளியிற்சேரு,
 தலையாமக் கினியைவப் படியேசேரு
 சத்தியமாய் ரவிமதியைக் கூடச்சேர்த்து.
 மலையாம லேகபரா பரனையென்று
 மனதடங்கி யண்டவுச்சி தண்ணைப்பார்க்க
 அலைபாது மனந்தானும் பாதத்திற்சென்று
 ஆகாச வீதிவெளி யாட்டும்பாரே. (62)

ஆட்டமடா ஆசையற்று ரோசமற்று
 அண்ணைசுற்றற் தனைமறந்து அகண்டமேலும்
 பூட்டமடா நவத்துவா ரங்கள் தண்ணைப்
 பொறிக்கோந்துஞ் சேருமடா புனிதமாகக்
 காட்டிலென்ன நாட்டிலென்ன மௌனங்கண்டாற்
 காமதேனுங் கற்பகமு முணக்கேசித்திப்
 வீட்டிலையுந் தீபம்வைத்தாற் பிரகாசிக்கும்
 வெளியேறி னூற்றீபம் விழலாய்ப்போமே. (63)

போகமுடா புத்திசித்த மொன்றதாக்கிப்
 புசுண்டரென்று பேரொடுத்துப் புவனந்தன்னில்
 ஆகமுடா வடகாவி மைந்தனென்றும்
 அருமையாக் கன்னியுட புதல்வனென்றும்
 நாகமுடா வைந்துபேர் தன்னிலேதான்
 நாட்டமுடன் முன்பிறந்தேன் நான்முன்மைந்தா
 வாகமுடா சாண்முழத்திற் காட்சிபார்க்க
 வஸ்துவந்தான் யீஸ்பானு சொன்னுர்பாசே. (64)

பாரப்பா யென்குலந்தான் சொல்லக்கேளு
 பார்தனிலே பாமனுட விந்துவாலே
 ஆரப்பா பிறந்துவிட்டோ மைந்துபேரும்
 ஆகாச வண்டமதை யடுத்தேசென்றேன்
 நேரப்பா வெகுதோடி காலம்வாழ்ந்தேன்
 நிஷ்டையிலே மனந்தளரா திருந்துகொண்டேன்
 ஓரப்பா பேசுவார்கள் லோகத்தோர்கள்
 விட்டவிடந் தொட்டவிடம் விரும்பிக்காணே. (65)

காணப்பா சாதிசூல மெங்கட்கில்லை
 கருத்துடனே யென்குலஞ்சக் கிலமேயாகும்
 தோணப்பா தோணுமற் சாதிபேதஞ்
 சொல்லுவான் புத்திகெட்டி முருண்டுபோவான்
 விணப்பா பிரமத்தி லாகிகாலம்
 வீரமுடன் பிறந்துதடா வுயிர்கனெல்லாம்
 நாணப்பா அப்படியே யுதித்தேன்முன்னே
 நன்றாக வுதித்தவிடம் நாடினேனே. (66)

நாடியே வுதித்தவிட மநியாத்தோடம்
 நடுவாக வந்தவிட மநியாத்தோடம்
 கூடியே பிறந்தவிடம் காணுத்தோடம்
 குருபாணே நிந்தனைகள் செய்ததோடம்
 வாடியே வஸ்தோடே சேராத்தோடம்
 வம்பீமோ டுணங்கியே திரிந்ததோடம்
 கூடியே வறவற்று யிருந்ததோடம்
 சூப்பிடுக்கற் சிப்பியையும் அழியான்பாவி. (67)

அநியாத பாவிடக்கு ஞானமேது

ஆறுமுகன் சொன்னதொரு தூலைப்பாரு
பரிபாஷை யாசவுந்தான் சொல்லவில்லை

பராக்கிரமர் தன்னுடைய தூலைப்பாரு
விரிவாகச் சித்தர்சொன்ன தூல்களெல்லாம்

வீணை மறைப்பாகச் சொன்னாரையா
குறியான அண்டமதை பொளித்தேவிட்டார்

கூறினார் வெவ்வேறுபக் குற்றந்தானே

(68)

குத்தமது வையாம லண்டத்தேகிக்

கூறுத மந்திரங்கள் குறியைப்பார்த்துச்
சித்தம்வைத்து அந்திசந்தி யுச்சிக்காலம்

தேவனுக்குப் பூசைசெய்து தெளிவுபெற்றுக்
குத்தமது வையாமற் றனதன்பாலே

குருபாணை நோக்கியடா தவமேசெய்து
பத்தாசை வைத்துமிசப் பார்க்கும்போது

பராபரையுங் கைவசமா யாகுவாளே.

(69)

ஆகுமே அந்திசந்தி யுச்சியென்றால்

அப்பனே ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன்றாகும்
ஏகுவாய் மூன்றுமொன்றாய்ப் பின்னலாகி;

இருந்திடவே பிரமத்தின் நிலையதாகும்
போகுமே நீசெய்த கர்மமெல்லாம்

புவனதிரி சூலியுட கிருபையாலே
வாகுமே வழியோடே நடந்தாயானால்

வாணியுந்தான் ஈவில்கடஞ் செய்வான்பாரே.

(70)

பாரப்பா வாணியுந்தா னிருந்தனீடு

பாலகனே சொல்லுகிறேன் பண்பாய்க்கேளு
ஆரடா அண்ணாக்கின் கொடியினூடே

அண்டத்தைப் பத்தியடா விழுதுபோல

நேரடா நரம்பதுதான் பொருந்திற்கும்

நிலையான வக்கினியின் மத்திதன்னில்

வீரடா அதுவழியே அருள்தான்பாய்ந்து

விண்ணுலகி லென்றமிழ்ச் சொல்லுவாளே.

(71)

சொல்லுவா ஷனந்தமறை வேதமெல்லாம்
 சுருதியடா ஞாபிந்தெழுந்த பிரமத்தாலே
 வெல்லுவான் தனையறிந்த பெரியோரெல்லாம்
 வீராண்மை பேசார்கள் மௌனமாக
 ஞல்லுபக ஷற்றதொரு பிரமத்தன்னை
 யாநிவா ருலகத்தி லறிபமாட்டார்
 சொல்லடங்கு மிடந்தனையுங் கண்டுபோற்றிச்
 சூத்திரமாய்க் கல்லுப்பு வாங்குவாங்கே.

(72)

வாங்கியே அண்டத்தில் மூளேசேர்த்து
 வளமாக வுப்பிலையும் பிசறிமைந்தா
 தாங்கியே திருகுள்ளிக் குள்ளேவைத்துத்
 தமர்வாயைத் தான்முடிச் சாபந்தீர்த்து
 ஷங்கியே திக்களுந்தான் மூன்றுசென்றால்
 உத்தமனே கள்ளியைத்தான் றரித்துக்கொண்டு
 சாங்கியினிச் செய்யாமற் சீலைண்ணுள்
 சுத்தியமாய்ச் செய்தபின்பு உலர்த்திப்பாரே.

(73)

பாரப்பா வுலர்ந்தபின்பு யெடுத்துமைந்தா
 பத்தியுடன் கெஜபுடத்திற் போட்டுப்பாரு
 ஷாரப்பா ஷரவைத்து யெடுக்கும்போது
 அருணனிற மாயிருக்குஞ் செந்தூரந்தான்
 நோப்பா அணுப்போலே சாக்குக்கெல்லாம்
 ரிட்சயமாய்ப் பூசியுந்தான் புடத்திற்போடு
 வீரப்பா நீறுமடா நவலோகந்தான்
 வேதையென்ற வித்தையது கைக்குள்ளாச்சே.

(74)

ஷச்சப்பா வுடம்பிலுள்ள வியாதியெல்லாம்
 அணுப்போலே வுண்டிடவே பறந்துபோகும்
 வாச்சப்பா தேகசித்தி யதிகமாச்ச
 வ்ஸ்துவுடன் கூடியுந்தான் வாழலாச்ச
 மூச்சப்பா தலையிண்டங் கொடியுமாவும்
 முக்கியமாய் வாங்கியதைத் தயிலம்வாங்கு
 ஷச்சப்பா திரியாதே சூடன்சேர்த்து
 இன்பமுடன் வ்ஸ்துவையும் பூசைசெய்யே;

(75)

பூசையடா செய்தபின்பு பதனம்பண்ணு

புத்திரனே பேய்ப்பிர்க்கின் தயிலம்வாங்கு

ஆசைபுல்லா மணக்கனவு மதுபோல்வாங்கி

அப்பனே கேசரியின் நெய்யுஞ்சேர்த்து

ஓசையுடன் தேவாங்குப் பித்துஞ்சேர்த்து

உத்தமனே தலையிண்டத் தயிலஞ்சேர்த்து

பாசையடா பேசாம லரைத்துமைந்தா

பாலகனே சவாதோடு புணுகுஞ்சேரே

(76)

சேரடா அணுப்போலே புருவத்திட்டி

தீர்க்கமுடன் நீதானுஞ் செல்லும்போது

ஐரடா வுனைத்தானும் யார்தான்காண்பார்

அண்டமெனும் பிரமத்தி னருளினிலே

நேரடா திகைப்பூடு கொண்டுவிந்து

நிட்சயமாய் மூன்சொன்ன கயிலம்விட்டு

வீரடா அரைத்தபின்பு புருவத்திட்டால்

வேசையர்கள் வெகுபேர்கள் கயங்குவாரே

(77)

வாரான தில்லைப்பால் கருந்துளசி

வெளவாலின் பித்துகரு மந்திப்பித்துக்

சேராக முன்சொன்ன கருவைவிட்டுத்

திடமாக வறைத்திலவாய் சாமமொன்று

நேராக அறைத்ததையு மெடுத்துமைந்தா

நிட்சயமாய்ப் புருவத்தி லீட்டுப்பார்க்க

வீராகப் பாதாளம் பிளந்தேயோடும்

வேதாந்த விசாரணையை விரும்பிப்பாரே

(78)

பாரடா பாப்பிரமத் தூடேசென்று

பரிதிமதி யக்கனியும் மூன்றுமொன்றும்

நேரடா ஆகியுந்தா னெதிரிதன்னை

நிட்சயமாய்ப் பார்த்திடவே நீறிப்போவான்

கூரடா கோடானு கோடிசித்து

குறித்திடவே யாடுமடா பிரமத்தாலே

வீரடா பிந்துலைக் கொடுத்திடாதே

வெத்தியுட னென்பதுமே விளங்கமுற்றே

(79)

ஹரிஓம்நீ சொல்லையிலே தொட்டுக்காட்டு
 ஆமடா காட்டையிலே தெரியாவிட்டால்
 குரியாகக் கூட்டிப்போய்க் கையைக்கொண்டு
 குறிப்பாகத் தீர்த்தத்தாற் குணமாய்ச்சொல்லு
 அரிஓம்தா னப்படியே தெரியாவிட்டால்
 அப்பனே யினிமேற்றான் சொல்லக்கேளு
 விரிவான நானேற்றி யம்பைப்பூட்டி
 விதமாக வவன்பார்க்க வெய்துநாட்டே. (80)

புஷண்டர் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் 80

முற்றிற்று:

www.murugan.org

மதுரை சிவஞானதீபச்சபை காரியதரிசி ம. அழகர்சாமிபிள்ளை
 அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

உ
பரமபதி துணை.

இசுபத்தோராவது

புசுண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்த்தருளிய

ஞானகாவியம் 33.

கணபதியே அடியாகி யகிலமாகிக்
காரணத்தின் குருவாகிக் காட்சியாகிக்
குணபதியே கொங்கைமயின்னாள் வெள்ளோளுனக்
குருநிலையா யருள்விளங்குங் கொம்பேருனக்
கணவிலையும் நினைவிலையும் ஒளியாய்ப்பின்ற
காரணத்தின் வடிவாகிக் கருத்துள்ளாகிப்
பணியரவம் பூண்டசிய வாசினேர்மை
பாடுகிறேன் காவியந்தா நெண்ணிப்பாரே.

நூல்.

எண்ணியெண்ணிக் காவியத்தை யெடுத்தப்பாரு
எந்நோங் காமசிந்தை யிதுவேநோக்கும்
பண்ணிபண்ணி பலகுட்டி போட்டாலென்ன
பதியாணைக் குட்டி யொரு குட்டிராமோ
சண்ணிசண்ணி யிந்நூலை நன்றாய்ப்பாரு
சக்கரமு மக்கரமும் ஸ்ஷணத்திறன்றும்
தண்ணிதண்ணி யென்றலைந்தாற் றுகம்போமோ
சாஸ்திரத்தி லேபுகட்டித் தள்ளியேறே.

(1)

புகட்டினான் தசநீட்சை மகிமைதன்னைப்
பூரணப்பா லெனக்களித்து அகண்டந்தோறும்
சுகட்டினான் சகலசித்து மாடச்சொன்னான்
சந்திரபுக்த் கரணிகனில் தானஞ்சொன்னான்
புகட்டினா னுலகமெல்லாம் முக்கோணத்திற்
பாருண சிவபோதம் பண்பாய்ச்சொன்னான்
அகட்டினா னோவர்களை யின்ருளம்மன்

அந்தருமை சொல்லினி யடிதான்கேளே.

(2)

கோளப்பா பீசனெரு காலந்தன்னிற்

கிருபையுடன் சபைகூடி யிருக்கும்போது
வாளப்பா மாயன்றன் முகத்தைநோக்கி
வந்தவா நெவ்வகையோ சென்றதேதோ
கோளப்பா ஜெயகால வயந்தானெங்கே
குருநமசி வாயமெங்கே நீங்கனெங்கே
ஆளப்பா ஐவர்களு மொடுக்கமெங்கே
அறிந்தெனக்கு மின்னதென யுரைசெய்வீரே. (3)

இன்னவகை யீசாவர் கேட்கும்போது
எல்லோரும் வாய்மூடி யிருந்தாரப்போ
சொன்னவகை தனையறிந்து மார்க்கண்டேயன்
சொல்லுவான் குழந்தையவன் கலகலென்ன
அன்னையனை முகம்பார்த்து மாலைநோக்கி
அரிகரி யீசர்மொழிக் குரையீர்சொல்லீர்
மின்னவகை யாருரைப்பார் மாயைமூர்த்தி
பேசாம லிருந்துவிட்டா லொழிவாரெங்கே (4)

எங்கையென்று மார்க்கண்ட நெடுத்துக்கொல்ல
என்னசொல்லா ரேகவெளிச் சிவனேநோக்கி
கங்கைதனைப் பூண்டோனே கடவுளோனே
காரணமே பூரணமே கண்ணேமின்னே
சங்கையினி யேதறிவேன் மகுடச்சோதி
சந்திரனைப் பூண்டிருந்து தவம்பெற்றோனே
மங்கையிடப் பாகம்வைத்த மகுடத்தோனே
மகாமுனிகள் நிஷிகள்சித்தர் அறிவார்கானே. (5)

அறிவார்கள் நிஷிகள்சித்தர் முனிவோரையா
அரகரா அதுக்குக்கோ ளாரென்றாக்கூல்
பொறியாகப் புசண்டமுனி சொல்வாரையா
போயலழக்கக் கோளாறு வசிஷ்டாரும்
நெறியாக இவ்வகைநா னறிவேனையா
நிலைத்தமொழி புசண்டரல்லால் மற்றோர்சொல்லார்
புரிவாரு மிவ்வளவென் றுரைத்தார்மாயன்
பொருள் ஞானக் கடவுளப்போ மகிழ்ச்சிக் பூண்டார். (6)

மகிழ்ச்சியுடன் மார்க்கண்டர வராய்கண்ணே
 வரலாறு நீயெனமா யறிவாய்சொல்லாய்
 சுகட்சியுடன் கருதிப்பார் யுகங்கள்தோறும்
 சூட்சமிந்த மாலோன்றன் வயிற்றிற்சேர்வேன்
 அகட்சியுடன் ஆலிலைமே வீடுப்பாரையா
 அப்போது இவரிடத்தி லெல்லாஞாயம்
 இகழ்ச்சியுட னிவற்குப்பின் னெவரோகானேன்
 இவ்வார்த்தை நானறிவே னவரைக்கேவீர்.

(7)

கேளுமென்றான் மார்க்கண்டன் சிவன்தானப்போ
 கிருபையுட னிவ்வளவு மறிவாயோடா
 ஆளுகின்ற யீசனுந்ர மநியோமிந்த
 அருமைதனை நீயறிந்தா யருமைப்பின்ளாய்.
 காளகண்டர் மாயோனைச் சொல்லீரென்றார்
 கருவேது நீயறிந்த வாறுமேது
 பாளுகின்ற முப்பாழுந் தாண்டிநின் ற
 பாஞான சின்மயமின் பகர்ந்திடரே.

(8)

பரமான பரமகவி லாசவாசா
 பார்த்திருப்போ மாலிலைமேற் பள்ளியாகி
 தாமான புசுண்டமுனி யந்தவேளை
 சச்சுரத்தைப் பிரொட்டார் தவத்தினுலே
 தூமராக யெவ்வாறோ திரும்பப்போவார்
 சூட்சுமதை நாமறிவோம் பின்னேதோதான்
 வரமான வரமளித்த ஞானவாழ்வே
 வசிஷ்டர்போ யழைத்துவரத் தகுமென்றாரே.

(9)

தகுமென்ற வார்த்தைதனை யறிந்துயீசர்
 தவமான வசிஷ்டரேநீர் புசுண்டர்ஜானை
 அகமகிழ வங்கேகி யவற்குரைத்து
 அவரையிங்கு சபைக்கழைத்து வருவாயென்ன
 ஜெகமான ஜெகமுழுது மாண்டஜோதி
 திருவடிக்கே நமஸ்கரித்துத் திரும்பினுர்பின்
 உகமானந் தனையறிந்தும் அரனார்சொன்ன
 உளவுசுண்டார் புசுண்டரெனுங் காசுந்தானே.

(10)

காகமென்ற வேஷமதாய் விருட்சமீதீர்
 காத்திருந்தார் வசிஷ்டர்வரக் கண்டார்நாதன்
 வாகமதா பொட்டான வசிஷ்டரோநீர்
 எங்குவந்தீர் வாகுமீன்று இடமுமீயத்
 தாகமுடன் யீசனும்மை யழைக்கச்சொன்னார்
 சங்கதியைத் தங்களிட்டுச் சாற்றவந்தேன்
 பாகமுடன் எட்டான விபரத்தன்னைப்
 பார்த்துமெய்ஞ் ஞானபொரு ளருள்பெற்றாரே.
 இப்பற்றோரே பென்றுரைத்தீர் வசிஷ்டரோநீர்
 பிறந்திறந்து எட்டூங்காற் பிறந்துவந்தீர்
 சத்தான சத்துகளு மடங்குங்காலம்
 சக்கரமுந் திரும்விட்டாற் சமையம்வேறும்
 சித்தான பஞ்சவர்க ளொடுங்கும்போது
 சேரவே ரிஷிமுனிவர் சித்தரோடு
 முத்தாகப் பஞ்செழுத்தி லொடுக்கமாவார்
 முத்துமணிக் கொடியின்றாள் முளைத்திட்டிரே.
 முளைத்திட்டி ரித்தோடே யெட்டுவிசைவந்தீர்
 முறையிட்டி ரில்வண்ணம் பெருமைபெற்றீர்
 களைத்திட்டிப் போகாதீர் சொல்லக்கேளும்
 கண்டமதில் விஷம்பூண்டார்க் கலுவலென்ன
 களைத்திட்டிப் போனாக்கால் மறந்துபோவார்
 கிளர்நான்கு யுகந்தேசுறு மிந்தச்செய்கை
 பிழைத்திட்டிப் போவமென்ற லங்கேபோவோம்
 பேய்விடித்தோர் வார்த்தைதொல நீர்வந்திரே.
 வந்திரே வசிஷ்டரோநீ ரின்னங்கேளு
 வளன்மநான் சொல்லிவந்தேன் வேஷப்நீங்கி
 இந்தமா மரக்கொப்பி விருந்தேனிப்போ
 இதுவேனோ யெவ்வளவோ ஜனமோகாணும்
 ஆந்தமீமா ஆதியோ பிரண்டுங்காணு
 ரவர்களெல்லாம் நிஷித்யாகி சித்தராணர்
 சந்தேக முமக்குரைக்கப் போகாதையா
 சாமிக்கே சொல்லுமையா பிதோவந்தேனே.

வந்தேனே யென்றுரைத்த வாறுகொண்டு
 வசிஷ்டருமே வாயுலர்ந்து காலும்பின்னி
 இந்தேனே முனிநாதா சரணங்காரும்
 எழுந்துசிவன் சபையநாடி முனிவர்வந்தார்
 மைந்தனையே யின்றருளுக் கடவுள்நாதா
 மாமுனிவன் வாயெடுக்கப் புசண்டர்சொல்வார்
 சிந்தனைசெய் யீஸ்பரணே வந்தேனையா
 சிவசிவா யின்னதென்று செப்பிடிரே. (15)

செப்புமென்ற புசண்டமுனி முகத்தைநோக்கிச்
 சிவன்மகிழ்ந்து யேதுமொழி செப்புவார்கேள்
 கொப்புமென்ற யுகமாறிப் பிறருக்காலம்
 குருநமசி வர்யமெங்கே பார்தானெங்கே
 அப்புமென்ற பஞ்சகணத் தேவரெங்கே
 அயன்மாலும் சிவன்மூவ ரடக்கமெங்கே
 ஒப்புமிந்த யுகமாறிப் பிறந்ததெங்கே
 ஓகோகோ முனிநாதா வுரைசெய்வீரே. (16)

உரையென்றீ ருன்றனுக்குப் புத்திபோச்சு
 உம்மோடே சேர்ந்தவர்க்கும் மதிகள்போச்சு
 பரையென்றால் பரைநாடி நிலைக்கமாட்டீர்
 பாமசிவன் தானுமென்றும் பேரும்பெற்றீர்
 இரையென்றால் வாய்திறந்த பட்சிபோலே
 எல்லோரு மப்படிக்கே இறந்திட்டார்கள்
 நிரையென்ற வார்த்தைதனைச் சொன்னேனுனால்
 நிசங்கொள்ளா தந்தரங்கம் நிசங்கொள்ளாதே. (17)

கொள்ளாமற் பேரவதுண்டோ மவுனயோகி
 கோடியிலே உரைப்போலே நிஷித்யாகாணேன்
 உள்ளாக நிஷியொருவ நிலலாவிட்டால்
 யுகவார்த்தை யாருரைப்பார் யானுங்காணேன்
 விள்ளாமற் தீராது முனிவரேகேள்
 மெய்ஞ்ஞானப் பரம்புகுந்த அருள்மெய்ஞ்ஞானி
 தள்ளாமற் சபையிலுள்ளோ ரெல்லோர்கேட்கச்
 சாற்றிடீர் முனிநாதா சாற்றீடிரே. (18)

சாற்றுகிறே னுள்ளபடி யுதங்கள்தோறும்
 தமக்குவந்து சொல்லுனதே தவமாய்ப்போச்சு
 மாற்றுகிறேன் ஈழனத்தின்முன் னுரைத்துப்போனேன்
 வாதாட்ட மெனக்காச்ச இனியென்சொல்வேன்
 சேற்றிலே நாட்டியதோர் கம்பம்பேரலத்
 திரும்பினது கோலாச்ச யுதங்கள்தோறும்
 ஆற்றுகிறே னந்தமது ஆரும்யோது
 ஆரகரா அந்தேரம் நடக்கைகேளே. (19)

கேளப்பா நடந்ததை சிவமேயுண்மை
 கெடியாகச் சங்கரங்கள் திரும்பும்போது
 பாளப்பா தசநாதம் மவுனம்பாயும்
 பரமான மவுனமது பரத்திற்காடும்
 எள்ப்பா அடுக்குகளுகீ இடிந்துவீழும்
 திருந்தசதா சிவமோடி மணியில்மீளும்
 ஊளப்பா யிதுகோளு மெவருஞ்சொல்வார்
 ஒகோகோ அண்டமெல்லாங் கவிழ்ந்துபோமே. (20)

கவிழ்ந்துபோ மப்போது அடியேனங்கே
 கருத்துவைத்துத் தியானமொரு தியானமுண்டு
 தவிழ்ந்துபோங் காலமப்போ நிறுத்துவேன்யான்
 சமையுமதி லக்கினிபோல் ஸ்தம்பங்காணும்
 சிவந்தவர்னம் நீலவுரு சுடர்விட்டேகும்
 சிவசிவா அக்கினிபோற் கொழுந்துவீசும்
 நவந்துஅதி னருகேதான் சென்றுறிப்பேன்
 நகாரமுத லஞ்செழுத்து வாக்காண்பேனே. (21)

காண்பேனே நகாரமது மகாரம்புக்கும்
 கருத்தான மகாரமது சிகாரம்புக்கும்
 தேன்பேனே சிகாரமது வகாரம்புக்கும்
 சிவசிவா வகாரமது யகாரம்புக்கும்
 கோண்பேனே யகாரமது சுடரிற்புக்கும்
 குருவான சுடரோடி மணியிற்புக்கும்
 காண்பான பணியோடி பரத்திற்புக்கும்
 நற்பார்தான் சிவம்புக்குஞ் சிவத்தைக்கேளே. (22)

கேளப்பா சிவமோடி அண்டம்பாயும்
 கிருபையா யண்டமது திரும்பிப்பாயும்
 கோளப்பா அண்டமது கம்பத்துன் தான்
 குருவான தசதீட்சை பொன்றுமாச்சு
 மீளப்பா ஸ்தம்பமது விளங்குஞ்செய்கை
 மேலுமில்லை கீழுமில்லை யானுக்காரணேன்
 ஆளப்பா நரைத்தாடா டேறுவோனே
 அண்ணளவோ யிண்ணளவோ அறிந்திலேனே.

(23)

அறிந்திலே னென்றுரைத்த புசண்டமூர்த்தி
 அரகரா உன்போலே முனிவர்காரணேன்
 தெரிந்திலே னென்றுரைத்தால் மனங்கேளாது
 சிவனயந்து கேட்கவுமீ யொளிக்கவேண்டாம்
 பொருந்திலேன் பூருவத்தில் நடந்தபெய்கை
 பூரணத்தா லுள்ளபடி புறமுக்குசெல்லும்
 பரிந்திலேன் மிகப்பரிந்து கேட்டேனையா
 பழமுனியே கீழமுனியே பாய்சொல்கிரே.

(24)

பழமுனிவ னென்றுரைத்திர் கடவுளாரே
 பருந்தீபஸ் தம்பத்தைப் பன்னுக்கக்கேளும்
 குழவுடனே ஸ்தம்பத்தில் யானும்போ வேன்
 கோகோகோ சக்கரமும் பிரண்டுபோகும்
 தழுப்பணியச் சாகரங்க ளெங்குந்தானாய்ச்
 சத்தசா கரம்பிரண்டு யெங்கும்பாழாய்
 அழகுடைய மாதொருத்தி ஸ்தம்பத்துள்ளாய்
 அரகரா கண்ணாடி லீலைதானே.

(25)

லீலைபோற் காணுமுகம் போலேகாணும்
 நிலைபார்த்தால் புருடசைப்போற் றிருப்பிக்காணும்
 ஆலைபோற் சுழன்றுந் கம்பத்துள்ளே
 அரகரா சக்கரங்க ளாறுக்காணும்
 வலைபோற் காணுமையா பின்னேபார்த்தால்
 மகத்தான அண்டமது கோர்வைகாணுஞ்
 சேலைபோ லண்டமதிற் சிவந்தான்வீசும்
 சிவத்திலே அரகரா பாழுக்காரணே.

(26)

பரத்திலே மணிபிறக்கும் மணியினுள்ளே
 பரநிற்குஞ் சுடர்வீசும் யிப்பாற்சேரு
 நிரத்திலே சடமதனில் யகாரங்காணும்
 நிகழயமாம் யகாரம்தில் வகாரங்காணும்
 வரத்திலே வாகாசமதிற் சிகாரங்காணும்
 வரும்போலே சிகாரத்தில் மகாரங்காணும்
 ரரத்திலே மகாரத்தில் நகாரங்காணும்
 நன்றாகப் பூமிப்பப்பேர ழிறத்ததன்றே. (27)

பிறந்ததையா யில்வளவு மெக்கெயென்றான்
 பெண்ணெருத்தி ஞானதிலே நின்றகோலம்
 சுறந்தையா யில்வளவும் அந்தமாதா
 சூட்சமதே அல்லாது வேறென்றில்லை
 கறந்ததையா உலகமெல்லாம் காமப்பாலைக்
 காலடியிற் காக்கவைத்து சகலஜெந்தும்
 இருந்ததையா யில்வளவுஞ் செய்தமாதா
 ளுங்கையென்ற லுன்னிடத்தி லிருந்தான்கன்னி. (28)

இடப்பாக மிருந்தவளு மிவளேமூலம்
 இருவருக்கும் நடுவான திவளேமூலம்
 தொடக்காக நின்றவளு மிவளேமூலம்
 சூட்சமெல்லாங் கற்றுணர்ந்த திவளேமூலம்
 அடக்காக அடக்கத்துக் கிவளேமூலம்
 ஐவருக்குங் குருமூல மாதிரிமூலம்
 கடக்கோடிக் கொப்பதனில் நின்றமூலம்
 கன்னியவள் சிறுவாலை கன்னிதானே. (29)

கன்னியிவ ளென்றாரைத்தார் புசண்டமூர்த்தி
 கர்த்தனப்போ மனதுசற்றே கசங்கினாற்பின்
 மண்ணுள்ள தேவர்களும் பிறப்பித்திந்த
 மாரக்கத்தி லிருப்பதுவோ மவுனப்பெண்ணோ
 உன்னிதமா யுன்கருணை பெங்கேகாண்போம்
 ஓகோகோ ஐவருந்தான் வணங்கினார்கள்
 கொன்னியவள் வாக்குரைக்காள் சிவமேகன்னி
 கொலுமுகத்தில் நால்வரும்போய் வணங்கினாரே. (30)

வணங்கியவர் வாய்புடைத்து நின்றார்பின்னே
 மாதுகலீ பாணியென வசனித்தார்கள்
 வணங்கினார் தேவரோடு முனிவர்தாமும்
 மற்றுமுள்ள தேவர்களும் ரிஷிகள் தாமும்
 வணங்கினு ரஷ்டகெஜந் திகிரியெட்டும்
 வாரிதியுஞ் சேடனுமா லபனும்மாவர்
 வணங்கினார் மிகவணங்கித் தொழுதாரப்போ
 வாலையவர் மெய்ஞ்ஞானம் அருளியவாளே. (31)

அருளியவான் கம்பமணியை மாலைபூண்டாள்
 அரகரா சிம்மபத்தின் நீறுபூசி
 பொருளீவா ளவாவர்க்கு ஏவல்சொல்லிப்
 பொன்றாத பல்வுயிர்க்கைக் கிடங்கள் வேறாய்த்
 தெருளீவாள் சிவயோகந் தெளிவதற்குச்
 செயலுறுதி யாகவல்லோ தெரியவேண்டித்
 திருளீவாள் தாயான சிறியவாலை
 சிவசிவா சூட்சம்பூ ருவந்தரன்பாரே. (32)

பூருவத்தில் நடந்தகதை இதுதானென்று
 புகன்றுவிட்டுப் புகண்டருந்தான் உதிக்குச்சென்றார்
 காரணத்தி லேவகுத்தே னிந்தஞானம்
 கம்பமணி வாலையெகாதுக் கூட்டமப்பா
 காரணத்தில் நின்றிலங்கும் மவுனவாலை
 நாட்டினுள் சிவராஜ யோகங்கேளு
 ஆரணத்தி பூரணத்தி யருள்மெய்ஞ்ஞானி
 ஆதிசத்தி வேதமுத்தி யருள்சொல்வாளே. (33)

புகண்டர் ஞான காவியம் 33

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாலிமகாரிஷி
 கோத்திரம் குருவமூப்பனார் மகன் வைகுண்ட மூப்பனாரிடமிருந்து
 வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்திரண்டாவது

புகண்டமகாரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானோபநிடதம் 32.

ஆதியெனே யின்றகுரு பாதங்காப்பு

அத்துவிதப் பிரணவத்தி னருளே காப்பு

நீதியா மாருட ஞானம்பெற்ற

நிர்மலமாஞ் சித்தருட பாதங்காப்பு

சோதியெனப் பாடிவைத்தேன் முப்பான் ஞெண்டில்

துரியாதீதப்பொருளைத் துலக்கமாகத்

திதில்லாக் குணமுடைய பிள்ளையானால்

சீவேச வைக்கியமது தெரியுந்தானே.

(1)

நானென்ற குருவினுப தேசத்தாலே

தனுகாண வலித்தையெல்லாந் தவறுண்டேபோம்

வானென்ற சுவானுபவ ஞானமுண்டாம்

மவுனாதி யோசத்தின் வாழ்க்கையெய்தும்

நானென்ற பிரபஞ்ச வற்பத்திக்கு

நாதாதி தக்பானம் நன்றாயெய்தும்

கோனென்ற கொங்கணவர் தனக்குச்சொன்ன

குறிப்பான யோகமிதைக் கூர்ந்துபாரே.

(2)

பாருநீ பிரமநிலை யார்தான்சொல்வார்

பதயில்லை யாதெனினும் பவ்யமில்லை

சேருமிந்தப் பிரமாணந் தானுணர்ந்து

தெரிவிக்கப் படாதருளிற் சிவசொரூபம்

ஊருகின்ற காலத்திர யங்களாலே

உபாதிக்கப் பாதத்துவ முற்பத்திக்கும்

சாருமிந்த வுபாதான காரணத்தின்

சம்பந்த மில்லாத சாட்சிதானே.

(3)

சாட்சிசத்தா யதிதருண தீதமாகிச்
 சட்சுமனத் தாலறியத் தகாதுயாறும்
 சாட்சியதே யேதுசா தனமுந்தள்ளிச்
 சகலவிந்திரி யாமிபதாய்ச் சர்வபூத
 சாட்சியினை யில்வளவவ் வளவாமென்று
 தனைக்குறித்து நிர்ணயிக்கத் தகாதுயோகம்
 சாட்சியதே ஞாநூர்ஞான ஞேயஞ்ஞ
 சத்தாதிரி மாநிகளைத் தானேசொல்வாம்.

(4)

சொல்லுமெனக் கேட்டுகந்த மாணுக்காவுன்
 தூலகா ரணப்பிரமந் துரியாதீதம்
 அல்லுமல்ல பகலுமல்ல நிஷ்களங்கம்
 ஹம்சோகம் அசபாமந் திராத்தியானம்
 செல்லுமவ னேநானென் றபிரமணிக்ரும்
 சித்தவிர்த்தி நிரோதகமாம் யோகத்தாலே
 வெல்லறிஞர் பலபோக விர்த்தியோகி
 விவேகதியா னாதிகளே மேலாம்பிரம்.

(5)

பிர்மசுரோத் ராதிஞானேந் திரியமைந்தும்
 பேசுகர்ம வாக்காதியிந் திரியமைந்தும்
 கர்மமெனுஞ் சத்தாதி விடயமைந்தும்
 கரணநி நானகுபிரா ணாதியைந்தும்
 வர்மமிவை யிருபத்தி னான்குங்குடி
 வருந்தூல சரீரவிராட் டெனவேசொல்லும்
 தர்மவத்தை சாக்கிரபி மானிவிஸ்வன்
 தனக்குவமை யாங்கிரியா சத்திதானே.

(6)

சத்தியுடன் ரசோகுணந்தான் நேத்திரத்தானம்
 தனிப்போக மிதனோடே சார்ந்தவன்மா
 வெற்றிபெறும் ஜீவாத்மா அகாராராச்சு
 விவகார ஜீவனிதை விராட்டென்பார்கள்
 வித்தையெனு மவித்தையிலே பிரதிவிப்பம்
 விசாலமிந்தத் தூலசூகம் விருத்தியாச்சு
 தத்துவமசி வாக்கியசோ தனையினாலே
 தான்கடந்து சூட்சுமத்திற் சார்ந்துகொள்ளே.

(7)

கொள்ளடா ஞானேந்திரி யங்களைந்து
 கூடினது கர்மேந்திரி யங்களைந்து
 தள்ளடா பிராணுதி வாயுவைந்து
 சார்வான மணம்புத்தி தானிரண்டு
 விள்ளடா பதினேழு தத்துவங்கள்
 விர்த்தியெனுஞ் சூட்சுமமா மிரண்யகர்ப்பத்
 துள்ளவடி மானிசை தன்யனாகும்
 சொற்பனு வத்தையெனச் சொல்லுநாலே.

(8)

தூலான சாத்மிகமா மகங்காரத்துள்
 ஞானைந்தவிச்சா சத்தியல்லோ ஞானுக்கமாச்ச
 காலான கண்டமெனுந் தானத்துள்ளே
 கலந்திருக்கும் போகமல்லோ பிச்சாபோகம்
 தாலான ஆன்மாவே அந்திரான்மா
 ஞாயமிந்தப் படியறிந்தா லுகாரமாச்ச
 தூலமெனுஞ் சூட்சுமத்தைக் கடந்துநின்று
 சொல்லுகிறேன் காரணத்தின் சுயம்புதானே.

(9)

தானவ்பாக் கிருதமெனுஞ் சரீரத்துக்குந்
 தானமதே இருதயமா ஞானசத்தி
 வானமதே அகங்காரம் வித்தையாகிய்
 வருஞ்சுழுத்தி யபிமானி பிராக்யனாகும்
 கோனிதற்கு ஆனந்த போகமாகுங்
 கூடுகின்ற ஆன்மாவே பரமான்மாவாம்
 காணிதற்கு பரமான்மா ஜீவனிந்தக்
 காரணமே மகாரமெனக் கண்டுகொள்ளே.

(10)

கொள்ளுமந்தப் பொருள்தானே சத்துமல்ல
 கூறுன வசத்துமல்ல கூர்மயமல்ல
 உள்ளுநிரா மயமல்ல சர்வமயமல்ல
 உற்றுப்பார் மூன்றெழுத்தும் ஏகமாச்ச
 தன்னுகின்ற பொருளுல்ல தள்ளாதல்ல
 தானப்பிர மபிக்யஞ்சக் தானமுத்தி
 விள்ளுமிந்தப் படிதானே வேதபாடம்
 சிசாரணையாற் சமாதிசெய்ய விட்டுப்போமே.

(11)

விட்டுப்போம் சமுசார விபாபாரங்கள்

விடயசக இச்சைவைத்தால் விவேகம்போச்சு
தொட்டுவிட லாகாது ஞானமார்க்கம்

ஹரியநிலை நன்றாகத் தோன்றுமட்டும்
எட்டுகின்ற பரியந்தம் சுருதிலாக்கியத்

தெண்ணமெனுந் தியானத்தா லெய்தும்முத்தி
தட்டுகின்ற ஜீவாத்வமா தனக்கில்லாமற்

சமாதியுற்றால் நாமதுவே சாக்ஷாத்காரம்.

(12)

சாக்ஷாதி பிரமத்தால் பூர்வகர்மம்

தத்வாதி வாசனைகள் தானேபோகும்

சாக்ஷாதி பிராந்தியெனும் மாயாசத்தி

தொடராமற் சேர்வதுவே சொரூபஞானம்

ஜீகாஷ்யிணற் பிரமாண்டம் பிண்டண்டங்கள்

சிருஷ்டிமுதல் யாவற்றற் தெரியுநன்றாய்

காஷ்டியென்ன எகவஸ்து வென்றல்லாமற்

காண்பதெல்லாம் வியர்த்தமெனக் கண்டுகொள்ளே. ()

கண்டுபார் மூடமெனு மஞ்ஞானிக்குக்

காணாது ஜீவான்மா பரமான்மாவும்

தொண்டுபண்ணி சூருமுகத்தில் விசேடமாகச்

சுருதியெனும் வேதாந்த மப்பியாகித்து

உண்டுமெனு பவஞானங் கிர்த்தியாகிர்த்தியம்

யோகிதனக் கேதேனுந் தேவையில்லை

விண்டுசொல்வோம் நதிகடக்க வோடமல்லால்

விஷயத்தார் சாதனங்கள் வீணாமென்றே.

(14)

வீணல்லோ சாதனப்பிர யோஜனங்கள்

மெய்ஞ்ஞான அபரோட்சம் வந்தபோது

வீணல்லோ வேதபா டத்தினிச்சை

வியோமபரி பூரணத்தில் மேவிரின்றால்

வீணல்லோ இருட்டறையிற் பொருளைக்காண

விளக்கதனை மறந்தவன்கை விடுதல்போலும்

வீணல்லோ தியானதா ரணைகளெல்லாம்

மெய்ப்பிரகா சிக்கும்வரை வேணுந்தானே.

(15)

வேணுமென்று லெள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போலும்
 சிக்தினிடத் தடங்கிறிற் விருட்சம்போலும்
 காணுகின்ற பூவினாறு வாசம்போலும்
 சன்றுவின் பரவினுள்ள நெய்ப்பைப்போலும்
 தோணுமயில் முட்டையின்மேல் வர்னம்போலும்
 நூலமதிற் ரூட்சமந்நான் னூலங்கிறிற்
 ஆணுவத்தாற் சாதனத்தை மறந்தாயானால்
 அபரோட்ச ஞானமுத்தியரிதுதான்.

(16)

அரிதில்லை பிர்மயியா கிருதஜீவ
 னபிக்கியமெனுஞ் சந்த்யான மப்பாசித்துச்
 சுருதிகயிற் றுல்மனமாம் யானைதன்னைச்
 சுருக்கிட்டுச் சிக்கெனவே துறையிற்கட்டிக்
 குருவுரைத்த சிவணத்தின் படியேறின்றால்
 குதியாறு பிரபஞ்ச கோட்டிற் றுதும்
 திரிவதில்லை திரிந்தாலும் மதமேறாது
 ஜீவவை ராக்ஷமெனுந் திரமிதாமே,

(17)

திரமென்ன ஹம்சோகம் மந்த்ராதிதம்
 திருசியசூன் யாதிகளே தியானமாகும்
 சரமென்ன சாக்ரதத்தா வலித்தைசூன்யம்
 சாதனையே சமாதியெனத் தானேபோகும்
 வரமென்ன விபரீத விர்த்திமார்க்கம்
 வாசனையே சாதனமாப் லகுத்துக்காட்டும்
 அரமென்ன இதையறிந்தால் யோக்யாவான்
 அஞ்ஞான மவரிடத்தி லணுகாதென்னே.

(18)

என்னவே அஞ்ஞானி யுலகாசாரத்
 திச்சையினுற் றர்மார்த்த வியாபாரங்கள்
 முன்னமே செய்ததென்பின் மாணமானால்
 மோட்சமதற் கணுபவத்தின் மொழிகேட்பிரால்
 வின்னமதா யாங்கார பஞ்சபூத
 விடயவுபா திகளாலே மேவிக்கொண்டு
 தன்னிமையா யிவிக்கசரீ ரத்தோடொத்துச்
 சதாகாலம் போக்குவாத் தாகுந்தானே.

(19)

தானிந்தப் படியாகச் சீவரெல்லாம்

சகசபிரா ரத்வவசத் தாகினுங்கள்
ஏனிர்தக் கூரபிமா னத்தினுலே

இத்தியாதி குணங்களெல்லாம் வியாபிக்கும்பாள்
வானிந்து போன்மெலிந்து வளர்ந்துபோகும்

வர்த்திக்கு மஞ்ஞானம் மாற்றவேண்டி
நானிர்தப் பிரமவுபா சனையைப்பற்றி

நாட்டம்வைத்தோ மவித்தையெலாம் நாசமாச்சே, (26)

ஆச்சப்பா எத்தனையோ கோடிகாலம்

அந்தந்தப் பிரளயத்துக் கதுவாய்நின்றேன்
மூச்சப்பா வோடவிலலை பிரமாதீத

முத்திபெற்றேன் பிரமாண்ட முடிவிற்கென்றேன்
கூச்சப்பா வற்றிரம் சாஷூத்தாரம்

குருபாத மாகிபகோ சாமாய்நின்றேன்
பேச்சப்பா சராசரங்க ஞுகிக்கும்போது

பின்னுமந்தப் புசுண்டனைனப் பேர்கொண்டேனே. (21)

பேர்கொண்டேன் சொரூபசித்தி யனைகம்பெற்றேன்

பெரியோர்கள் தங்களுக்குப் பிரீதியானேன்
மேர்கண்டே னாயிரத்தெட்டண்டங்கட

விதியெல்லா மேர்நொடிக்குள் விரைந்துசென்றேன்
தார்கண்டேன் பிருதிவியிங் கூறுகண்டேன்

சாத்கிரவே தங்கள்வெகு சார்புங்கண்டேன்
ஊர்கண்டேன் மூவர்பிறப் பேழுகண்டேன்

ஒகோகோ விதுவெல்லாம் யோகத்தாட்டே. (22)

யோகத்தின் சாலம்ப நிராலம்பந்தான்

உரைத்தாரே பெரியோர்க ளிரண்டாமென்று
ஆகமத்தின் படியாலே சாலம்பந்தான்

அறித்தியமல்ல நித்தியமென் றறையலாகும்
சோகத்தைப் போக்கிவிடும் நிராலம்பந்தான்

குண்யவபிப் பிராயமதே சொரூபமுத்தி
மோகசித்த விருத்திகளைச் சுத்தம்பண்ணி

மும்மூட்சு பிர்மயிக்கிய மோட்சமென்னே. (23)

மோட்சசாம்மி ராச்சியத்தில் மனஞ்செல்லாத
 மூடர்களுக் கபரோட்சம் மொழியலாகா
 சூட்சுமழிந் தாலவனுக் கனுசந்தானம்
 சொரூபலட்ச ணந்தெரியச் சொல்லலாகும்
 தாட்சியில்லை சாக்ஷை சதுட்டியத்திற்
 சட்சேநத்ரி யாநாதா தீதமாகும்
 மூச்சலயப் படுவதல்லோ பிரமநிட்டை
 மூலவிந்து களாதீத மொழியலாமே.

(24)

மொழிவதிலே ஆகாரமெனும் பிரணவத்தின்
 மோனபிரா ணுதியதே நாதமாச்சு
 தெனியுமிந்த ஓங்காரத் தொணிவிடாமற்
 சிர்க்கனத் தேலயமாய்ச் சேர்க்கவேணும்
 ஓளிதானே கிராலம்பம் நிர்விசேடம்
 உக்கிருஷ்ட பரஹத வுபகராஸ்தன்
 வெளியோடே வெளிசேர்ந்தால் வஸ்துமாச்சு
 விரோதசத்தி ராதியெலாம் விருத்தமாச்சே.

(25)

விருத்தமா மனாதியெனும் பிரார்தவகர்மம்
 விஷயாதி பிரபஞ்ச வீஷ்டமெல்லாம்
 ஒருத்தவனே யோகியென்பா னவனாருடன்
 உலகமெலாம் தானாவ துண்மையாகும்
 நிறுத்தவென்றால் நாகிகாக் கிரகவான்மா
 நிலைபுருவ மத்தியிலே நிஷ்டனாகிக்
 கருத்தழிந்து நின்றவிடம் சாக்ஷாதகாரம்
 கண்மூக்கு மத்தியிலே கண்டுபாரே.

(26)

பார்ப்பதற்கு நீண்டதுவாய் குறுகிவட்டம்
 பரிதிமதி யுதயமெனப் பளிக்காகாசம்
 தாப்பதற்கு மூன்றுகழி பின்னுமிற்கும்
 சாக்கிரத்தி னடையாளந் தாக்கிப்பாரு
 சேர்ப்பதற்குச் சுழிமுனையென் றிதற்குநாமம்
 திரிகோணக் குண்டலியே சிவசொரூபம்
 காப்பதற்கு நடுநாடி யூடேசென்று
 காலநிறுத்திப் பிடரிவழி கண்ணைப்பாரே.

(27)

கண்ணுன பீடநிழுது கோரீரந்திரம்

கால்குட்டிப் பார்த்தாலே தலைமேலாகும்
விண்ணுன பெருவெளிக்கு னினக்கிற்றினுன்
விமோசனமாம் நிராலம்ப மெனத்தான்கொல்லும்
ஒண்ணுன யோகமல்லோ இத்தநிஷ்டை
உபதேசம் பெற்றவர்க்கே உண்மைவாகும்
அண்ணந்து பார்த்திருந்தால் வருமோளுனம்
அசபாமந் திரத்யானம் அறைகிறேனே,

(28)

அறைகிறேன் அசபையெனும் பிராணன்மாவை

அகண்டபரா பரத்தினுள்ளே ஐக்கியஞ்செய்ய
சுறைவில்லை ஒங்கார மூலவட்டக்
குண்டலியாய் நின்றுிடத்திற் குணாதீதந்தான்
நிறைகிறேன் நாகிகா ரந்தாவாயு
நீங்காம லேகமாய் நிர்ணயித்துப்
பறைகிறே னட்சரசா தனமுந்தள்ளிப்
பந்தமற்ற மகாமோட்சப் பதிபெற்றேனே,

(29)

பதிபுருவத் தடிமுனைக்கீ முண்ணுக்கென்னும்!

பவனநிறம் போன்றிருக்குந் திரிகோணந்தான்
துதிபெறுகிற் குவைப்புபஸ்த சுகந்தியாகி
சுபாவசா தனையினால் மவுண்மாச்சு
விதிவிதித பிராரத்துவ கர்மமபோச்சு
விடயபோ கத்தினிச்சை விட்டுப்போச்சு
மதிபெறுமோர் வாபுவது அமிர்தமாச்சு
வஸ்துவதே காரணமா மகிமைவாச்சு,

(30)

மகிமைபென்று யோகசா தனையினாலே

மகாகாச நிருவிதற்ப வாழ்க்கையாச்சு
அகமகமென் ழுணவத்தை நீக்கலாச்சு
அத்துவித பிரமசித்தா னந்தகாரம்
சுகளாநி தங்கடந்து களாநிதத்தில்
சாதித்தேன் தன்மயமாய்ச் சார்ந்துபோச்சு
புகலிருளில் லாதவெளிக் கப்பாலாச்சு
பந்தமற்ற மகாமோட்ச பதம்பெற்றேனே,

(31)

பெற்றதனைச் சொல்லிவிட்டேன் வடநூல்பாஷை
 பிரித்துமுப்பத் திரண்டினிலே பிரமஞானம்
 தீத்துவத்தைச் சொல்லிவைத்தேன் யோகியானால்
 சாதனைசெய்வான் நிவான் சைதன்னியத்தில்
 முத்தியடைவான் நிலைநிற்த்தஞ்செய்வான்
 முபலாடகத் துவமநிற்த மூர்த்தியரவான்
 சித்யமெனு முபரிடதப் பொருள் தான் சொல்லும்
 சிலவாததால் யோகநிலைடை நிறைந்துமுற்றே. (33)

அருண்டார் முரேபரிடதம் 33

முற்றிந்த.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாலமகாரிஷி
 கோர்த்தாம் குருவமுப்பரை சுவார் மாமுண்டிமும்பனரிடமிருந்து
 வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பரமபதி துணை.

1694/2

இருபத்திமூன்றாவது

புசுண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானசூத்ரம் 19.

பன்னுமே உப்புக் கட்டின் பருவத்தைச் சொல்லக் கேளு,
மன்னுமே கூர்ப்பா நின்ற மலமது தேங்காய் மட்டும்
தென்னுமே அமுரி தானும் சிறந்தொரு படிபே வார்த்து,
உன்னுமே கலக்கிக் கிண்டி உருகவே ரவியில் வையே, (1)

வைத்ததோர் ஞாம்புக் ஞானோ மாட்டிற் மருந்து கேளு,
கைத்ததோர் உப்பு ரெண்டு கடியதோர் காரம் ரெண்டு
பைத்ததோர் காரத் தின்பின் பரிஷுடன் சூட ஞாபு
ஐத்ததோர் வகையொன்றுக்கு அரைப்பலம் பொடித்துப் போடே.

போட்டதை யொன்றாய்க் கிண்டி புகழ்பெற ரவியில் வைத்து,
மாட்டது அமுரி தானும் வளமதாய்ப் படிய தொன்று,
கட்டது வுலர்ந்த பின்பு யீரஞ்சு தரமே வார்த்து,
கூட்டது மெழுகு போலே கொடுஞ் சிலலும் ரெண்டாய்ச் செய்கே,

செய்திடுஞ் சிலலுக் கொன்று சிறந்தொரு வோட்டில் வைத்துத்,
கைத்திடுக் கட்டி யானுந் கல்லுப்பும் பதிப்பா யப்பா
வைத்திடு மேலே நீயும் மறுசிலலுப் போட்டு மூடி
தைத்திடும் சிலை சுத்தி தனிப்புடம் போட்டி டாயே, (2)

போட்டபின் உப்பை வாக்கிப் புகழ்பெற வுருக்கிப் பாரு
ஆட்டபின் தெரித்து தானால் அப்பனே நீதான் கேளு
நீட்டிபின் வில்லை ரெண்டும் நேரவே அமுரி யாவே
தாட்டிபின் வில்லை செய்து தனியுப்பு வைத்துப் போடே, (3)

போடுநீ உப்புக் கட்டு போகாது தீய்க்கே அப்பா
நீடுநீ உறுகும் உப்பு நீட்டின தெல்லாக் கொல்லும்.

ஆடுநீ வாத் வித்தை அறுபத்து நாலுங் கட்டும்
தேடுநீ யல்ல வென்றாற் சேர்ந்துடன் தேறி யேறே. (6)

ஏறலாம் உப்பைத் தொட்டு ஈளிதாக யெவர்க்கு மப்பா
கூறலா மென்றாள் தாயுங் கூழுதே யென்று நீசன்
மாறலாம் பொன்னே யாகும் மகாசித்தி காய மாகும்
தேறலாம் போதங் கண்டு செயமாகுங் காணுங் கானே. (7)

காணிந்த உப்பு வேதைக் கடியதோர் பலம் தொன்று
பூணிந்த சாரங் கால்தான் புசழுறு காரங் கால்தான்
தோணிந்த றொண்டுக் கொக்கச் சுகம்படக் கெந்தி கூட்டி
ஆணிந்த மூன்றைத் தானும் அமுரியா லரைத்து வையே. (8)

வைத்திட்ட வுப்பை மூசை வைத்துநீ யுருக்கும் போது
கைத்திட்ட அரைத்த மூன்று காட்டிநீ வாங்கு வாங்கு
தைத்திட்ட காரம் போடு தன்மையா மட்டுந் தானே
ஐத்திட்ட உப்புத் தானும் ஆடுத்திட மயன மாமே. (9)

மயனமா முப்புத் தன்னை வளைந்திடு மால்தே விக்கு
மயனமா முப்புத் தன்னை வளைத்திடும் வீரத் துக்கு
மயனமா முப்புத் தன்னை வளைந்திடு கெவுரி மேலே
மயனமா முப்புத் தன்னை வளைந்துநீ சிலைக்குக் கட்டே. (10)

கட்டிய நாலே யுந்தான் கனலிலே வாட்டு வாட்டு
ஆட்டியா யுருகி யுள்ளே அப்பனே மணியாய் நிற்கும்
இட்டியே வரைந்த மற்ற யிசைந்தறு பத்துஞ் சாகும்
மட்டியே கெவுரி மாட்ட வளமிது சத்துக் கானே. (11)

கானென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க நாகஞ் சாகும்
கானென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க யீயஞ் சாகும்
கானென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க ன்மந்தா கேளு
கானென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்கச் சுண்ணந் தானே. (12)

வேறு.

தானென்ற உப்பாகுங் குருவாற்கேளு
சாற்றுகிறேன் சூதத்தைத் தலைதூக்காமத்
கானென்ற உப்புலுன்று சூதம்நாலும்
கட்டியப்பா முலைப்பாலிற் கலந்துஆட்டு

ஊனென்று வருட்டியதை யுண்டைபண்ணி
உறவான காரத்தை மேலேபூசி
வானென்ற வழியிலே புடத்தைப்போட்டு
வாங்கியே குகைக்குள்ளே வைத்துவூதே.

(13)

ஊதையிலே யிடைபோகா மணியோசைது
ஒடொத்த தொந்திச்சி வெருறுதென்று
வேதையிலே வெகுசுருக்கு மேலாஞ்சண்ணம்
வெண்கலமும் பித்தனையும் ரசிதமாகும்
பாதையிலே யொருகோடி வித்தையாகும்
பாரப்பா வெள்ளியிட்டால் வெள்ளியாகும்
போதையிலே பொண்ணிட்டாற் பொன்னேயாகும்
பொற்கொடிக்கு யீசனிது புகன்றவாதே.

(14)

வேறு.

உப்பையே கட்ட வென்றால் ஒன்றிலு மாகா தப்பா
உப்பையே புளியு முப்பும் உடனஞ்ச கூடிக் கொல்லுமா
உப்பையே கொண்டு தானும் ஒடலா மாட லாகும்
உப்பையே முல மூர்த்தி யுரைத்தவைந் னூறும் பாரே.

(15)

பாரேநீ உப்பைக் கட்டப் பகருவேன் பாருள் ளோர்க்காய்.
நேரேநீ யிணக்கள் சுண்ணம் நேராக வெள்ளை கூட்டித்
தாரேநீ வெள்ளை வார்த்துத் தாக்கியே அரைத்துக் கட்டி
கோரேநீ யூதிப் போடு கொடுவெள்ளைச் சுண்ண மாமே.

(16)

சுண்ணத்திற் பாதி தண்ணீர் சூட்டியே சூதந் தன்னை
மண்ணுமே அரைத்துக் கொண்டு வகையான உப்புக் குள்ளே
பண்ணிட்டுப் பிரட்டிக் காச்சி பாச்சியே குகையில் வைத்தே
சுண்ணிட்டு ஊது ஊது கண்ணிட்டு ஆடும் பாரே.

(17)

வைத்துநீ யெரிக்குங் குப்பி வாய்தனைத் திறந்து பின்னை
பத்தியே சலாகை போடும் பருவமாம் மாரு பாரு
கைத்துநீ சிகப்ப தானற் கடுந்தியை அணித்துப் போடு
பொத்திய செந்தூ ரத்தாற் புகட்டிய முறையைக் கேளே.

(18)

கேளுநீ நவலோ கத்திற் கெடிசகல் திரமே போடு
வாமூநீ உபா சத்தில் மாட்டுவைந் னூற்றுக் கொன்று
தோளுநீ கல்லும் செங்கல் துடர்ந்திடப் பொன்னே யாகும்
வேளுநீ யினியென் சொல்வேன் வேதையுந் காட்டிட் டேனே.

( )

புகண்டர் ஞான சூஸ்திரம் 19 முற்றிற்று.

குமரன் துணை.

இருபத்திநான்காவது

புகண்டமகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிவ

ஞானக் குறள் 16.

சின்மயத்தைப் போற்றிச் செவராஜ யோகத்தில்
நன்மை பராபரங் ததை நடு.

(1)

அண்ட முடிமீதி வங்க ரகிமதியைக்
கண்டுதவி. சித்தாற் கதி.

(2)

வலமிடமாய் நின்ற மதிரலியை மாறி
விவகா தடியினிற்பின் வீடு.

(3)

அறுபத்து நால்பேரக மவ்வளவுத் தள்ளி
பொருபொழுது முண்டுநிலை யோர்.

(4)

உலகமே மாபமென வுன்மனதிற் கண்டு
நலமாக நாகுனடி. நம்பு.

(5)

சீத்தர் பதினெண்மர் செய்கையிற் றேன்றாத
அத்தனரு நுட்புசுண்டன் யான்.

(6)

சொன்னே னறிந்து சுகமா யுலகோருக்
கெந்நாளும் வாழ்கவென்றே யான்.

(7)

கண்ணுண் மணியாகிக் காரணமாய் நின்றான்
மண்ணு முயிர்பதிபு மாறு.

(8)

விண்டேனே ஞானம் வெளியாக முப்பத்தி
ரண்டி. லறிவீர் நலம்.

(9)

நெத்திரத்தைக் காகம்போல் நிச்சயமாய் நிற்க
ஆத்துமத்தி லானந்த மரம்.

(10)

உலகி லறிந்தோ ரொருநாளு மானார்
பலினைவை விட்டுநீ பார், (11)

கண்டோருளு சொல்லார் கருத்தாற் பெரியோரைத்
தொண்டசெய்து பெற்ற சுகம், (12)

ஆதியிற் சொன்னவுய் சண்ட மதையெடுத்து
மாதுசிவன் பூசைசெய்து வை, (13)

முப்பொருளைச் சுட்டு முழுதுமே நீருக்கித்
தப்பாம லுண்ணிலை சார், (14)

யோசமுடன் கற்ப முரைத்தேனி ரெட்டில்
னேசமுடன் கண்ணெரு வீர், (15)

வாசிமுனை மைந்தா மருவு பிரமத்தில்
மோசம்வரா தென்குறள் முற்றும், (16)

புகண்டர் ஞானக்குறள் 16

முற்றிற்று.

***

புகண்டமகாரிஷி ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அனேகம்
ஊலை ஏட்டுப்பிரதிகளிருக்கிறது அவைகளை அடுத்த பதிப்பில் எக்
சிட்டு வெளியிடக்கூடும்.

சதாசிகிரி மாலூற்று இராமகிரி சாமியாரிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்
பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
கடவுள் துணை.

இருபத்தைந்தாவது வகுவிநாதரென்னும் மௌனச்சித்தர்ஞானம் 8

சொல்லவொண்ணு விராட்பிரம வஸ்துவாகி
சுத்தசின் மயமாகிச் சோதிபாகி
அல்லலிலா அடியாகி நடுவுமாகி
அந்தமூமாய் அனாதியுமாய் அகிலமாகி
வெல்லுதற்கு மரிதாகி விண்ணுமாகி
விண்வெண்ணி யப்புவுமாய் விளங்குகின்ற
நல்லதொரு மவுனசித்தாய் நாடிநின்ற
நாதாந்த மனோ ணியான் பாதங்காப்பே.

வணங்குதற்கு எட்டுரெண்டும் ஆறியலேனும்
மகத்தான வித்தைவினு சிவயோகக்காம்
இணங்குதற்குக் குருவேனும் வில்லாவிட்டால்
என்னுல்தா மின்னுலா மெட்டுக்குள்ளே
குணங்காமற் சொல்லிவைத்தேன் அகாரபிசம்.
கூடிநின்ற உகாரமல்லோ சத்திபிசம்
அணங்கினுக்குத் தானுரைத்தா ரீசனன்று
ஆச்சரியம் அகாரத்தி லடங்கிப்போச்சே.

(1)

அடங்கிநின்ற மகாரமல்லோ மவுனதிட்சை
ஆதாரங் கடந்துநின்ற ததுவுந்தக்கில்
சுடந்தனைக்கொண் டாகாசங் கலந்துபோச்சு
தாரகப்பிர் மக்கியானம் சார்வதாச்சு
கூடந்தேறிப் பார்த்தாக்கா லிதுவேமுத்தி
தூலமதைப் பார்ப்பவர்க்குச் சொருபயில்லை
குடந்தனக்கு ளாகாசம் நிராகாசத்தைக்
கூட்டுகின்ற தன்மையல்லோ கொழுக்கிப்பாரே.

(2)

பாரப்பா என்மகனே மகாரஞ்சம்

பலித்தாக்கால் யோகியென்றே பகரலாகும்

சேரப்பா அகாரத்தில் உகாரங்கூட்டு

சிகாரத்தில் வகாரத்தைச் சேர்த்துப்போடு

நேரப்பா அரியெழுத்துக் குயிர் தான் சீவன்

நின்றவிடம் நகாரத்தில் மூலங்காணும்

பேரப்பா உகாரமென்ற பிரணவத்தாற்

பேச்சான சீவகலோ பிறக்குந்தானே.

(3)

தானென்ற மூலத்தில் வாகியாட்டம்

சதாசிவஞர் பிடமதிற்புக்கித்தானால்

ஊனென்ற சடம்போச்சு கற்பூரதேகம்

உந்தனுக்கு வாச்சுதடா யீசன்வாழ்க்கை

நானென்ற ஆணுவத்தை நீக்கவென்றால்

நகாரமென்ற குழாணி வேரைத்தள்ளு

பானென்ற அகாரமுனை ஊடுதாக்கு

பனிரண்டுக் குள்ளடங்கிப் பதிவுள்ளாச்சே.

(4)

உள்ளாகச் சிகாரவன்னி புத்திற்கொண்டால்

ஓடாமற் பிரணவம்வந் தொட்டிக்கொள்ளும்

தள்ளாமல் ஓரெழுத்து மகாசம்பா

சகஸ்திரத்தெண் மலர்க்குள்ளாய்ச் சார்ந்துகொள்ளும்

விள்ளாதே மேற்கொண்டால் துவாதசார்தம்

வெட்டவெளிக் குள்ளான ஞானமாச்சு

தள்ளாட்டம் ஏதுமில்லை புருவமைபச்

சுழிக்குள்ளே ரெழுத்தறிந்தால் துரியமாச்சே.

(5)

துரியமென்ற வகாரத்தை மாறியேற்றச்

சுடரான சிகாரமதே சேய்தியாகும்

அரியெழுத்துக் குள்ளாக உருத்தாறிற்கும்

ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்தி லடக்கிற்றும்

எரியெழுத்தைப் பற்றிரின்றால் ஈண்டலும்

எட்டெழுத்தும் விட்டெழுத்துக் சேறாதையா

குரியிருக்கும் இடத்திலொரு வகையதாகக்

குற்றெழுத்தைப் போற்றிவிட்டாற் குருவிதாச்சே. (6)

குருவிருக்கும் இடந்தானே புருவமையம்
 கூடும்வலக் கண்டானே சிவமதாச்சு
 திருவிருக்கும் மவுனத்தி லிருந்தமாரக்கம்
 செயல்காட்டிச் சொல்வதற்கே அறிவே லுசான்
 தருவிருக்குஞ் சொற்படிநீ நடந்துகொண்டால்
 தானவனே தானாகத் தனியனாவான்
 வருவெடுத்தா லாவதென்ன பலனெனின்து
 ஒன்பதுநெற் பிரமாணம் ஊடுதாக்கே,

(7)

தாக்கப்பா யிடக்கண்வலக் கண்ணுஞ்சேரும்
 சச்சிதா னந்தவன்னி தானேயாகும்
 மூக்கிலே ஓடாது சத்தம்பாரார்
 முத்தியென்ன நெற்றிக்கண் உள்ளேநிற்கும்
 நாக்கிலே பூரியரி யாததுண்டோ
 நாவிலொண்டு மூவிலொண்டு ஞானயோகம்
 பாக்கியங்கள் செய்வதற்கு மகாரதிட்சை
 பஸிக்குமடா யிருநான்கு பாடல்முற்றே.

(8)

மௌனச்சித்தர் ஞானம் 8

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வாழைக்குளம் ஒத்தத்தெரு வெங்கடாசலம்
 ஐயாவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

பராசத்தி துணை.

இருபத்தியாறாவது

வகுளிநாதரென்னும்

மௌனச் சித்தர் பாடல்.

குறவஞ்சிப்பா.

ஆதிபெருஞ் சோதிதனை யனுதினமும்நாடி
ஐயர்பதந் தேடிக்கொண் டருள்பெறவேபாடி
சோதியெனும் மனோன்மணியா ளருள தனைப்பெற்றுச்
சுகருடைய பாதமதை மனந்தனிலேயுற்று. (1)

ஆங்காரம் தனையடக்கி யருள்நிலையைநோக்கி
அரியபுவ னங்கொல்லலாம் அறிபமனதாக்கி
பாங்காகப் பெரியோர்கள் பாதமதுபணிவோம்
பத்தியொடு யோகநிஷ்டை நித்தியமுர்ப்பினோம். (2)

பேய்க்குணத்தைச் சுட்டலவேர பிரம்நிலைகண்டோம்
பிரமபதி தான்கடந்து சுழிமுனையுட்கொண்டோம்
நாய்போலே ஆலையாமல் நாயிருந்தோம்தவசில்
நல்லதொரு ஆங்காரம் மடக்கிமிகப்பவசாய். (3)

வஞ்சகமாம் வாழ்வைநம்பிச் சஞ்சலங்களடையோம்
மகத்தான மகநிஷிகள் பதங்காணச்சடையோம்
பஞ்சமா பாதகரை யொருநாளும்பாரோம்
பாவவினை பற்றறுத்தோர் சிநேகிதங்கள்மற்றோம். (4)

ஆயிரம்பேர் சித்தருடன் அனுதினமும்பாடி
ஆனந்தத் திருநடன மாடுவமேகூடி
தாடியுமை மனோன்மணியாள் எனக்குசொன்னசித்தைத்
தானறிந்து நடந்துகொள்வோம் பெரியோரையடுத்தே.

நிலையைக்கண்டு கொள்வதற்கு நனைந்துருகிவாடி.
நிர்மலமா னையன்பதம் தினந்தினமுந்தேடி.

கலையறிந்து வாசனையுங் கட்டுடனேபடித்தோம்
கனலெழுப்பி மூலமதைச் சுகமுடனேபடித்தோம். (6)

ஊனுறக்கம் நீக்கியல்லோ யோகநிஷ்டைபுரிந்தோம்
உற்றுரைப் பற்றறுத்து மலைகுகையிலிருந்தோம்
காணாதற்கு மெட்டாத பரவெளியைக்கண்டோம்
கற்பவது சாப்பிட்டு உடல்வளர்த்துக்கொண்டோம். (7)

தந்தைதாயார் சுற்றமொடு தளர்ந்துவுறவாடோம்
தவநிலையைப் பெற்றுணராச் செய்காதனைத்தோடோம்
விந்தையுடன் ஞானமதை மேன்பாடாய்த்தெரிந்தோம்
மேலான பரவெளியி னருளாதனையறிந்தோம். (8)

நாகினுனி வழியதனில் நாட்டமதைத்தெரிந்தோம்
நல்லதொரு மூலவட்டம் சுழிநையதையறிந்தோம்
வாசியேற்ற வகையறிந்து ஆசைகளையறுப்போம்
வையகத்தின் செய்கைதன்னை வருவாமல்முறுப்போம்.

சுத்திசுக்ர பீடமேறிச் சுத்தவெளியைக்கண்டோம்
சுகலமும்பரவெளியென்றெண்ணிமனமதனிற்கொண்டோம்
சித்திபெற்ற முத்தர்களை யெத்தினமுமறிவோம்
சிவகலை யின்னவென்று நாட்டமுடன்தெரிவோம். (10)

தொண்ணுத்தாறுதத்துவத்து ரைத்தனங்கைக்கொண்டோம்
ஆய்வுபர வெளிதனிலே அய்யர்பதங்கண்டோம்
விண்ணுலகு இன்னதென்று அறிந்துகொண்டேன்பானே
மேலான பரவெளியி னொளியைவக்கண்டோனே. (11)

நானென்ற ஆணுவத்தை நயந்தறுத்துவிடுத்தேன்
நன்மைபெற்றுக் குகைதனிலே வாழ்த்திருக்கஅடுத்தேன்
தானென்ற கெருவமதைத் தணித்துவிட்டுவந்தோம்
தவமேதான் கெதியென்று சரவழியிலுக்கந்தோம். (12)

மௌனச்சித்தர் பாடல் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வாழைக்குளம் வெங்கடாசலமைய ரவர்களி
டம்வாங்கிய ஓட்டிப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் ஆச்சிடலானது

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தி யேழாவது

சூதமகாமுனி திருவாய் மலர்த்தருளிய

ஞான சூஸ் திரம் 14.

உண்மையெனும் பொருளாய்க்கண் மணியதாகி

யொளிவாகி மண்ணும்விண் ணென்குமாகி

ஒண்மையெனும் சித்தர்முத்தர்க் குரியதாகி

உற்றசுழி முனையில்முச் சுடருமாகி

வண்மையெனும் ஆதார மூலமாகி

மாசற்ற பிரணவத்தின் சொருபமாகி

பெண்மையெனும் வடிவாகிச் சீவனுகிப்

பேரான மௌனகுரு பாதங்காப்பே.

(1)

அரிதான மாந்தருக்கு ஞானமார்க்கம்

அறைகிறேன் நிறைநிறையா யோரந்துபாரு

சரியையொன்ற படிசுடந்தால் கிரியைசேர்க்கும்

தன்மையாய் கிரியைவிட்டால் யோகமாகும்

விரிவான யோகம்விட்டுச் சென்றால்ஞானம்

வினையமுடன் கண்ட நிர்தால் முத்தியாகும்

தெரிவாய்நீ மெய்ஞ்ஞான போதந்தன்னைச்

செப்புகிறேன் புலனதனைப் பாதநிற்சேரே.

(2)

சோப்பா கருவான முடியின்மீது

சென்றேவெண் டாமரையின் பீடங்கண்டு

காரப்பா மனம்வேறு வழிசெல்லாமல்

கனகமய மானபூ ரணத்தைநாடி

ஆரப்பச் காண்போர்க்கு மவுனமாச்சு

அடுத்திடனே யோகமது போதமாச்சு

நோப்பா தலமெங்கும் வாசுசெல்லும்

நிலையான கீதவொலி கேட்குந்தானே.

தானான வருவல்லோ சத்தியாச்சு
 தனியான வம்பலந்தான் சொருபமாச்சு
 வேனான உருனருவு மற்றதாயி
 விளங்குகின்ற முச்சுடரின் ரூபமாகி
 வானான பரையுடனே சதாசிவன்றான்
 வானவெளி தனில்வாய்வு வன்னிதோன்றி
 தேனான அதிலிருந்து மனந்தான்தோன்றிச்
 சித்தான அண்டபிண்ட மறிவாய்பாரே. (4)

அறிவல்லோ மெய்ஞ்ஞானக் கருவதாகும்
 அஞ்ஞானம் தவிர்க்கவென்ற லறிவுவேணும்
 அறிவாலே சுழிமுனையைக் காணவேணும்
 அன்னையென்ற வாலைபதம் பணியவேணும்
 அறிவாலே குருபதத்தைப் போற்றவேணும்
 அண்டமுடி மீதிற்சென் றேறவேணும்
 அறிவாலே சோதிதனை யறியவேணும்
 அதன்பின்பு முத்தியென்ற பேச்சுண்டாச்சே. (5)

உண்டான பூமியான் முகனுமாச்சு
 உற்றபுனல் விட்டுணுவென் றறுதியாச்சு
 பண்டான அக்கினிசங் காராஞ்சு
 பலமுடைய வாயுவல்லோ மயேசஞ்சு
 கண்டான வெளிசதா சிவனுமாச்சு
 கருவான பூதமல்லோ வருவதாச்சு
 தொண்டான தொழில்புரிந்தால் பெரியோர்தானும்
 சூட்சுமதைச் சொல்லுதற்கு அஞ்சவாரே. (6)

அஞ்சவா ரிதையறிபா னீணர்தானும்
 அநேகசித் தறிவெனன வெளிகிளம்பி
 பஞ்சபொதி யானதொந்தி வயிற்சிறைக்கப்
 பாசாங்கு மேசெய்து மயங்கச்செய்வான்
 கெஞ்சவான் பல்லெல்லாம் வெளியேதோணக்
 கெம்பீர மானசொல்லை நம்பிடாமல்
 பிஞ்சுகா யாகிபழங் கனிரசம்போல்
 பேதமுள்ள மனந்தனையு முருகச்செய்யே. (7)

செய்தபின்பு தனியாய்ப்பூ ரணத்தைப்பாரு

சேட்டைசெய்யுந் தத்துவங்க ளொடுக்கம்பாரு
உய்யவே மனந்தன்னை யறிவிற்கேரு

உற்றநின்ற வொளிகாணத் திடந்தான்வேனும்
வையமிசை பிங்கலைதா னிரவியாகும்

மகத்தான யிடசலையும் மதிதானாகும்
துய்யஒங் காரமதன் மத்திரிற்கும்

சுத்தகலை யிரண்டொன்றாய்ச் சேரும்போதே. (8)

போதப்பா விட்டகுறை விர்தினாலே

புகழுடைய ஞானம்வந் தெய்தும்பாரு

நீதப்பா மதியமுத மதனையுண்ணு

நேரான வழியைவிட்டால் வருத்தங்கா னும்
ஒதப்பா விண்ணமுதம் விந்தாற்சிற்தும்

உற்றவிடங் கண்டாலே கட்டுமப்பா

சேதமதாய்ப் பொங்கவிட்டா லொன்றுமில்லை

திடமாகக் கண்டுண்டு தெளிந்துபாரே. (9)

பாரப்பா மனந்தானே அறிவிற்குடப்

பஞ்சபூ தந்தானுஞ் செலிக்கும்பாரு

சீரப்பா பொய்யைவிட்டு மெய்யைப்பற்றச்

செங்கதிரோன் மதிசோடி யொளியுமாகும்

நேரப்பா சொல்லிலையும் நினைப்புமற்று

நிலையான வமுதமது மதியில்வீழும்

சேரப்பா மாளாத வழியிற்சேர்க்குந்

தியங்காதே பூரணத்தைக் கண்டுசெல்லே. (10)

செல்லப்பா வுரைக்கவொண்ணுச் சொருபமாகி

சுத்தமொடு மவுனமா யருபமாகி

சொல்லப்பா பகலிரவு மற்றதாகி

துரியாத் தத்தினிலே நடனமாகி

வல்லதொரு பரையுடனே பரனுமாகி

மகத்தான நிற்குணமாப் நின்றசுத்தி

நில்லப்பா சதாசிவன்று னுலகமாச்சு

நேரான கருக்குருவைப் பொருதிப்பாரே. (11)

பொருதியுநீதார் மேகநாதக் குளிகைதன்னைப்
 புகழ்ச்சியுட னெனவீரம்தேவன் பெரியோர்முன்பு
 கருதியதோர் வெண்காசம் சாதிவிங்கம்
 கனமான சிவதைவேர் வசம்புகக்கு
 விருதியதோர் இந்துப்பு வாய்விளங்கம்
 நேரான ஓமமொடு பெருங்காயந்தான்
 விருதியதோர் காட்டாம ணக்கண்வேரும்
 வினையமுடன் றுனெடுப்பாய் பலமொன்றாமே, (12)

பலமொன்றாய்ப் பார்த்தெடுத்துக் கல்வத்திட்டுப்
 பண்பான மைபோல அரைத்தெடுத்துப்
 பெலமான சரக்கிடைவேர் வாளந்தூக்கிப்
 பிரியமுடன் சம்பளத்தின் சாற்றினாலே
 கலனாக விடாமலேநன் றுகவாட்டிக்
 கண்ணிலிடும் மைபோல வானபின்பு
 கலமாக வழித்தெடுத்துக் குன்றியைப்போல்
 நயனமென வருட்டியொரு குழலில்வையே, (13)

குழலில்வைத் தாதிபரை தியானஞ்செய்து
 குதிப்பறிந்து குளிகையொன் றிரண்டளிக்க
 விழலான குன்மமொடு குளிர்காண்கள்
 விதியயிற்றி லேநிற்குந் திரைகள்வாதம்
 உழலான பித்தநீர் சோகைப்பாண்டு
 உற்றவித ஸூயரோகம் வயிர்வலித்தல்
 தழலான அசீரணம்பல் கனத்தகோயைத்
 தப்பாமல் நீக்கவிடுந் தனித்துப்பாரே, (14)

சுதமுனிவர் ஞான சாஸ்திரம் 14 முற்றிற்று.

மூன்றாம் பாகம்

சம்பூரணம்.

மதுரை திண்டுக்கல்ரோட் சிவராஜபோகி பங்காருசாமியார்
 அவர்கள் குமாரசர் சாமியார் குருசாமியாடு அவர்களிடம் வாங்கிய
 வட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

